

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС И ТОГАВА ТИ ДОЙДЕ

Част 1 от „Комарджии“

Превод от испански: Ели Атанасова, 2010

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Проклятие! Отива натам!

Поривът на вятъра отнесе думите към палубата и скандализира поканените на празненството.

Корабът се намираше закотвен по средата на Темза, а събитието бе в чест на крал Джордж. До този момент не бе кой знае какво празненство — скучно, макар и елегантно, тъй като присъстваше каймака на обществото. Новият плавателен съд на Негово Величество приличаше на плаващ дворец с разкошния брукат, първокласното дъбово дърво, кристалните полилеи, позлатените сфинксове и лъвове на всеки ъгъл. А и поканените бяха изпили достатъчно количество алкохол, за да поддържат тази лека еуфория, вместо истинска радост.

Вероятно биха могли и по-добре да си прекарват, ако не бе влошеното здраве на краля. Скорошната смърт на баща му и последвалата умора го накараха да изпадне в дълбока депресия, нещо нехарактерно за него. Ето защо Негово Величество се опитваше да се обгражда с хора, които да му донесат радост и забавление и да го избавят от чувството на самота. По същата причина бе настоял и за присъствието на госпожица Лили Лоусън на днешното събитие. Както предрече една млада апатична виконтеса, бе само въпрос на време въпросната особа да предизвика бъркотия. И се оказа права.

— Нека някой да я хване, по дяволите! — Гласът на Лили надвика пристъпите на смях. — Течението я отнася на далеч!

Няколко господа, въпреки протестите на дамите, се завтекоха към перилата. Там Лили се бе надвесила над водата и сочеше някакъв плуващ предмет.

— Любимата ми шапка — обясняваше тя в отговор на пороя въпроси и махаше с ръка. — Вятърът я отнесе! — После се обърна към тълпата обожатели и ги погледна с лукав поглед. — Кой ще се представи като истински кавалер и ще ми я върне?

Нарочно бе хвърлила шапката си. Сега гледаше господата, които въпреки съмненията си, че всичко е само стратегия, продължаваха да

предлагат услугите си.

— Позволете на мен — крещеше един.

— Не — казваше друг, докато театрално се освобождаваше от шапката и палтото си. — Настоявам аз да имам привилегията.

Започнаха да се карат, тъй като и двамата бяха решени да задоволят желанията на дамата. Но точно този ден водите на реката бяха доста неспокойни и студени, за да рискуват да се разболеят от пневмония. А и къпането означаваше, че ще похабят един хубав костюм.

Лили наблюдаваше съперниците с усмивка. Продължаваха да жестикулират и да си разменят учтиви фрази. Ако някой от тях имаше намерение да върне малкото боне, досега щеше да го е сторил.

— Какъв театър — промърмори тя и втренчи поглед в дискутиращите.

Дори някой от тях да бе пратил по дяволите шапката ѝ, щеше да спечели уважението ѝ, тъй като малкото розово нещо не заслужаваше такова внимание. Но никой не посмя от страх да не я обиди. Ако беше тук Дерек Крейвън, би се засмял или би ѝ хвърлил такъв поглед, че тя щеше да прихне като глупачка. Двамата с него изпитваха еднакво презрение към тези превзети парфюмирани сноби.

Лили въздъхна и погледна реката, която течеше мръсно сива под оловното небе. През пролетта водите на Темза бяха доста студени. Остави бризът да погали лицето ѝ и притвори очи. Вятърът опъна за момент косите ѝ, но после тъмните къдрици възвърнаха обичайния си обемен безпорядък. Замислено свали диадемата. Погледът ѝ следваше блъскането на вълните в корпуса на кораба.

„Мамо...“ — прошепна едно гласче в главата ѝ. Лили потрепери, без да може да го предотврати. Усети пухкави ръчички да обгръщат врата ѝ, мека косичка да милва лицето ѝ и тежестта на малко момиченце в скута си. Слънцето на Италия напичаше гърба ѝ и крясъци на ято патици огласяваха малкото езеро. „Погледни, скъпа, — говореше нежно Лили. — Патиците идват да ни посетят.“ Момиченцето шаваше развълнувано. Пухкавата му ръчичка се вдигна и едно пръстче посочи към ятото. После тъмните очички погледнаха към нея и усмивката разкри две зъбчета. „Па“ — възкликна и Лили се засмя. „Патици, миличко, много красиви. Къде оставихме хляба, който донесохме за тях? Боже, май съм седнала отгоре му...“

Нов порив на вятъра отнесе тъй приятната картина. Лили остана със зачервени очи и болка в сърцето.

— О, Никол, — прошепна тя.

Вдиша дълбоко да се отърве от угнетението, но то отказваше да изчезне. Понякога го преодоляваше с няколко глътки вино или се развличаше с игра на карти, приказки, лов, но това бяха все временни облекчения. Искаше детето си.

„Малката ми... къде си? Ще те намеря. Не плачи, миличко. Мама идва.“ Обзе я отчаяние. Трябваше да направи нещо, иначе щеше да се побърка.

Погледна мъжете около себе си. Засмя се невъздържано и изрита настрана обувките си с висок ток. Розовото перо на шапката още се виждаше сред мътните води.

— Бедната ми шапка всеки момент ще се удави — извика и праметна крак през перилата. — Какво кавалерство! Явно ще трябва сама да си я взема! — И преди някой да успее да я спре, скочи във водата.

Една вълна я погълна. Няколко дами започнаха да крещат, а мъжете нервно изследваха водите около кораба.

— Боже мой! — възкликна един от тях.

Останалите бяха онемели. Дори кралят, осведомен от личния си прислужник, излезе на палубата с патешка походка и се приближи до перилата. Лейди Конингам, очарователната му петдесет и четири годишна любовница, дойде при него и изписка:

— Казах ви: тази жена е луда! Господ да ни е на помощ!

Лили остана под водата повече от необходимото. Студът парализираше крайниците ѝ, а тежестта на роклята я влечеше към дъното. Помисли си колко лесно би било да се отпусне... да позволи на тъмнината да я погълне... Но пристъп на паника раздвижи ръцете ѝ и я изтласка към бледата светлина на повърхността. Вдиша жадно няколко пъти, премигна и сграбчи глупавата шапка. Усещането за студ бе толкова силно, че ѝ причиняваше болка. Зъбите ѝ тракаха, но успя да изобрази една трепереща усмивка. Погледна към изненаданата публика на палубата.

— Хванах я! — извика и размаха победоносно розовия атрибут.

Само след минути няколко чифта ръце я извадиха от водата. Подгизналата рокля подчертаваше стройното ѝ привлекателно тяло.

Въздишка на възхищение премина през насъбралото се множество. Жените я наблюдаваха със завист и неодобрение, защото нямаше по-привлекателна жена от нея в цял Лондон. Обикновено изпитваха съжаление и презрение към такова държание, но Лили...

— Каквото и да направи, мъжете я обожават! — оплака се лейди Конингам. — Винаги е свързана с някакъв скандал. Ако ставаше въпрос за някоя друга, досега да е пропаднала. Но нея дори скъпият ми Джордж не смее да критикува.

— Държи се като мъж — добави жлъчно лейди Уилтън. — Играе, ходи на лов, псува и говори за политика. А на мъжете им харесва такава новост.

— Истината е, че във вида ѝ няма нищо мъжко — възрази лейди Конингам, оглеждайки деликатните форми, които мокрите дрехи не можеха да скрият.

Вече успокоени, че Лили е жива и здрава, господата възнаградиха с аплодисменти нейната смелост. Тя отметна мокрите къдрици от очите си, засмя се и направи реверанс.

— Това беше любимата ми шапка — каза, сочейки мокрия парцал в ръцете си.

— Дявол да го вземе! — възкликна един от мъжете. — Не се страхувате от нищо, нали?

— Така е. — Отговорът ѝ предизвика още смях. Вода капеше от косите ѝ и се стичаше по гърба ѝ. Тръсна енергично глава. — Някой от вас ще бъде ли така любезен да ми подаде кърпа или нещо топло за пиене, преди да умра от простуда? — Гласът ѝ постепенно заглъхна при вида на неподвижната фигура в края на палубата.

Настана невероятна бъркотия — мъже тичаха насам-натам в търсене на кърпи, топли напитки, каквото и да е, само тя да е доволна. А онзи там продължаваше да стои неподвижно. Лили бавно се изправи и отметна коса, за да го огледа по-добре. Не го познаваше. И идея си нямаше защо се е втренчил в нея по този начин. Бе свикнала с обожаващите мъжки погледи, но... той я наблюдаваше с неодобрение. Продължи да го гледа, без да спира да трепери.

Никога през живота си не бе виждала толкова златиста коса. Бризът развяваше отделни кичури, откривайки аристократични изсечени черти. Очите му бяха студени и светли. Блестяха с такова

отчаяно огорчение, че само някой, който е страдал по подобен начин, можеше да го разгадае.

Лили, дълбоко развълнувана от зрителния контакт, му обърна гръб и се усмихна весело на услужливите обожатели, които я наобиколиха с кърпи, наметки и топли напитки. Изхвърли от главата си всяка мисъл за непознатия. Кого го интересуваше мнението на някакъв си превзет аристократ?

— Госпожице Лоусън — започна лорд Бенингтон с безпокойство, — страхувам се, че ще настинете. Ако желаете, предлагам да ви заведа с лодка до брега.

Тя само кимна в знак на съгласие, тъй като вече ѝ тракаха зъбите от студ. Хвана под ръка младежа и го дръпна така, че да може да говори в ухото му.

— П-п-побързайте, м-моля. М-мисля, че бях д-доста импулсивна. Н-но не к-казвайте на н-н-никого.

В този момент Алекс Рейфорд, който имаше репутацията на изключително дисциплиниран и дистанциран мъж, се бореше да потисне необяснимия си гняв. Проклетата жена... да рискува така здравето, а дори и живота си, само за да направи зрелище. Трябва да е някоя от известните куртизанки, след като се движеше сред елита. Нямаше да се държи по този начин, ако имаше репутация, за която да се грижи. Алекс разтвори длани и ги потърка в палтото си. Усещаше тежест в гърдите. Веселият смях, живият поглед, тъмните коси... Боже, напомняха му за Каролин.

— Познавате ли я? — попита един дрезгав ироничен глас. До него стоеше сър Евелин Дауншайър, приятен възрастен господин, познат на баща му. — Всички мъже имат такова изражение, виждайки я за първи път. Напомня ми на маркизата на Салисбъри в добрите ѝ времена. Чудесна жена.

Алекс отклони поглед от странното същество.

— Не виждам нищо за възхищение — отговори студено.

Дауншайър се засмя, показвайки изкуствената си челюст.

— Ако бях по-млад, бих опитал да я съблазня — каза. — Бих го направил и сега. Тя е последния екземпляр от рядка порода, да знаеш.

— И каква ѝ е породата?

— По мое време имаше много като нея. — Усмивката му беше като на експерт. — Трябваше да си много ловък и интелигентен, за да

ги опитомиш...

Алекс върна погледа си на жената. Лицето ѝ бе деликатно, бледо и перфектно, а очите — тъмни и страстни.

— Коя е? — попита като в сън.

Като не получи отговор, се обърна и установи, че Дауншайър е изчезнал.

Лили скочи от каретата и се насочи към централния вход на къщата си на Гросвенър Скуеър. Никога не се бе чувствала толкова неудобно.

— Пада ми се — порица се сама, докато качваше стълбите. Бъртън, икономът, я наблюдаваше от вратата. — Извърших голяма глупост. В Темза се изливат всички мизерии на Лондон и поради това не е препоръчително място за къпане.

Дрехите ѝ издаваха ужасна миризма, а обувките ѝ жвакаха при всяка крачка. Той смръщи вежди при вида ѝ, което бе нещо необичайно за него. Обикновено толерираше приумиците ѝ, без това да се отрази ни най-малко на лицето му.

През последните две години Бъртън бе доминиращата фигура в къщата, като определяше правилата на играта както за персонала, така и за гостите. Когато имаха посещения, учтивите му маниери убеждаваха всеки, че Лили е изключителна личност. Не обръщаше внимание на странностите и лудориите ѝ, като че ли не съществуваха, и я смяташе за безпогрешна дама, въпреки че тя рядко се държеше като такава. Лили бе убедена, че дори слугите ѝ нямаше да я уважават, ако не беше той. Бе едър и силен, с добре оформена сива брада. Не съществуваше друг иконом в цяла Англия, който така добре да съчетава арогантност и почтителност като него.

— Госпожице, добре ли прекарахте на празненството?

— Върховно — опита се да изглежда весела. Подаде му една топка мокро кадифе, украсена с розово перо, която той взе, дори без да премигне. — Шапката ми — обясни тя и влезе в къщата, оставяйки след себе си мокра диря.

— Госпожице Лоусън, имате посетител, който ви очаква в салона. Господин Стамфорд.

— Закари е тук? — Изглеждаше очарована.

Закари Стамфорд бе интелигентен и чувствителен младеж, неин приятел от дълго време. Бе влюбен в по-малката ѝ сестра Пенелопе. За нещастие, бе само трети син на графа на Хертфорд и това означаваше, че никога няма да има титлите и богатството, необходими да задоволят амбициозните планове на семейство Лоусън. И тъй като бе ясно, че сестра ѝ никога няма да се ожени, всичките мечти за социално издигане бяха насочени към Пенелопе. На Лили не ѝ харесваше, че разиграваха като разменна монета щастието на по-малката ѝ сестра. Бяха я сгодили за лорд Рейфорд, граф Уолвертън, дори без да го познава. Закари би трябвало да страда от това.

— От колко време е тук? — попита Лили.

— Около три часа, госпожице, — отвърна Бъртън. — Каза, че се касае за нещо спешно и ще ви изчака на всяка цена.

Любопитството ѝ се засили. Погледна към затворената врата на салона.

— Спешно? Ще го видя веднага. Поканете го в салона ми на горния етаж. Трябва да сваля тези мокри дрехи.

Бъртън кимна с глава, а по лицето му не можеше да се прочете нищо. Салонът горе бе в съседство със спалнята на Лили и бе предназначен само за много близки приятели. Много малко бяха хората, които го бяха посещавали, въпреки големия брой желаещи.

— Да, госпожице Лоусън.

Чакането не се стори тежко на Закари. Въпреки нервността си, трябваше да признае, че има нещо на „Гросвенър Скуеър“ 38, което караше всеки мъж да се чувства удобно. Може би играта на цветовете.

Жените обикновено декорираха къщите си в модерните пастелни цветове — бледосиньо, розово или жълто. Модата налагаше и неудобни плъзгащи се столове със златиста тапицерия и канапета с толкова крехък вид, че всеки мъж се питаше дали ще издържат тежестта му. Но домът на Лили изобилстваше от топли и приятни цветове, а солидните мебели сякаш канеха да седнеш върху тях. По стените висяха ловни сцени и няколко чудесни портрета. В къщата ѝ, макар че запасите от алкохол бяха непредвидими (понякога в изобилие, друг път никакви), често се провеждаха сбирки на писатели, политици, ексцентрици.

Една слугиня му поднесе шише с коняк върху сребърен поднос; явно Лили бе добре снабдена този път. После му предложи и последния брой на Таймс и чинийка с бисквити. Вече напълно отпуснат, Закари помоли за чаша чай и се отдаде на вестника. Бъртън отвори вратата в момента, когато се наслаждаваше на последната бисквита.

— Пристигна ли вече?

— Госпожица Лоусън ще ви приеме горе. Ако ми позволите, лорд Стамфорд, ще ви покажа пътя...

Закари го последва по извитата стълба с излъскани перила. Влезе в малък салон, осветен от яркия пламък на огъня в мраморната камина, тапициран в зелена, синя и сребриста коприна. След няколко минути Лили се появи на вратата, свързваща салона със спалнята ѝ.

— Закари! — възкликна и изтича да хване ръцете му.

Той я целуна по бузата, но усмивката му замръзна, когато видя, че е само по халат и голите ѝ крака се поддават отдолу. Наистина, халатът бе приличен, удобен и дебел, закриваше я до брадичката, но все пак си оставаше халат, *интимно* облекло. Отстъпи изненадан, но не и преди да забележи, че от косите ѝ капе вода и мирише... на смрад.

И въпреки това, изглеждаше прекрасно. Очите ѝ бяха толкова тъмни, като сърцевината на слънчоглед, обрамчени от дълги и гъсти мигли. Кожата ѝ бе бледа и прозрачна, а линията на шията — чиста и деликатна. И когато се усмихваше, като сега, устните ѝ се извиваха с една особена сладост, като на ангелче. Но невинният ѝ външен вид бе измамен. Закари я беше виждал да разменя долни обиди с господата със съмнителна репутация, дори да сипе вулгарности, когато един джебчия се опита да открадне чантата ѝ.

— Лили? — Сбърчи нос, като усети нова порция от вонята.

Тя се засмя и размаха ръка.

— Трябваше да взема вана, но си казал, че е спешно. Извини ме. Днес Темза смърди на риба. — И като видя неразбиращия му поглед, добави — Вятърът отнесе шапката ми във водата.

— И теб заедно с нея? — попита сконфузено Закари.

Лили му се усмихна.

— Не точно. Но да оставим това. Искам да знам какво те води в града. — Чувствайки се малко неудобно, посочи облеклото си. — Искаш ли първо да се преоблека? — Предложи му най-нежната си

усмивка. Закари никога нямаше да се промени. Топлите кафяви очи, чувствителните черти, лъскавата коса... Винаги щеше да ѝ напомня на дете, готово да отиде на църква. — О, не се изчервявай. Не мислех, че си толкова скромна, Закари. В края на краищата едно време искаше да се ожениш за мен.

— О, да, добре... — свъси вежди той. — Хари бе най-добрия ми приятел до онзи момент. Когато те изостави по такъв недостоен начин, сметнах за мой дълг да действам като джентълмен и да го предизвикам, като ти направя предложение.

Тя избухна в смях при думите му.

— Да го предизвикаш? По дяволите, Закари, това беше женитба, не дуел!

— И ти отказа предложението ми — напомни ѝ той.

— Момче, щях да те направя нещастен, както и Хари. Именно по тази причина ме напусна.

— Това не е достатъчно извинение, за да се държи недостойно — настоя Закари много сериозно.

— Радвам се, че го направи. В противен случай нямаше да мога да пътувам из цял свят с леля Сали. И тя нямаше да ми остави богатството си и щях да бъда... — прекъсна думите си, въздъхна и заключи — омъжена.

Усмихна се и седна пред камината, като му посочи с жест да направи същото.

— Тогава мислех единствено, че са ми разбили сърцето. Но си спомням предложението ти като едно от най-хубавите неща, които ми се случиха. Един от редките случаи, когато мъж се е отнесъл с мен великодушно. В действителност, единствения. Беше готов да се жертваш, за да спасиш наранената ми гордост.

— По тази причина ли продължаваш да си ми приятелка толкова години? — попита усмихнат Закари. — Винаги съм се питал защо се занимаваш с мен при толкова елегантни хора, които познаваш.

— О, да — отговори сухо тя. — Прахосници, загубеняци и крадци. Имам доста голям кръг от приятели. И да не пропусна тези с кралско потекло и политиците. — Усмихна му се. — Ти си единствения свестен мъж, когото познавам.

— Но това не ми помогна да стигна много далеч, нали? — каза тъжно той.

Лили го погледна изненадано, питайки се какво е накарало Закари, заклет идеалист, да се чувства така обезнадежден. Нещо не бе наред.

— Зак, притежаваш чудесни качества. Атрактивен си...

— Но не красив — вмъкна той.

— Умен...

— Но не и хитър. Никак даже.

— Хитростта върви заедно със злобата и се радвам, че не ги притежаваш. А сега престани да ме принуждаваш да ти се моля и ми разкажи защо дойде да ме видиш. — Погледът ѝ се изостри. — Заради Пенелопе е, нали?

Младежът остана за миг загледан в искрящите ѝ очи. После въздъхна продължително.

— Сестра ти и родителите ти са в Рейфорд Парк с Уолвертън, заети с подготовката за сватбата.

— Остават само няколко седмици — промърмори Лили и приближи босите си нозе към топлината на камината. — Не съм поканена. Мама се ужасява, че мога да направя някоя сцена — смехът ѝ прозвуча меланхолично. — Откъде ли ѝ е дошла тази идея?

— Миналото ти не е от най-безупречните... — посочи Закари, но тя нетърпеливо го прекъсна:

— Естествено че това ми е добре известно.

От доста време вече не си говореха със семейството. Тя беше тази, която прекъсна връзките. Не знаеше какво я накара да се опълчи срещу стриктните норми, налагани от фамилията, но вече нямаше и значение. Бе направила някои грешки, за които никога нямаше да ѝ простят. Лоусънови ѝ казаха да не се връща повече. Тогава Лили се изсмя в лицата им на забраната, но сега изпитваше угризения. Усмихна се тъжно на Закари.

— Никога не бих поставила Пени в някаква компрометираща ситуация или, да ми прости Господ, да попреча на фамилията да се съюзи с могъщ граф. Та това е бленуваната мечта на майка ми.

— Лили, имала ли си възможността да се запознаеш с годеника на Пенелопе?

— Всъщност не. Видях го веднъж в Шропшайър при откриването на ловния сезон. Висок и тъжен, такъв ми изглеждаше.

— Ако се ожени за Пенелопе, ще превърне живота ѝ в ад. — Закари направи драматичното си твърдение с надеждата, че тя ще реагира бурно.

Но тя не се върза. Събра тъмните си вежди и го загледа изпитателно.

— Преди всичко, Зак, трябва да ти кажа, че няма да помогне никакво възражение. Пени ще се ожени за Уолвертън. Никога няма да се опълчи на родителите ни. Второ, за никого не е тайна, че си влюбен в нея...

— И тя ме обича!

— И затова вероятно преувеличаваш. — Повдигна вежди. — Нали?

— Не мога да преувеличавам в този случай! Уолвертън ще се държи с нея ужасно! Не я обича, а аз бих умрял за нея.

Беше млад и мелодраматичен, но несъмнено искрен.

— О, Зак, — съчувстваше му. Рано или късно всеки изпитваше невъзможна любов. — Спомни си, че преди време те посъветвах да убедиш Пени да избягате. Но сега е вече късно. Родителите ми намериха тлъстата кокошка, която да им снася златни яйца.

— Алекс Рейфорд не е никаква кокошка — подчерта младежът опечалено. — По-скоро изглежда като лъв — студен и безчувствен звяр, който ще направи нещастна сестра ти до края на живота ѝ. Не е способен да обича. Пенелопе е ужасена. Попитай когото искаш — всеки ще ти каже същото... Той няма сърце.

Един мъж без сърце. Такива Лили познаваше много. Въздъхна.

— Закари, не мога да ти предложа никакъв съвет — каза тъжно. — Обичам сестра си и искам тя да е щастлива, естествено. Но не мога да направя нищо за вас двамата...

— Можеш да говориш с родителите си — помоли той. — Да подкрепиш каузата ми.

— Знаеш, че съм отритната. Думите ми нямат никаква тежест пред семейството. От години не се разбираме.

— Моля те. В теб ми е последната надежда. Моля те!

Лили погледна отчаяната физиономия на Зак и поклати безпомощно глава. Не ѝ харесваше идеята да е последната надежда на някого. Нейните се бяха изпарили преди доста време. Неспособна да

остане повече седнала, с рязко движение се изправи и закри из помещението. Той остана на мястото си, неподвижен като мъртвец.

След доста дълга пауза Закари започна внимателно:

— Лили, помисли как се чувства сестра ти. Опитай се да си представиш какво означава това за жена, която няма нито твоята сила, нито свободата ти. Уплашена, зависима, безсилна... О, знам чудесно, че такива чувства изглеждат странни на някой като теб, но...

Прекъсна го язвителен смях. Лили бе спряла обиколките си и стоеше до прозореца. Главата ѝ бе опряна на стената, а единият ѝ крак бе така свит, че коляното се подаваше между гънките на дебелия халат. Гледаше подигравателно.

— Странни — повтори.

— Пенелопе и аз сме загубени... Нужна ни е нечия помощ, за да поемем по общия си път.

— Скъпи, колко си поетичен!

— Господи, Лили, знаеш ли какво е да обичаш? Вярваш ли в любовта?

Тя се завъртя и подръпна кичур от сплъстената си коса. Почеса се раздражено по челото.

— Не, не и в този вид любов — отговори разсеяно. Въпросът я притесняваше. Внезапно ѝ се прииска той да си отиде. — Вярвам в любовта на една майка към детето си. И в тази между братя и сестри. Вярвам в приятелството. Но в живота си не съм виждала любовна история с щастлив край. Всички са обречени да завършат с ревност, скандали, безразличие... — Въръжи се със смелост и го погледна студено. — Дръж се като мъж, скъпи. Ожени се по съвместителство, после си намери любовница, на която да предложиш цялата любов, която искаш, за колкото време пожелаеш да я издържаш.

Закари се сви, като че бе получил юмрук в корема. Погледна я както никога досега, обвинявайки я с блеснал поглед.

— За първи път — думите му трудно излизаха — започвам да вярвам в това, което говорят за теб. Извини ме, че дойдох. Мислех, че можеш да ми помогнеш. Или поне да ме утешиш.

— По дяволите! — изригна Лили. Закари потрепери, но остана на стола си. Чак тогава тя си даде сметка колко е отчаян и колко надежда таи. И бе избрал нея, за да изкаже болката си, че е разделен от любимото същество. Бавно се приближи и го целуна по челото,

приглаждайки косата му като че бе малко момченце. — Извинявай — промърмори тя. — Аз съм егоистка.

— Не — отговори й объркано той. — Не, ти си...

— Такава съм. Но ще ти помогна, Зак. Винаги плащам дълговете си, а между нас отдавна виси един такъв. — Отдръпна се и отново започна да кръстосва енергично стаята, хапейки кокалчетата на пръстите си. — Остави ме да помисля... нека да помисля...

Закари бе смаян от промяната в настроението и я зяпаше, без да успее да промълви дума.

— Трябва да видя Уолвертън — каза най-накрая. — Лично да преценя ситуацията.

— Вече ти обясних какъв човек е.

— Нужно ми е сама да си създам мнение. И ако откроя, че не е толкова ужасен и жесток, колкото го описваш, напускам полесражението. — Сви ръцете си в поза, като че хващаше юздите на коня си при започване на лов. — Върни се къщи, Зак. Когато взема решение, ще те уведомя.

— И ако откриеш, че съм прав? Какво ще стане тогава?

— Ще направя всичко по силите си, за да си върнеш Пени.

ГЛАВА 2

Камериерката влезе в стаята, натоварена с вечерното облекло.

— Не, Ани, не искам розовата рокля — каза Лили, като погледна през рамо. — За тази нощ искам нещо специално. Нещо перверзно. — Седна пред тоалетката и се загледа в отражението си в овалното огледало с позлатена рамка.

— Онази синята с бухналите ръкави и ниско изрязаното деколте? — предложи Ани с усмивка. Родена и израснала на село, бе запленена от изтънчените маниери на Лондон.

— Чудесно! Винаги, когато я обличам, печеля. Господата се заглеждат в деколтето, вместо в картите.

Ани излезе да търси роклята, докато Лили прикрепяше една диадема от сребро и сапфири в косата си. Остави умело няколко кичура да паднат от страни. Усмихна се на отражението си, но резултатът бе повече гримаса. Очарователната и ефикасна усмивка, която имаше навика да използва, бе изчезнала. Напоследък, въпреки усилията си, постигаше само бледа имитация. Може би причината се криеше в постоянното напрежение, с което живееше от доста време насам.

Сви вежди натъжена. Ако не бе приятелството ѝ с Дерек Крейвън, щеше да е още по-огорчена и отчаяна при тези обстоятелства. Колко иронично! Най-циничният мъж, когото бе срещала в живота си, ѝ помагаше да запази последните искрици надежда. Лили знаеше, че всички онези сноби мислеха, че има връзка с Дерек. Не я изненадваше... Той не беше от мъжете, които биха поддържали платонични отношения с жена. Но между тях не съществуваше нищо романтично, нито щеше да има. Никога не бе опитал дори да я целуне.

Естествено, не можеше да убеди никого в обратното, след като ги бяха виждали заедно на лов, в операта или в долнопробни барове в Ковънт Гардън.

Дерек никога не я посещаваше в дома ѝ, нито пък тя го бе канила. Като че ли съществуваха определени граници, които не искаха да прескочат. Това я устройваше, тъй като държеше на разстояние натрапниците. Никой не се осмеляваше да навлезе в смятаната за частна, територия на Дерек Крейвън.

През последните години Лили бе започнала да цени някои негови аспекти: силата му и пълната липса на страх. Имаше си и дефекти, разбира се. Парите му звучаха като музика. Не се интересуваше нито от живопис, нито от скулптура. Освен това тя трябваше да признае, че Дерек бе егоист до мозъка на костите си... и подозираше, че по тази причина никога не се е влюбвал. Не би бил способен да постави нечий нужди пред своите. Но ако е бил по-малко егоист, ако е бил чувствителен и приятен, детството му е щяло да го довърши.

Дерек ѝ довери, че е роден в един помиен канал и че майка му го изоставила. Израснал сред крадци, проститутки и убийци, които го научили на занаята си. Като дете припечелвал хляба си с кражби от гробове, но скоро открил, че няма достатъчно здрав стомах за това. По-късно работил на пристанището, чистейки риба и боклуци, само да може да изкара деня. Един ден, както носел каси с празни бутилки за близката кръчма, го забелязала една високопоставена дама, минаваща оттам с каретата си. Въпреки неугледния си вид, привлякъл с нещо вниманието ѝ и тя го поканила да се качи при нея.

— Лъжеш — тогава Лили бе прекъснала разказа му.

— Това си е чистата истина — каза той, изпъвайки удобно крака пред камината в неговия апартамент. Имаше тъмни коси и загоряло лице и, въпреки че чертите му не бяха нещо изключително, бе почти красив. Белите му зъби бяха леко разкривени и придаваха на усмивката му лъвски характер. Една неустоима усмивка, макар и никога да не стопяваше леда в зелените му очи. — Качи ме в каретата, наистина, и ме заведе в къщата си в Лондон.

— Къде беше съпругът ѝ?

— На село.

— И какво е мислела да прави с един дрипльо от улицата? — попита подозрително Лили, виждайки усмивката му. — Не мога да повярвам, Дерек! Нито дума!

— Първо ме принуди да се окъпя — припомни си замислено той. — Господи, топла вода, сапун и миришеше толкова хубаво, и килима

на пода... Изтърках си първо ръцете и лактите... кожата ми изглеждаше толкова бяла... — Тръсна глава и отпи от коняка си. — Накрая треперех като новородено.

— А после си представям как те е поканила в леглото си и си се оказал най-добрия любовник, който е имала — завърши саркастично Лили.

— Не. По-лошо, предполагам. Как можех да знам как да задоволя една жена? Знаех само себе си да задоволявам.

— Но ѝ хареса в края на краищата? — попита скептично тя.

Винаги се чувстваше конфузно при такива разговори. Нямахше идея какво привлича мъжете и жените, нито защо толкова искаха да споделят леглото и онзи болезнен, жесток и тъжен акт. Не се съмняваше, че мъжете му се наслаждават много повече от жените. Защо жените биха търсили някой странник, с когото да си легнат? Сведе поглед, почувствала изчервяването си, но продължи да слуша разказа на Дерек.

— Показа ми какво ѝ харесва — каза той, — а аз исках да се науча.

— Защо?

— Защо ли? — Замисли се, отпи нова глътка и се загледа в огъня. — Мъжете се възбуждат, но много малко от тях си правят труда да задоволят жената под себе си. А да я видиш, че стига върха... това дава сила на мъжа, разбираш ли? — Хвърли поглед към ошашавената си събеседничка и се разсмя. — Не, мисля, че не, бедното ми циганче.

— Не съм бедна — отвърна тя, бърчейки нос в знак на несъгласие. — И какво искаш да кажеш със „сила“?

— Ако погъделичкаш една жена на точното място и по правилния начин, тя ще направи всичко за теб.

Лили възпитано поправи произношението му и поклати глава:

— Не съм съгласна с теб, Дерек. Имала съм... исках да кажа, правила съм... това и изобщо не ми хареса. А пък Джузепе имаше славата на най-прословутия италиански любовник. Всички го признаваха.

Зелените му очи проблеснаха подигравателно.

— Сигурна ли си, че го е направил както трябва?

— Предполагам, че да. Все пак родих момиченце от този акт — отвърна тя.

— Всеки мъж може да е баща на стотици копелета и пак да не го прави добре, скъпа. Ясно е, че си нямаш и идея.

„Арогантен мъжкар“ — помисли Лили. Без значение как се правеше, винаги бе неприятно. Намръщи се при спомена за влажната уста на Джузепе върху кожата ѝ, задушавашата тежест на тялото му, болката, която ѝ причиняваше...

„Това ли е всичко, което можеш да ми предложиш?“ — питаше я на италиански, без да спира да опипва тялото ѝ. Сви се при спомена за жестокостта, с която я мачкаше, и че не ѝ донесе нищо повече от смущение и болка. — „И ти си като всички англичанки — по-студена и от риба!“

Но още преди тези събития бе разбрала, че не трябва да подарява сърцето си на никой мъж и че ще бъде катастрофа, ако се обвърже с който и да е.

Дерек се изправи и бавно я приближи. Постави ръце зад главата си и я загледа настойчиво с искрящите си зелени очи. Тя се размърда неудобно, чувстваше се като в капан.

— Не ме изкушавай, скъпа, — промърмори той. — Би ми доставило огромно удоволствие аз да съм мъжа, който ще ти покаже колко приятно може да бъде.

Лили, недоволна от обзелите я усещания, му каза:

— Да не си посмял да ме пипнеш, кокни дебелоглав!

— Бих могъл, ако поискам, и бих те накарал да му се насладиш. От всички жени, които познавам, ти най-много се нуждаеш от едно търкаляне в леглото. Но няма аз да съм този, който ще ти го даде.

— Защо не? — Опита се гласът ѝ да звучи небрежно. Но излезе страхливо и той пак се усмихна.

— Ако го направя, ще те загубя — отговори. — Обикновено така се случва. Скоро ще намериш мъжа, който да ти разтвори краката. И когато се върнеш, аз ще съм тук. Винаги.

Лили стоеше неподвижно и блуждаещият ѝ поглед се спря на самоувереното му лице. Вероятно това беше максимума, до който Дерек можеше да достигне в обичта си към друго човешко същество. Смяташе любовта за слабост, а мразеше слабостите. Но в същото време зависеше от дълбокото приятелство, което ги свързваше. Не искаше да я загуби и тя също.

Погледна го подигравателно.

— И какво се предполага, че е това? Декларация на чувства? — попита.

Напрежението се стопи. Той се засмя и разбърка косата ѝ.

— Каквото пожелаеш, скъпа.

След посещението на Закари Лили отиде в Крейвън'с да потърси Дерек. Със сигурност знаеше нещо за Уолвертън, все пак познаваше финансовото състояние на всеки мъж в Англия, включително скандалите, дълговете, поетите задължения. А благодарение на собственото си разузнаване, имаше сведения дори за завещанията, издръжката на любовниците или оценките на синовете в Итън и Хароу.

Пристигна в клуба сама, облечена в бледосин костюм, чието кръгло деколте с блестяща панделка подчертаваше малките ѝ гърди. Присъствието ѝ не направи впечатление, тъй като често я виждаха тук. Беше единствената жена, допусната от Дерек, като в замяна бе поискал пълно откровение. Познаваше най-съкровените ѝ тайни.

Надникна из залите да огледа положението. Трапезариите бяха препълнени. Гостите се наслаждаваха на хубавата храна и отличните напитки.

— Гълъбчета — усмихна се Лили.

Тази дума използваше Дерек да опише посетителите си, макар че никой друг, освен нея не я бе чул.

Първото нещо, което правеха гълъбчетата, бе да се натъпчат с най-добрата храна в Лондон, приготвена от готвач, на който Дерек плащаше безбожната заплата от две хиляди либри годишно. Вечерята обикновено бе придружена от избрани френски вина като доказателство за доброто сърце на домакина. Такава щедрост приканваше членовете да харчат с пълни шепи на игралните маси.

След вечеря господата се отправяха към залите за игра. Луи XIV би се чувствал като у дома си в тях, заобиколен от множество огледала, величествени свещници, метри и метри синьо кадифе и ослепителни картини на неизмерима стойност. Голямата зала с извития свод заемаше централната част на сградата, като скъпоценен камък. Атмосферата там бе на мълчалива активност.

Лили се спря на прага и започна да попива звука от заровете по масите, шумоленето на картите, ромоленето на гласовете. Над кръглата

маса по средата висеше лампа, която насочваше цялата си светлина върху тапицираната в зелено повърхност и жълтите знаци по нея. В момента около масата имаше няколко служители на немското посолство, френски емигранти и голям брой английски джентълмени. Усмихна се иронично при вида на възбудените им лица. Залаганията и хвърлянето на заровете се повтаряха с хипнотична ритмичност. Някой страничен наблюдател би помислил, че става въпрос за религиозен ритуал.

За да играеш на печалба, трябваше добре да прецениш рисковете. Но болшинството от присъстващите не бяха дошли да печелят, а го правеха заради емоцията да се оставиш на съдбата. Лили играеше без сърце и печелеше от време на време, но достатъчно. Дерек я наричаше обирджийка, което от неговите уста звучеше като комплимент.

Дарнел и Фиц, две от крупетата на масата, дискретно я поздравиха с глава, като я видяха. Връзките ѝ със служителите на клуба, включително и с кухненския персонал, бяха отлични. Готвачът, мосю Лабарж, винаги настояваше да пробва и оцени последните му кулинарни творения.

Потърси с поглед високата тъмна фигура на Дерек, но не го видя. Когато се запъти към една от шестте врати с арки, усети леко докосване по китката. Обърна се с усмивка, очаквайки да срещне слабото познато лице. Но вместо това се оказа срещу един мургав испанец, който носеше на ръкава си отличителния знак на помощник в посолството. Поздрави я според етикета и фамилиарно я придърпа.

— Приковахте вниманието на посланик Алварез — информира я. — Желаете да се запознаете. Елате с мен.

Лили се дръпна, обиколи с поглед залата и откри посланика, един дебелак с големи мустаци, който я гледаше алчно и я приканваше да се приближи, без да крие намеренията си. Обърна се отново към помощника.

— Станала е грешка — каза му любезно. — Предайте на господин Алварез, че съм поласкана от проявения интерес, но имам други планове за вечерта.

Обърна се, но помощникът отново я хвана за ръката.

— Елате — настоя. — Ще ви плати за цялата работа.

Очевидно я бяха объркали с една от жените на Крейвън'с, но дори те не заслужаваха подобно отношение, като че ли са проститутки от улицата.

— Не съм от жените за забавление на клуба — изфуча Лили. — Не съм за продан, разбирате ли? А сега ме пуснете.

Лицето на испанеца се помрачи. Започна да говори на родния си език и се опита насила да я заведе до масата, където я очакваше Алварез. Няколко мъже оставиха играта, за да наблюдават връвата. Лили хвърли убийствен поглед към Уърти, помощника на Дерек, който напусна масата си в ъгъла и се насочи към тях. Преди да ги достигне обаче, се появи Дерек, сякаш изникнал от нищото.

— Господин Бареда, виждам, че вече сте се запознали с госпожица Лоусън. Красавица, нали? — Докато говореше Дерек измъкна дамата от ръцете на испанеца. — Но тя е гостенка тук, моя гостенка. Ако посланикът желае, мога да му предложи други жени на разположение, доста сладки при това. Тази е като кисела ябълка.

— После ще ти кажа ти какво си — промърмори Лили.

— Той иска тази — настоя помощникът.

— Не може да бъде негова — отговори любезно Дерек.

Тук бе неговото царство и думата му бе закон.

По блясъка в очите му Лили разбра, че испанецът е готов на насилие. Само в един случай се бе изправяла срещу Дерек, но знаеше колко опасен може да бъде. Както обикновено, и тази вечер той бе облечен в скъпи дрехи: синьо сако, перленосиви панталони, бяла риза и връзка. Но въпреки облеклото си, излъчваше твърдост и агресивност, присъщи на хората, прекарвали по-голямата част от живота си на улицата. В момента се движеше сред каймака на обществото, но всички знаеха, че навремето успешно е използвал юмруците си.

Дерек направи знак на две от компаньонките, които веднага изпъчиха гърди и се запътиха към масата на посланика.

— Не, уверявам ви, че повече ще му харесат тези двете. Вижте... Изглежда по-щастлив от мишка пред сирене.

Лили и Бареда проследиха погледа му и видяха как Алварез, благодарение на вниманието на двете жени, сменя настроението си. Помощникът измърмори някакви извинения и се отдалечи.

— Как се осмелява? — възкликна Лили възмутена с пламнало лице. — И как ти се осмеляваш? Твоя гостенка? Не искам никой да си

мисли, че имам нужда от закрилник и бих ти била много благодарна, ако премълчиш предположенията си, по-специално пред...

— Успокой се. Трябваше да го оставя да си пробва късмета с теб, така ли?

— Не, но можеше да говориш за мен с малко повече уважение. И къде беше, по дяволите? Искях да говоря с теб за...

— Уважавам те, скъпа, повече, отколкото всяка друга би могла да мечтае. Хайде сега да се поразходим. Ушите ми, или каквото е останало от тях, са на твое разположение.

Тя не можа да се сдържи и се засмя. Прекосиха главния салон и се запътиха към стълбите, когато Дерек се спря да поздрави двама пристигащи — Лорд Милрайт и граф Невил, а Лили им отправи една от лъчезарните си усмивки.

— Едуард, очаквам да сте снизходителен към мен, когато играем следващия път — каза Лили на Невил. — Очаквам реванш след загубата от миналата седмица.

— Уверявам ви, госпожице Лоусън, че и аз с нетърпение очаквам следващата ни игра. — Двамата господа се отправиха към трапезарията, но Дерек и Лили успяха да чуят коментара на Невил: — За жена е доста интелигентна...

— Не всичко, което блести, е злато — посочи Дерек. — Вчера ми поиска заем. Няма достатъчно пълни джобове за такава обирджийка като теб.

— Добре, кажи ми тогава кой — предизвика го тя.

— Опитай с младия лорд Бентинк... Когато играе силно, баща му се оправя с дълговете му. — Заедно се качиха по величествените стълби, водещи към горния етаж.

— Дерек — каза внезапно Лили, — дойдох да те питам какво знаеш за един определен джентълмен.

— Кой?

— Графът на Уолвертън, лорд Александър Рейфорд.

— Гълъбчето, за когото е сгодена сестра ти.

— Да. До мен достигнаха някои неприятни слухове за характера му. Бих искала да узная мнението ти.

— Защо?

— Защото се страхувам, че ще е жесток съпруг за сестра ми. И все още имам време да променя нещо. Остават четири седмици до

сватбата.

— Ти никога не си помръднала дори пръст за сестра си — каза той.

Лили го погледна с неодобрение.

— Това показва колко малко ме познаваш! Вярно е, че не си приличаме, но аз обожавам Пени. Тя е приятна, скромна, послушна... Все качества, достойни за възхищение у една жена.

— И се нуждае от помощта ти.

— Да, тя е сладка и невинна като агънце.

— А ти се роди с нокти и зъби — допълни той.

Тя повдигна брадичка.

— Ако щастието на сестра ми е заплашено, смятам за мой дълг да направя нещо.

— Светица, ето какво си ти.

— Разкажи ми сега всичко, което знаеш за Уолвертън. Знаеш всичко за всички. И без да премълчаваш, не смятам да върша глупости.

— Да, а адът ще замръзне. — Дерек се заливаше от смях, представяйки си новата лудория, в която щеше да се забърка.

Лили поправи произношението му.

— Днес не си се виждал с господин Хастингс, нали? Винаги познавам, когато не си имал урок.

Той я погледна с предупреждение.

Само тя знаеше, че работи с учител, за да премахне кокни диалекта и да омекоти дикцията си. Беше загубена кауза. След години на упорит труд бе успял да издигне говора си от нивото на рибар от Билингсгейт до... ами, до това на кочияш на наемни коли или търговец от Темпъл Бар. Слабо подобрие, което едва се усещаше.

— Бърка се с „х“-то — оплака ѝ се веднъж учителят. — Ако внимава, успява да го произнася правилно, но винаги забравя. За него ще си остана господин Астингс, до последния дъх.

Лили му се усмихна съучастнически.

— Имате право, господин Хастингс. Но трябва да имате търпение. Ще ви изненада, когато най-малко го очаквате. Няма винаги да се препъва с това „х“.

— Няма слух — тъжно каза учителят.

Лили не искаше да спори. Знаеше, че Дерек никога няма да говори като джентълмен, но това не я интересуваше. Дори ѝ харесваше

начина му на говорене, една смесица от „б“ и „в“ и несъвършени съгласни, което й звучеше незнайно защо приятно.

Дерек я поведе към балкона със златни орнаменти, от който се наблюдаваше цялото помещение. Това бе любимото му място за разговори, тъй като едновременно можеше да контролира и движението по масите. Главата му никога не спираше да прави сложни сметки. Нямаше ни пени, ни карта, които да избягат от погледа му.

— Алекс Рейфорд — промърмори замислено. — Да, няколко пъти си е подавал носа тук. Не е гълъбче, мисля.

— Наистина ли? — Бе изненадана. — Не е гълъбче? Това в твоите уста звучи като комплимент.

— Рейфорд играе с главата си. Има си своите моменти, но никога не потъва. — Дерек се усмихна. — Дори и ти не можеш да го обереш.

Лили пренебрегна обидата.

— Толкова ли е богат, колкото се говори?

— Повече.

— Някакъв семеен скандал? Тайни, проблеми, минали случки, дългове? Има ли вид на студен и жесток?

Той се подпря на перилата и се загледа надолу към малкото си царство.

— Резервиран. Мълчалив. По-точно, такъв е от една-две години, когато жената, в която беше влюбен, му го начука.

— Начука? — прекъсна го Лили, полуусмихната, полуужасена. — Защо винаги трябва да си толкова вулгарен?

Той не обърна внимание на забележката.

— Госпожица Каролин Уитмор, Уитфийлд или нещо подобно. Казват, че си счупила врата по време на лов. Луда, бих казал аз.

Лили сърдито поправи изговора му за сетен път. Тя обожаваше язденето и лова, но дори и Дерек не одобряваше жените да практикуват такива опасни дейности.

— Яздя толкова добре, колкото който и да е мъж. Даже по-добре от повечето.

— Рискуваш да си счупиш врата — отговори небрежно той.

— Добре де. Не е възможно само това да знаеш за Уолвертън. Познавам те. Криеш нещо.

— Не. — Видя студенината в очите му, които блестяха предупредително. Още веднъж си каза, че Дерек, въпреки

приятелството им, нямаше да ѝ помогне, ако си търсеше проблеми. Гласът му изглеждаше странен и разтревожен. — Чуй ме, малко циганче. Остави всичко както е писано — сватбата, каквото и да е. Рейфорд не е жесток, но не е и света вода ненапита. Остави го. Вече имаш достатъчно проблеми. — Намръщи се и поправи произношението си.

Лили се замисли. Дерек имаше право, разбира се. Трябваше да пази силите си, да не мисли за друго, освен да се събере с Никол. Но по някаква причина загадката Уолвертън я торможеше и нямаше да намери спокойствие, докато не я разреши. Помисли си за Пени, която никога не бе постъпвала лошо и не бе противоречила на родителите им. Нямаше си никого да ѝ помогне. Припомни си и умоляващото лице на Закари. Дължеше му го. Въздъхна.

— Трябва да се запозная с Уолвертън и да извадя собствените си заключения — обяви решително.

— Тогава отиди на лова, организиран от Мидълтън тази седмица — каза Дерек, внимавайки за произношението си. Звучеше почти като джентълмен. — Най-вероятно той ще е там.

Алекс изчакваше пред конюшните заедно с останалите да оседлят конете им. Атмосферата бе превъзбудена, всички участници знаеха, че днешният ден ще е изключителен. Състезанието на Мидълтън беше много известно, както поради качеството си, така и заради наградата (над три хиляди либри).

Повдигна глава, присви устни с нетърпение и погледна към сияйното небе. Според програмата състезанието трябваше да започне точно в шест. Но сигурно ще закъснеят. Повече от половината участници още не разполагаха с конете си. Помисли си, че е по-добре да поговори с някого.

Имаше много познати тук, а и няколко приятели от училище. Но всъщност нямаше желание да бърби с никого. Искаше да язди, да се концентрира върху преследването, докато се изтощи дотолкова, че да не може да мисли или да чувства нещо.

Огледа се наоколо. Студена мъгла се стелеше върху пожълтялата трева и придаваше на гората сиви и зеленикави тонове. Близките

храсти бяха отрупани със златисти цветове и остри бодли. Изведнъж в съзнанието му проблесна споменът за друг лов...

— Не, Каро, няма да участваш...

Годеницата му, Каролин Уитмор, се засмя и му намигна. Беше очарователна девойка, с прасковена кожа, искрящи бадемови очи и черна коса.

— Скъпи, не смяташ да ме лишиш от това удоволствие, нали? Няма никаква опасност. Аз съм превъзходна ездачка, като по учебник, както казвате вие, англичаните.

— Не знаеш какво е да прескачаш препятствия с толкова хора наоколо. Често стават сблъсъци, конете се препъват, можеш да паднеш...

— Ще яздя много внимателно. Мислиш ли, че ще прескачам на сляпо? Знаеш, скъпи, че здравият разум е сред отличителните ми черти. Освен това, когато си наумя нещо, не можеш да ме разубедиш.

— Каролин въздъхна драматично. — Защо го правиш толкова трудно?

— Защото те обичам.

— Тогава не ме обичай. Поне до утре сутринта...

Алекс тръсна глава, за да отдалечи спомените. Боже, винаги ли ще бъде така? От две години бе мъртва, а кошмарите продължаваха да го измъчват.

Миналото го обгръщаше като невидими пипала. След няколко неуспешни опита си даде сметка, че никога няма да се освободи от Каролин. Съществуваха и други като нея, със същия темперамент, страст и красота, но не искаше и да чуе за жени. Веднъж тя му каза, че никоя не може да го обича достатъчно. Бе прекарал твърде много години без обич.

Майка му бе умряла при раждане, когато Алекс бе още малко момченце. А година след нея почина и дукът. Говореше се, че се е самоубил, оставяйки след себе си двама сина и куп отговорности. На осемнадесет години Алекс бе натоварен с бизнес делата, арендаторите, земите, къщите и фамилията. Имаше собственост в Хиърфордшайър,

стотици декари обработваеми земи, богати на съомга реки и друга ферма в Бъкингамшайър.

Алекс положи и огромни усилия за отглеждането и образованието на по-малкия си брат Хенри, отлагайки собствените си нужди. Когато най-накрая откри подходящата жена, дълго потисканите чувства се отприщиха и го победиха. Загубата на Каролин почти го довърши, толкова голяма бе болката. Обеща си, че никога повече няма да се остави в плен на любовта.

Тъкмо по тази причина поиска ръката на Пенелопе Лоусън, скромна блондинка, типичната възпитана британска госпожица. Бе привлякла вниманието му с приятните си обноски по време на няколко бала на лондонската аристокрация. Трябваше да се ожени и да остави наследници. Пенелопе отговаряше на условията и по нищо не приличаше на Каролин.

Ще споделя леглото му, ще отгледа децата му, ще остарееят заедно в мир и спокойствие. Нямахше да стане част от него. Кафявите ѝ очи не излъчваха жизненост, коментарите ѝ бяха обикновени, нищо не заплашваше сърцето му. Никога нямахше да спори или да му противоречи. Дистанцираната любезност, която съществуваше между тях, изглежда, устройваше и двамата.

Изведнъж мислите на Алекс бяха нарушени от образа на една жена, която яздеше красив бял кон редом с другите участници. Веднага отклони поглед, но картината остана запечатана в главата му. Без да иска смръщи вежди.

Екзотична, привлекателна, с мъжки маниери, сякаш излязла от нищото. С изключение на издаващия бюст, приличаше на момче. Косата ѝ бе къса, тъмна и къдрава, прибрана назад с лента, за да не пада на лицето ѝ. Без да може да повярва, Алекс я наблюдаваше как е обкрачила седлото, по мъжки, а изпод роклята ѝ се подаваха панталони. С цвят на малина, за Бога! И въпреки всичко това, никой не изглеждаше изненадан. Почти всички мъже я познаваха и ѝ подхвърляха разни коментари, от зачервения лорд Ярбъро до киселия лорд Харингтън. Алекс гледаше със зяпнала уста как амазонката с малиновите панталони приближава мястото, където щяха да пуснат лисиците. Имаше нещо в нея, което му се струваше познато.

Лили с усилие задържа доволната си усмивка, като видя, че Уолвертън не откъсва очи от нея.

— Милорд, — каза на Честър Харингтън, едър и възрастен господин, многогодишен неин обожател, — кой е онзи господин, който така нахално ме гледа?

— Защо? Това е графа на Уолвертън — отговори Харингтън. — Лорд Рейфорд. Мислех, че вече се познавате, след като скоро ще сключи брак със сестра ви.

Лили поклати глава и се усмихна.

— Не, негова милост и аз се движим в различни кръгове. Кажете ми, наистина ли е толкова груб, колкото изглежда?

Харингтън се разсмя.

— Желаете ли да ви го представя и лично да си създадете мнение?

— Благодаря, но смятам сама да се представя. — И без да дочака отговора, насочи коня си към Уолвертън. Докато се приближаваше, в стомаха ѝ се появи някакво странно усещане. Погледна го в лицето и го позна на мига. — Боже мой! — каза и спря коня си пред него. — Това сте вие.

Получи поглед, по-остър и от меч.

— Празненството на кораба — измърмори той. — Вие скочихте през борда.

— А вие ме гледахте с неодобрение. — Лили му се усмихна. — Проявих се като глупачка — призна искрено. — Бях малко замаяна. Макар че за вас едва ли е основателна причина.

— Какво искате? — От гласа му я полазиха тръпки по гърба. Нисък, глух, звучеше като ръмжене.

— Какво искам? — тихо се засмя. — Право в целта, а? Директността е едно от качествата, които ценя у мъжете.

— Нямаше да ме доближите, ако не искахте нещо.

— Имате право. Знаете ли коя съм, милорд?

— Не.

— Госпожица Лили Лоусън. Сестрата на годеницата ви.

Алекс щателно я огледа, успявайки да прикрие изненадата си. Изглеждаше невъзможно това същество да е сестра на Пенелопе. Едната — толкова приятна и с вид на ангел, а другата — тъмна и провокативна... Но съществуваше и известна прилика. Имаха еднакви

кафяви очи и особено сладка извивка на устните. Опита се да си припомни какво му е разказвала Пенелопе за по-голямата си сестра. Предпочитаха да не говорят за нея. Единствено бяха споменали, че Лили (или Вилхемина, както я наричаше майка ѝ) е „малко полудяла“, след като двадесетгодишна са я изоставили пред олтара.

Заминала за чужбина с леля вдовица като придружителка, където се впуснала в безразборен живот. Тази история не бе предизвикала интерес у Алекс, но сега му се искаше да е слушал по-внимателно.

— Семейството ми разказвало ли ви е нещо за мен? — попита тя.

— Описват ви като ексцентричка.

— Питам се дали изобщо знаят, че съм жива. — Наведе се да добави съзаклятнически — Имам много лоша репутация, доста усилия ми костваше да я постигна. Семейство Лоусън не ме гледат с добро око. Както казват самите те, никой не избира роднините си. Твърде късно е да ме изтрият от семейната библия.

Погледна го в очите и спря да говори. Само Бог знаеше какво се крие зад този сребрист поглед. Очевидно нямаше да е благосклонен към нея, нито да си играе на непознати пред обществото. Запита се дали откритият подход е най-добрия да се изправи срещу него.

— Уолвертън — каза рязко, — искам да поговорим за сестра ми.

Той продължаваше все така мълчаливо да я гледа с ледените си очи.

— По-добре от всеки познавам амбициите на родителите ми спрямо Пени — посочи Лили. — Тя е очарователна и разумна, нали? Ще бъде един отличен брак. Госпожица Пенелопе Лоусън, дукеса Уолвертън. Никой от семейството не се е издигал до такава титла. Но се питам... това ли желае тя? И за да съм по-ясна: ще се грижите ли за нея, лорд Рейфорд?

Лицето му продължаваше да е безучастно.

— Колкото е необходимо.

— Това нищо не ми говори.

— Какво ви притеснява, госпожице Лоусън? — попита Алекс саркастично. — Че ще малтретирам сестра ви? Тя няма ли думата в случая? Пенелопе изглежда доволна от ситуацията. — Отвори пошироко очи и продължи с нисък глас — И в случай, че имате намерение да поднесете някоя от театралните си постановки, госпожице Лоусън, ви предупреждавам, че не ми харесват сцените.

Прикритата заплаха в гласа му накара Лили да отметне глава назад. Изобщо не ѝ харесваше. В началото го смяташе за забавен — един висок и надут аристократ с ледена вода вместо кръв във вените си. Но сега интуицията ѝ подсказваше, че не само е студен, а и жесток.

— Не мисля, че Пени е доволна — отговори. — Познавам сестра си и несъмнено родителите ни са я накарали да се подчини на желанието им. Трябва да е ужасена. Изобщо интересувате ли се от нейното щастие? Тя заслужава някой, който да я обича истински. Инстинктът ми подсказва, че вие желаете една послушна женичка, която да ви дари с рояк руси наследници за продължаване на името. Ако е така, можете лесно да си намерите поне стотина момичета...

— Достатъчно — прекъсна я сухо. — Пъхате си носа в чужди работи, госпожице Лоусън. Ще се видим в ада... Не, аз лично ще ви пратя там, ако продължавате да се месите в работите ми.

Лили му хвърли заплашителен поглед.

— Успях да разбера, каквото исках да знам. — Пригответи се да си тръгне. — Приятен ден, милорд. Беше поучително.

— Почакайте! — Преди да си даде сметка какво прави, Алекс се видя да хваща една от юздите на коня ѝ.

— Пуснете ме! — възкликна тя ядосана и изненадана.

Поведението му бе скандално. Да хванеш юздите на нечий кон без разрешение, да рискуваш да загуби контрол над коня си, бе достойно за презрение.

— Няма да участвате в лова — каза той.

— Да не мислите, че съм дошла дотук, за да ви пожелаая късмет? Разбира се, че ще участвам. И не се притеснявайте, няма да забавя никого.

— Жените не могат да ловуват.

— Естествено, че могат, стига да искат.

— Само в случай, че са вдовици или дъщери на отлични ловджии. Ако не...

— Една грешка при раждането няма да ми попречи да участвам в лова. Отлична ездачка съм и не ми трябва разрешение. Мога да прескачам всякакви препятствия. Какво ми предлагате — да седна вътре с останалите дами да бродирам и да клюкарствам?

— Така ще намалите рисковете за останалите, а навън ги поставяте в опасност.

— Страхувам се, че много малко от господата споделят мнението ви, сър.

— Никой мъж със здрав разум не би ви искал тук.

— Предполагам, че ще трябва да се изпаря незабелязано, уплашена и засрамена — промърмори Лили. — Как се осмелявам да навлизам в такава чисто мъжка територия като лова? Е, добре — щракна с пръсти, облечени в ръкавица. — Не давам пет пари нито за вас, нито за вашето мнение. А сега ме пуснете!

— Няма да яздите... — изскърца със зъби Алекс. В този момент нещо се скъса вътре в него и го накара да изостави всякакво разумно държание. „Каролин, не! О, Боже...“

— Проклетата да съм, ако не го направя! — Дръпна юздата, тъй като конят вече нервничеше. Графът продължаваше да я държи. Учудена, Лили втренчи поглед в сиво-сините очи, които приличаха на огледало. — Вие сте луд — промърмори.

Двамата останаха неподвижни. Лили първа се отърси от унеса. Замахна с камшика и на брадичката на Алекс остана червена диря. Пришпори коня си и с едно дръпване успя да се освободи от пръстите на графа. Отдалечи се яздейки, без да се обърне. Всичко се случи толкова бързо, че никой от останалите не разбра. Той избърса кръвта от брадичката си, като едва усещаше болката. Главата му се въртеше и се питаше какво става с него. За няколко секунди бе неспособен да раздели минало от настояще.

Приятният далечен глас на Каролин отекваше в ушите му.

„Скъпи Алекс, тогава не ме обичай...“ Побиха го тръпки. Сърцето му заби учестено и изплува спомена за фаталния ден...

— Просто инцидент — каза спокойно един от приятелите му. — Падна от коня. Още на мига знаех...

— Повикайте лекар — заповяда дрезгаво Алекс.

— Алекс, няма смисъл.

— По дяволите, върви да извикаш доктора или...

— Счупила си е врата.

— Не.

— Алекс, мъртва е...

Гласът на коняря му го върна в настоящето.

— Милорд?

Алекс примигна и погледна блестящия кон с кафеникав косъм, който бе избрал заради отличната комбинация от сила и издръжливост. Хвана юздите, ловко се метна на седлото и насочи поглед към мястото, определено за начало.

Лили Лоусън разговаряше с останалите участници. По вида ѝ никой не можеше да предположи каква свада е имала преди броени минути.

— Пуснаха лисиците! — извика някой.

Прозвуча тръба и конниците се впуснаха в преследване. Насочиха се към гората, възбудени и надавайки викове. Земята трепереше под лудия бяг на коне и кучета.

— Давай!

— След тях!

Ездачите пришпорваха конете и ловът достигна необходимата еуфория. Ловците следваха отблизо гончетата, съгледвачите заедно с хрътките подканваха изостаналите да не се отделят от групата.

Лили Лоусън яздеше като обладана от дявола и прескачаше препятствията, като че ли имаше крила. Не изглеждаше да се притеснява за сигурността си. При нормални обстоятелства Алекс би яздил в авангарда, но сега се придържаше отзад. Щеше да я следва и да наблюдава самоубийствените ѝ действия. Ловът бе от най-интересните, но той преживяваше истински кошмар, докато конят се напрягаше преди скок и после забиваше копита в земята. Каролин...

Преди време бе решил да зарови дълбоко всички спомени от миналото. А сега се чувстваше безпомощен пред мислите, които нахлуваха без предупреждение, усещаше устните на Каролин под своите, копринената ѝ коса в ръцете си, сладката буря на прегръдката. Бе отнесла със себе си и част от него, която никога нямаше да си върне.

„Полудяваш“ — каза си ядосано. Превръщаше лова в зловец образ от миналото. Един луд в преследване на изгубени сънища... и препускаше след Лили, наблюдавайки я как скача над храсти и канавки. Въпреки че не обръщаше глава, Алекс усещаше, че е наясно с преследването му.

Час след началото на лова преминаха границите на друго графство. Лили пришпорваше решително коня си. Никога не обръщаше внимание на трофеите, но ездата... о, с нищо не можеше да се сравни. Наближи един двоен храст с форма на рога и бодли от двете страни. За секунда си помисли, че е прекалено висок, но някаква зла сила я накара да продължи. В последния момент конят отказа да скочи и от инерцията Лили изхвъркна от седлото.

Стори ѝ се, че е застинала във въздуха и когато видя земята да се приближава, защити лицето си с ръце. Приземи се върху влажната пръст. Дробовете ѝ останаха без въздух и нададе глух вик, извивайки се от болка, докато ръцете ѝ се мъчеха да се хванат за нещо.

Почти не усети, че някой я обръща и прихваща. Отвори уста, търсейки глътка въздух. Пред очите ѝ танцуваха звезди. Малко по малко мъглата се разсея и откри едно загоряло лице. Сви се, като разбра че се намира притисната между две мускулести бедра. Чувстваше се слаба и беззащитна като кукла. Нуждаеше се от въздух, гърдите ѝ се издигаха и спускаха френетично. Усещаше ръката на мъжа да натиска силно врата ѝ, причинявайки ѝ болка.

— Казах ви да не излизате на лов — изръмжа Уолвертън. — Искате да се самоубиете ли?

Лили поиска да говори и надигна глава малко смутена. Яката на ризата му бе изцапана с кръв от раната, която тя му причини с камшика. Усещаше силата на ръката му на врата си. Ако искаше, можеше да счупи костите ѝ като клечки. Тогава си даде сметка каква мощ крие това мускулесто тяло. На лицето си имаше някакво примитивно изражение, смесица от омраза и нещо друго, което не можеше да определи. Чу едно име... Каролин...

— Вие сте луд — промърмори с усилие. — Боже мой! Трябва да сте в Бедлам. Махнете си ръцете от мен, чувате ли?

Думите ѝ изглежда събудиха графа. Убийственият блясък изчезна от погледа му и линията на устата омекна. Лили усети как напрежението напуска тялото му. Пусна я внезапно, като че ли пареше.

Тя падна по гръб и крадешком го погледна. Не ѝ подаде ръка да ѝ помогне, но изчака, докато тя се изправи. Веднъж уверил се, че не е ранена, скочи на седлото.

Лили с треперещи крака се подпря на едно дърво. Трябваше да събере сили, преди да се качи отново на коня. Дишайки дълбоко,

погледна любопитно безизразното лице на Уолвертън.

— Пени е прекалено добра за вас — успя да каже. — Преди само се страхувах, че ще я направите нещастна. Сега мисля, че сте способен да я нараните и физически.

— И какво, по дяволите, ви интересува? — изръмжа той. — От години не поддържате контакт с никого от семейството си, а очевидно и те не искат да знаят за вас.

— Вие нищо не знаете! — разпалено извика тя.

Представата за това чудовище до сестра ѝ до живот...

Пени преждевременно ще се състари. Обзе я възмущение. Как да позволи на мечка като Уолвертън да се ожени за малката ѝ сестричка, когато такъв приятен и обичлив мъж като Закари е влюбен в нея?

— Няма да имате Пени! — възкликна. — Няма да го позволя!

Алекс продължаваше да я гледа равнодушно.

— Докъде може да стигне вашата лудост, госпожице Лоусън?

Порой от ругатни се изсипаха от устата ѝ, докато го наблюдаваше да се отдалечава.

— Няма да я има! — каза почти без дъх. — Заклевам се! Няма да бъде негова!

ГЛАВА 3

Когато пристигна в Рейфорд Парк, Алекс отиде да поздрави Пенелопе и родителите ѝ. Джордж и Тоти Лоусън бяха необикновена двойка от всяка гледна точка. Той беше учен, който обичаше да прекарва дните си, затворен в библиотеката с книги на гръцки и латински. Дори трябваше там да му носят храната. Поради липса на внимание бе загубил имотите и богатството, наследени от баща му. Тоти, съпругата му, бе истинска змия, атрактивна, с големи очи и изобилие от руси къдрици. Обожаваше клюките и празненствата и най-голямата ѝ мечта бе да види дъщеря си добре омъжена.

Алекс разбираше как са могли да създадат дъщеря като Пенелопе. Спокойна, скромна, хубава — една комбинация от най-добрите черти на двамата. Но Лили... Трудно си я представяше като една Лоусън. Напълно разбираемо бе, че са я отхвърлили от фамилията. В противен случай никой нямаше да може да живее спокойно. Където и да се намира, винаги щеше да създава проблеми, да си пъха носа навсякъде и да подлудява всички наоколо. Бе напуснала собствеността на Мидълтън веднага след лова, но Алекс не спираше да мисли за нея. В дъното на душата си се радваше, че семейството ѝ не поддържа контакти с нея.

С малко късмет никога повече нямаше да я види.

Лейди Тоти, много доволна, го осведоми за последните приготовления по сватбата. Отчето трябваше да ги посети същия следобед.

— Добре — отговори Алекс. — Уведомете ме, когато пристигне.

— Лорд Рейфорд — каза Тоти, посочвайки свободното място между нея и Пенелопе на канапето, — желаете ли да пиете чай с нас?

Алекс с ирония си каза, че в момента годеницата му изглежда като зайче пред вълк. Отклони поканата, тъй като не искаше да слуша брътвежите на Тоти за цветни украси и други глупости, свързани със сватбата.

— Благодаря, но имам да свърша някои неща. Ще ви видя на вечеря.

— Добре, милорд, — измърмориха двете жени, едната разочарована, а другата облекчена, но без да го показват.

Той се затвори в библиотеката и хвърли поглед на купчината документи и счетоводни книги, които чакаха да ги прегледа. Би могъл да прехвърли тази задача на управителя си, но след смъртта на Каролин работеше усилено, като лекарство против самотата и спомените. Прекарваше много повече часове в библиотеката, отколкото в което и да е друго помещение в къщата, наслаждавайки се на спокойствието и реда, които царяха там. Книгите бяха подредени по каталог, мебелите — подбрани прецизно, дори бутилките с напитки в италианския шкаф изглеждаха разположени с геометрична точност.

Всичко бе идеално чисто, не само там, но и в цялото имение, за което се грижеше армия от петдесет слуги. Други трийсет отговаряха за градините, конюшните и обработваемите земи наоколо. Посетителите оставаха със зяпнала уста при вида на мраморния купол на входа и огромния салон с кръгъл таван, украсен с орнаменти. Имението притежаваше зимни и летни салони, просторни галерии, пълни с творби на изкуството, зала за закуска, друга за кафе, две трапезарии, безброй спални (всяка с будоар), огромна кухня, библиотека, ловен салон и няколко зали, които при случай се превръщаха в салон за танци.

Имението бе огромно, но Пенелопе ще знае как да го управлява. Обучавана е за това още от детска възраст. Алекс не се съмняваше, че лесно ще успее да се превъплъти в господарката на дома. Бе интелигентна, макар и кротка. Все още не бе имал възможността да я представи на по-малкия си брат Хенри, но не се съмняваше, че ще се разбират добре.

Леко почукване наруши тишината на библиотеката.

— Кой е? — попита рязко.

Вратата се отвори и се появи русата глава на Пенелопе. Прекалената ѝ предпазливост го накара да се почувства неудобно. За Бога, сякаш посещението при него крие някаква опасност! Наистина ли е толкова заплашителен? Признаваше, че понякога е доста рязък, но не можеше да се промени.

— Да? Влез.

— Милорд — каза плахо девойката, — бих искала да попитам как мина лова.

Алекс веднага заподозря, че идваше по настояване на майка си. Пенелопе никога не търсеше компанията му по собствена инициатива.

— Добре — отговори, като отмести документите настрани и се обърна към нея. Тя нервно потръпна. — Първия ден се случи нещо интересно.

Лицето ѝ изрази слаб интерес.

— О, някой инцидент?

— Може и така да се нарече — отговори сухо той. — Запознах се със сестра ти.

Пенелопе заглуши възклицанието си.

— Лили беше там? О, скъпата ми... — Запъна се и го погледна нерешително.

— Доста е особена. — Тонът му показваше, че не го смята за комплимент.

Тя кимна с глава и преглътна.

— При Лили няма средно положение. Или те запленива изцяло, или... — Сви безпомощно рамене.

— Да — отговори саркастично Алекс. — Аз съм от вторите.

— О! — сбърчи чело Пенелопе. — Естествено. И двамата сте толкова... категорични.

— Казано дипломатично. — Вгледа се в лицето ѝ. Нямахше дори намек за Лили в сладките нежни черти насреща му. — Говорихме за теб — каза внезапно.

Тя отвори широко очи, уплашена.

— Милорд, нека ви кажа, че Лили не е най-подходящата личност за това.

— Знам.

— Какво ви каза? — попита неуверено.

— Сестра ти предполага, че се страхуваш от мен. Истина ли е?

Тя се изчерви.

— Малко — призна.

Тази сладка свенливост подразни Алекс. Запита се дали някога ще се опита да му противоречи, дали ще го порицае, ако е направил нещо, което не ѝ харесва. Изправи се и установи, че тя трепери. Бавно се приближи и я прегърна през кръста. Въпреки че положи усилия да

го скрие, усети накъсаното ѝ дишане. Внезапно си припомни момента, когато взе Лили в прегръдките си след падането. Макар Пенелопе да бе по-висока и стройна от сестра си, изглеждаше незначителна.

— Погледни ме — каза спокойно и тя се подчини. Погледна кафявите ѝ очи, идентични с тези на Лили, с изключение на невинния блясък и без следа от тъмни страсти. — Не трябва да се притесняваш. Няма да ти причиня болка.

— Да, милорд, — прошепна.

— Защо не ме наричаш Алекс? — И преди я бе молил да го нарича с малкото му име, но изглежда ѝ бе трудно да свикне.

— О... аз, не бих могла.

Той с усилие на волята успя да потисне нетърпението си.

— Опитай все пак.

— Алекс... — промърмори Пенелопе.

— Добре.

Наклони глава и докосна устните ѝ със своите. Тя не помръдна, само леко размърда ръка върху рамото му. Алекс удължи целувката, увеличавайки натиска на устата си. За първи път търсеше нещо повече от кротък прием. Но устните под неговите продължаваха да са все така студени. Внезапно си даде сметка, че годеницата му счита прегръдката за задължение и рязко се отдръпна.

Вгледа се в лицето ѝ. Изглеждаше като послушно момиченце, току-що взело горчиво лекарство. Никога преди не бе срещал жена, която да смята целувките му за неприятно задължение! Свъси недоволно вежди.

— По дяволите! Това е нелепо! — изръмжа.

Пенелопе подскочи като подплашена сърна.

— Милорд...?

Алекс знаеше, че трябва да се държи като джентълмен и да се отнася към нея с уважение и нежност, но мъжката му гордост изискваше отговор.

— Целуни ме пак — заповяда ѝ и я притисна към тялото си.

Пенелопе изписка, отдръпна се и го зашлеви през лицето. Не беше истинска плесница, макар че на Алекс повече би му харесал един решителен юмрук. Бе по-скоро потупване по бузата в знак на порицание. Тя стоеше до вратата и го гледаше с насълзени очи.

— Милорд, опитвате се да ме подложите на проверка? — попита наранена.

Погледна я с безизразно лице. Бе прехвърлил мярката. Не трябваше да изисква повече, отколкото тя бе в състояние да му предложи. Прокле се наум.

— Моля за извинение.

Годеницата му несигурно кимна с глава.

— Предполагам — каза, — че е последица от ефекта на лова. Чувала съм, че на мъжете силно им въздейства примитивната природа на подобни събития.

Той се усмихна иронично.

— Вероятно си права.

— А сега ме извинете. — Понечи да излезе, но се спря и го погледна през рамо. — Милорд, не мислете лошо за Лили, моля ви. Тя е необикновена жена, смела и с прогресивни идеи. Когато бяхме малки, винаги ме защитаваше от всичко и всички.

Алекс се изненада от кратката ѝ реч. Не бе свикнал да чува от устата ѝ повече от две последователни фрази.

— В добри отношения ли беше с родителите ви?

— Само с леля Сали, тъй като и тя бе ексцентричка, обичаше приключенията и не се съобразяваше с нормите. При смъртта си, преди няколко години, остави на Лили цялото си богатство.

Значи от това живееше Лили. Тази информация подобри малко мнението му за нея. Вероятно нарочно е търсила одобрението на старицата, а после е танцувала върху гроба ѝ, заради наследените пари.

— Защо не се е омъжила?

— Винаги е смятала брака за ужасна институция, създадена единствено в полза на силния пол. — Пенелопе се изкашля деликатно. — Няма особено високо мнение за мъжете, въпреки че си прекарва добре в тяхна компания... по време на лов, стрелба, игра на карти и т.н.

— И така нататък — повтори иронично Алекс. — Има ли си някой по-специален?

Въпросът му я изненада, но отговори веднага:

— Специален? Ами... Лили доста се забавлява в компанията на някой си Дерек Крейвън. Споменава го в писмата си.

— Крейвън?

Картинката му се изясни. Той членуваше в Крейвън'с и на няколко пъти бе срещал собственика. Имаше смисъл в това Лили да се забърка с такъв мъж, един кокни, презрително познат в елегантните кръгове като новобогаташ. Имайки предвид „приятелството“ ѝ с него, тя явно притежаваше морала на проститутка. Как е възможно жена, родена в лоното на уважавана фамилия, облагодетелствана с образование и всички материални блага, да се унизи до такава степен? Съвсем съзнателно бе избрала да върви в такава посока.

— Лили е прекалено жизнена, за да води живота, предопределен ѝ по рождение — каза Пенелопе, долавяйки интуитивно мислите му. — Откакто я зарязаха пред олтара, всичко стана различно. Предполагам, че предателството и унижението са я карали често да постъпва неблагоприятно. Или поне така казва мама.

— Защо тя не...? — Млъкна и погледна през прозореца. По алеята към къщата се приближаваше някаква карета. — Майка ти очаква ли посещение?

Годеницата му поклати отрицателно глава.

— Не, милорд. Може би е помощничката на модистката, дошла за още една проба. Но мислех, че сме се разбрали за утре.

Алекс имаше някакво предчувствие... лошо предчувствие.

— Да видим кой е. — Отвори рязко вратата на библиотеката, прекоси с широки крачки коридора, следван по петите от Пенелопе, и изпревари Силвърн, иконома. — Аз ще се заема — му каза и се насочи към централния вход.

Силвърн остана смаян от държанието, тъй нетипично за господаря му.

В този момент елегантна карета в черно и златисто спря пред величественото стълбище. Пенелопе трепереше до Алекс, тъй като тънката ѝ рокля не я предпазваше от студа на влажния пролетен ден.

— Не разпознавам герба — промърмори.

Един лакей в блестяща ливрея в синьо и черно отвори вратичката и постави малката стълбичка за слизане.

Тогава се появи тя.

Алекс се вкамени.

— Лили! — извика Пенелопе и се затича към сестра си.

Лили слезе и разпери ръце.

— Пени! — Прегърна по-малката си сестра с пълна сила, а после се отдръпна, за да я огледа. — Господи! Станала си истинска елегантна госпожица! Очарователна! От толкова време не съм те виждала... откакто беше още дете, а сега... Погледни се! Най-красивото момиче на Англия.

— О, не, ти си най-красивата.

Лили се засмя и отново я прегърна.

— Много любезно от твоя страна, да ласкаеш бедната си неомъжена сестра.

Алекс, въпреки изненада си и напрежението като пред битка, призна пред себе си, че Лили изглежда чудесно в тъмносинята си рокля и кадифената наметка, обточена с кожа от норка. Носеше косата си прихваната с диадема, като няколко кичура грациозно се виеха покрай ушите ѝ. Почти невъзможно бе да свърже този образ с дръзката жена с малиновите панталони, която яздеше по мъжки. Зачервена и усмихната, повече приличаше на почтена млада съпруга, дошла за следобедния чай.

Тя го забеляза, поглеждайки над рамото на Пенелопе. Отдели се от сестра и без грам притеснение се приближи към него. Подаде му ръка и безочливо се усмихна.

— Нападение на вражеския лагер — промърмори.

При вида на буреносното му изражение очите ѝ доволно проблеснаха, но се въздържа да се усмихне широко. В противен случай щеше да дръпне лъва за опашката. Рейфорд бе много ядосан. Последното нещо, което очакваше, е да я види на собствена земя. Лили не допускаше, че ще се забавлява така. Никога преди не ѝ бе доставяло такова удоволствие да дразни някой мъж.

Не изпитваше угризения заради това, което беше намислила. Съюзът между Уолвертън и сестра ѝ бе грешка, ужасна грешка. Пени бе нежна като цвете, беззащитна пред каквато и да е заплаха и щеше да се огъне като тръстика пред свирепата буря.

А графът изглеждаше десет пъти по-опасен, отколкото на лова. Чертите му — твърди и перфектни, така дистанцирани, тези прозрачни очи, суровата линия на брадичката... Лице, лишено от нежност и съчувствие. Въпреки облеклото на джентълмен, от тялото му се излъчваше една брутална сила, поддържаща мускулите и нервите в

напрежение. Нуждаеше се от жена, цинична като него, безчувствена към околния свят.

Алекс игнорира ръката ѝ. Продължи да я гледа студено.

— Вървете си — изръмжа. — Веднага.

Лили кокетно му се усмихна, макар че ѝ се искаше да изкрещи.

— Милорд, бих желала да видя семейството си. От доста време сме разделени.

И преди Алекс да успее да реагира, се чува възклицанията на Тоти и Джордж.

— Вилхемина!

— Лили... за Бога!

Настъпи тишина, сякаш всички бяха застинали като част от картина. Погледите им бяха насочени към Лили. Превземките изчезнаха и тя се превърна в несигурно малко момиченце. Нервно прехапа долната си устна.

— Мамо? — прошепна. — Можеш ли да ми простиш?

Тоти избухна в сълзи и разпери широко пълничките си ръце.

— Вилхемина, трябваше по-рано да дойдеш. Толкова се страхувах, че няма да те видя повече!

Лили се завтече към нея, плачейки и смеейки се едновременно. Двете се прегърнаха, като не спираха да говорят една през друга.

— Мамо, изобщо не си се променила... Направила си чудеса с Пени... Тя е перлата на сезона...

— Миличка, чухме ужасни истории за теб. Винаги се притеснявам, нали знаеш... За Бога, какво си направила с косата си?

Лили вдигна ръка към къдриците си и се засмя.

— Толкова ли е ужасно, мамо?

— Стои ти добре — призна Тоти. — Отива ти.

Лили се обърна към баща си.

— Татко!

Джордж, малко притеснен, я потупа по гърба и се отдръпна от нея.

— Добре, добре, не е нужно да продължаваш. Харесва ти да правиш сцени, нали? И то пред лорд Рейфорд. Да нямаш проблеми? Защо дойде тук? И точно сега?

— Нямам никакви проблеми — усмихна му се. — Щях да дойда по-рано, но не знаех как ще ме приемеш. Искаше ми се да споделя

радостта ви от сватбата на Пени. Естествено, ако присъствието ми притеснява графа, веднага ще си тръгна. Не искам да създавам проблеми. Просто си помислих, че ще бъде чудесно да прекарам една седмица тук. — Погледна скришом към Алекс и добави внимателно — Ще се държа добре, като светица.

Алекс ѝ хвърли леден поглед. Изкушаваше се да я напъха обратно в елегантната ѝ карета и да заповяда на кочияша да кара към Лондон или кое да е друго място, само да е далеч оттук.

Лили се почувства неудобно от мълчанието му.

— Добре, може би няма свободна стая. — Театрално завъртя глава, за да огледа многобройните редици прозорци и балкони на имението.

Алекс стисна зъби. С най-голямо удоволствие би я изритал. Знаеше какво крои. Но това щеше да го изложи в очите на семейството ѝ. Отстрани Пенелопе го гледаше нервна и потисната.

— Алекс, — помоли го тя и докосна ръката му, за първи път по собствена воля. — Има свободна стая за сестра ми, нали? Щом казва, че ще се държи добре, значи ще го направи.

— Пени — намеси се Лили, — да не поставяме негова милост в затруднено положение. Друг път ще си поприказваме, обещавам.

— Не, искам да останеш — възкликна Пенелопе, усилвайки натиска върху ръката на годеника си. — Моля ви, милорд, разрешете ѝ да остане!

— Няма защо да се молиш — промърмори Алекс. Как да отхвърли молбата ѝ пред семейството, иконома и слугите? Хвърли поглед към Лили, като очакваше да види триумфален блясък в очите ѝ и една иронична усмивка. Вместо това изражението ѝ приличаше повече на Жана Д'Арк. Проклетата да е! — Прави каквото искаш — каза на годеницата си. — Единствено те моля да я държиш далеч от очите ми.

— О, благодаря! — Очарована, Пенелопе прегърна първо Лили, а после и Тоти. — Мамо, не е ли чудесно?

Лили пренебрегна потока от благодарности на сестра си и се насочи спокойно към Алекс.

— Рейфорд, мисля, че с вас имахме лошо начало — каза. — Вината е моя. Можем ли да забравим проклетия лов и да започнем на чисто?

Изглеждаше толкова искрена и убедителна, че Алекс не можеше да повярва на думите ѝ.

— Госпожице Лоусън — започна бавно, — ако направите нещо в ущърб на интересите ми...

— Какво ще направите? — Лили му се усмихна. Не можеше да направи нищо, което да я нарани. Бе преживяла най-лошото преди доста време. Не се страхуваше.

— Ще ви накарам да съжалявате до края на живота си — прошепна Алекс.

Когато ѝ обърна гръб, усмивката на Лили се изпари. Припомни си съвета на Дерек. „Послушай ме, малко циганче. Остави нещата както са си... Не го доближавай.“ Сви рамене и се опита да забрави думите му.

Алекс Рейфорд бе само един мъж и тя можеше да се справи с него. Нима не си спечели току-що покана да остане в имението му за няколко дни? Погледна към майка си и сестра си и се засмя.

— Попитах Уолвертън дали те обича.

Лили бе използвала първата възможност да остане насаме със сестра си и да проведат един, както тя го нарече, „важен сестрински разговор“. Започна с разкриване на подробности за лова, тъй като искаше Пени да знае с какъв мъж ѝ предстои да се обвърже.

— О, Лили, как можа! — Пенелопе покри очите си с ръце и изхлипа. — Но защо го направи? — Изведнъж изненада Лили, заливайки се от смях. — Не мога да си представя как е реагирал негова милост!

— Не е смешно — порица я сестра ѝ. — Опитвам се да водя сериозен разговор за бъдещето ти, Пени.

— Бъдещето ми е в добри ръце. Или поне беше. — Не можеше да спре да се смее и постави ръка пред устата си.

Лили се запита защо срещата ѝ с Уолвертън се струва толкова смешна на сестра ѝ, вместо да я разтревожи.

— Отговорът му бе груб и обиден. Не е джентълмен и не те заслужава.

Пенелопе сви безпомощно рамене.

— Цял Лондон го смята за отлична партия.

— Съжалявам, но не съм съгласна. — През цялото време не спираше да ходи напред-назад из стаята, потупвайки дланта си с една кожена ръкавица. — Каж ми — кое го прави отлична партия? Външният му вид? Е, добре, може да се каже, че е хубав, но не чак толкова, а и красотата му е студена.

— Предполагам... предполагам, че е въпрос на вкус.

— А колкото до богатството му — продължи енергично Лили, — съществуват много богати мъже, които да ти осигурят охолен живот. Титлата му? Лесно ще намериш някого с по-синя кръв и по-впечатляващо родословно дърво. И не ми излизай с тези, че Уолвертън ти харесва.

— Бракът бе уреден между татко и лорд Рейфорд — кротко отговори Пени. — Вярно е, че не го обичам. С малко късмет, това чувство ще дойде с времето. Така стоят нещата. Аз не съм като теб, Лили. Винаги съм била съвсем обикновена.

Лили изруга и я загледа с неодобрение. Имаше нещо у сестра ѝ, което я караше да си припомни чувствата от непокорната си младост, когато не искаше да следва модела на останалите. Защо всички, с изключение на нея, приемаха брака без любов за нещо нормално? Седна до Пени на леглото.

— Не разбирам защо си толкова благосклонна пред перспективата да се ожениш за мъж, когото не обичаш. — Прозвуча доста тъжно, въпреки усилията ѝ.

— Просто съм се примирила. Извини ме за това, което ще ти кажа, Лили, но ти си романтичка и то в най-лошия смисъл на думата.

Лили свъси вежди.

— Не е вярно! Ужасно практична съм. Достатъчно удари съм получила, за да гледам реално на света, и доколкото знам...

— Скъпа Лили — Пенелопе стисна ръката ѝ между своите. — От малка те смятам за най-красивата и най-смелата. Но не и най-практичната. Никога.

Лили отдръпна ръката си и я погледна изненадано. Пени не се поддаваше толкова лесно, колкото си мислеше. Добре, продължаваше с плана. Ставаше дума за щастieto на сестра ѝ, независимо дали тя признаваше или не, че има нужда да бъде спасена.

— Не искам да говорим за мен, а за теб. Все има някой измежду всичките ти претенденти в Лондон, когото предпочиташ пред Рейфорд.

— Повдигна съучастнически вежди. — Например Закариас Стамфорд. Хмм?

Пенелопе остана дълго време замислена. После на лицето ѝ се появи меланхолична усмивка.

— Скъпият Закари — промълви и поклати глава. — Случаят ми вече е прочетена книга. Лили, знаеш, че никога не съм те молила за нищо. Но сега те умолявам от цялото си сърце да не ми помагаш. Смятам да се подчиня на желанието на мама и татко и да се омъжа за лорд Рейфорд. Длъжна съм. — Щракна с пръсти, като че току-що ѝ е хрумнала нова идея. — Защо не се заемем да потърсим съпруг и за теб?

— Господи! — Лили се намръщи. — За нищо на света не ми трябва мъж. На ловните събирания и в игралните домове могат да бъдат много забавни, но извън тях са вредни. Мъжете са изискващи и скъперници. Не мога да понеса да съм подчинена на някого или да бъда третирана като дете, а не като жена със собствено мнение.

— Мъжете са от полза, когато искаш да имаш семейство. — И на Пенелопе, както и на другите девойки от нейната социална класа, ѝ бе втълпено, че основната цел на всяка жена е отглеждането на деца.

Думите ѝ предизвикаха у Лили тревога и болка.

— Да — каза с горчивина. — Истината е, че са особено полезни при правенето на деца.

— Не искаш завинаги да останеш сама, нали?

— По-добре това, отколкото да позволя на някой мъж да ме хване в лапите си! — Осъзна остротата в гласа си, когато видя слисаното лице на сестра си. Усмихна ѝ се и се наведе да вземе един шал, оставен на стола. — Ще ми го дадеш ли назаем? Мисля да се поразходя. Тук стана малко напрегнато.

— Но, Лили...

— Ще продължим по-късно. Обещавам. Ще се видим на вечеря, миличка.

Забързано излезе, прекоси коридора с големи крачки и слезе по стълбите, без да се замисля накъде отива. Крачеше, вгълбена в мислите си, сляпа за красотата наоколо. В последно време не се владееше много добре и не мереше достатъчно думите си. Поскита из главния салон, докато откри една галерия, дълга около трийсет метра, в която светлината идваше от редица остъклени врати. Оттам се виждаше една

добре поддържана градина, с окосена трева и виещи се алеи между храстите. В момента имаше нужда точно от разходка. Метна шала на раменете си и излезе навън, вдишвайки с удоволствие студения въздух.

Градината бе пищна и величествена, разделена на зони от редици подрязани храсти. Имаше и малко ручейче, което завършваше в овално езерце, пълно с водни лилии. По-нататък се виждаха розови храсти, отрупани с цветове, които образуваха кръг около една огромна роза от Еършайър. Лили продължи покрай стената на градината. Изкачи някакви антични стълби и се озова на малка тераса, от която се откриваше прекрасна гледка към изкуственото езерце. Наблизо видя фонтан и няколко разхождащи се на свобода пауна. Спокойствието и тишината бяха неописуеми. Мястото приличаше на омагьосано, където не можеше да се случи нищо лошо.

Насочи погледа си към гората от плодни дръвчета в източния край на имението. Напомни ѝ за лимоновата градина в италианската вила, където живя две години. Тя и Никол прекарваха голяма част от времето си в градината или под колоните на лоджия, намираща се в задната част на къщата, а понякога ходеха на разходка в близката гора.

„Не мисли за това — си каза и въздъхна. — Не го прави.“ Но споменът бе толкова ярък, сякаш се бе случило вчера. Седна на ръба на фонтана и се сгуши в шала. Обърна глава по посока на гората, гледайки без да вижда, спомняйки си...

— Домина! Домина, нося най-доброто от пазара... хляб, сирене и хубаво вино. Помогни ми да откъснем плодове от градината. За обяд ще приготвим...

Лили се спря и си даде сметка, че тишината, която царуваше в къщата, не е нормална. Широката ѝ усмивка се изпари. Остави кошницата на пода и влезе. Носеше памучна пола и блуза с къси ръкави в стила на местните жени, а огромна кърпа покриваше косите ѝ. Често я бъркаха с италианка заради черните къдрици и отличния акцент.

— Домина? — повика отново.

Икономката се появи внезапно. Лицето ѝ, набръчкано и почерняло от слънцето, бе облято в сълзи.

— Синьорина. — Наддаде вик и започна да говори толкова бързо и объркано, че Лили нищо не разбра.

Обгърна раменете ѝ, за да я успокои.

— Домина, какво се е случило? Нещо с Никол? Къде е?

Жената избухна в ридания. Нещо ужасно бе станало, след като не намираще думи да ѝ обясни. Малкото ѝ момиченце е болно? Наранила се е? Обхваната от паника, Лили остави Домина и хукна нагоре по стълбите към детската стая.

— Никол! — извика. — Никол, мама е тук...

— Синьорина, не е тук!

Изтича ужасена към парапета. Погледна надолу към Домина, която не спираше да трепери.

— Как така? — попита с дрезгав глас. — Къде е?

— Бяха двама мъже. Не можах да ги спра. Опитах, Господи, но я отведоха...

Лили се чувстваше като в кошмар. В това нямаше смисъл.

— Какво казаха? — Гласът ѝ едва се чуваше.

Домина отново се разрида и Лили се завтече към нея.

— По дяволите, не плачи! Кажи ми какво казаха!

Жената направи крачка назад, уплашена от убийствения пламък в очите ѝ.

— Нищо не казаха.

— Къде я отведоха?

— Не знам.

— Оставиха ли някаква бележка или съобщение?

— Не, синьорина.

Лили се загледа невиждащо в старицата.

— О, не може да бъде... не може да бъде...

Изкачи като луда стълбите и влезе в стаята на Никол. Малката спалня имаше обичайния си вид: разпръснати играчки по пода, смачкана рокля върху облегалката на стола... Люлката беше празна. Лили падна на колене и притисна с ръка корема си. Бе прекалено уплашена, за да заплаче. Тогава чу собствения си глас да крещи ужасяващо:

— Не! Никол! Неее...!

Бавно се върна в настоящето. Оттогава бяха минали повече от две години. Две години! Питаше се отчаяно дали Никол все още се

сеца за нея, дали е жива. Гърлото ѝ се сви и не можеше да си поеме дъх. Може би това, че ѝ бяха отнели детето, бе наказанието ѝ за извършените грехове. Но Господ трябва да е милостив... Никол бе невинна. Лили знаеше, че ще открие момиченцето си, дори това да отнеме целия ѝ живот.

Алекс не знаеше, че такова малко тяло е способно да погълне толкова храна. Може би там се криеше причината за неизтощимата ѝ енергия. Лили набързо видя сметката на една порция шунка в сос от Мадейра, после картофи и варени зеленчуци и накрая сладко и плод, при това без да спре нито за миг да говори и да се смее. Меката светлина в трапезарията обрамчваше като аура оживеното ѝ лице. Алекс се изненада на няколко пъти, за свое голямо недоволство, да я наблюдава с възхищение. Бе нервен, както поради факта, че се чувства запленил от нея, така и заради способността ѝ да го изненадва.

Без значение каква беше темата на разговор, Лили винаги имаше какво да добави. Познанията ѝ за лов, коне и други мъжки занимания ѝ придаваха смущаваща привлекателност. Когато разменяше клюки с Тоти, изглеждаше като всяка друга светска дама. И най-учудващото от всичко: имаше моменти, когато показваше естествено очарование и то затъмняваше в пъти това на сестра ѝ.

— Пени ще бъде най-възхитителната булка, която някога е виждал Лондон! — възкликна Лили и сестра ѝ избухна в смях. След това погледна към майка си с ирония. — Мамо, радвам се, че най-накрая ще осъществиш сватбата на мечтите си. Особено след годините на страдание, които ти наложих.

— Не беше толкова непоносимо, скъпа. А и все още не съм загубила надежда някой ден да те омъжа.

Лили запази приветливото си изражение, макар че вътрешно си каза: „По-скоро ще горя в ада, отколкото да стана съпруга на някого.“ Хвърли поглед към Алекс, който изглеждаше погълнат от храната пред себе си.

— Мъжът, когото ще приема за съпруг, е много труден за откриване.

Пенелопе я погледна любопитно.

— И за какъв тип мъж става дума, Лили?

— Не знам дали може да се опише само с една дума — отговори сериозно сестра ѝ.

— Мухльо? — подсказа Алекс.

Очите ѝ хвърляха огън, когато го погледна.

— От наблюденията си съдя, че онова със сватбите е винаги поизгодно за силния пол. Мъжът е този, който командва парада, както във финансов аспект, така и във всичко останало. А бедната съпруга прекарва най-хубавите си години в отглеждане на деца и треперейки над добруването му, докато си даде сметка, че е по-свършена и от изгоряла свещ.

— Вилхемина, нещата не стоят така — възкликна Тоти. — Всяка жена се нуждае от протекцията и съветите на някой мъж.

— Аз не!

— Сигурен съм — увери я Алекс, гледайки подигравателно.

Лили отвърна на погледа му. Очевидно знаеше за отношенията ѝ с Дерек Крейвън. Но не даваше пет пари за мнението му. И не беше негова работа дали тя има, или не, връзка с някого.

— Да, можете да бъдете — отговори му студено. — Ако някой ден се омъжа, милорд, то ще е за някой, за когото думата сила не е синоним на бруталност. Някой, който вижда в своята съпруга истински другар, а не робиня. Някой...

— Лили, достатъчно! — каза баща ѝ с мрачно изражение. — Искам малко спокойствие.

— Бих искал да продължи — каза графът. — Кажете ни, госпожице Лоусън, какви други качества търсите у един мъж?

Лили си даде сметка, че бузите ѝ горят. Чувстваше странно усещане в гърдите... напрежение и топлина.

— Не — промърмори, — мисля, че вече добихте представа.

Започна да дъвче парче пилешко, но скоро месото доби вкус на сапун и не можеше да преглътне. Всички около масата запазиха мълчание, а погледът на Пенелопе шареше между сестра ѝ и годеника ѝ.

— Въпреки всичко, мамо, — проговори Лили след няколко минути, поглеждайки зачервената Тоти, — започвам да улягам с годините. Може би ще успея да намеря някого, който да е снизходителен към мен и да толерира дивашките ми навици. — Направи пауза. — Всъщност, май вече съм го открила.

— За кого става дума, скъпа? — попита Тоти.

— След ден-два ще имам посещение. Един чудесен младеж... и ваш съсед, лорд Рейфорд.

Тоти изрази радостта си.

— Шегуваш ли се, Вилхемина? Познавам ли го? Защо не си го споменала досега?

— Не съм напълно сигурна как ще се развият нещата — каза кокетно. — И да, познаваш го. Закари...

— Виконт Стамфорд?

Изненаданите физиономии на роднините предизвикаха широка усмивка у Лили.

— Няма друг. Както добре знаеш, Зак и аз се сприятелихме след инцидента с Хари. С годините се привързахме един към друг. Подозирам, че напоследък чувствата между нас узряха и се разбираме чудесно. — „Идеално“ — помисли си гордо. Поднесе новината по най-добрия начин — доволна, но с известна скромност.

На Алекс му се искаше да попита как е реагирал Дерек Крейвън, любовника ѝ. Замисли се каква двойка са със Стамфорд. Той беше безобидно кутре без капка злоба. Лили щеше да води за носа бедния глупак.

Тя се усмихна на сестра си, като че искаше да ѝ се извини.

— Естествено, скъпа Пени, всички знаем, че преди време Зак показва известен интерес към теб. Но напоследък започна да ме вижда с други очи. Надявам се, че идеята за възможен съюз между нас не те притеснява.

Лицето на Пени наистина имаше странно изражение. Изненадата се бореше с ревността, но в крайна сметка тя успя смело да се усмихне.

— Възхитена съм, че си открила някого, способен да ти даде щастието, което заслужаваш, Лили.

— Зак ще ми бъде добър съпруг — промърмори Лили. — Макар, че ще трябва да си подобри мерника. Не е състезател като мен.

— Чудесно — каза Пенелопе с фалшив ентузиазъм. — Виконт Стамфорд е сериозен и любезен джентълмен.

— Да, такъв е. — Лесно можеше да прочете подтекста в думите на сестра си. Бе силно изненадана, че мъжът, който я ухажваше с такава страст, мисли за брак със собствената ѝ сестра. Малко по малко

нещата си идваха на мястото. Лили погледна към Алекс. — Надявам се, че не възразявате да имам посещения, милорд.

— Никога не бих попречил на една възможност за брак, госпожице Лоусън. Кой знае кога ще ви се удаде друга?

— Много мило от ваша страна — отговори тя и се облегна назад, когато един слуга се приближи да вземе празната ѝ чиния.

— Госпожице, да ви донеса нещо от кухнята? Чаша чай може би?

Дръпнаха завесите. Лили измърка и се протегна, изплувайки от топлите дълбини на съня. Дневната светлина попадеше право в очите ѝ. Обърна глава и болката в схванатите мускули на врата предизвика гримаса на лицето ѝ.

Бе прекарала ужасна нощ, пълна със странни сънища, някои от които свързани с Никол. Преследваше дъщеря си, опитваше се да я достигне, спъваше се и пропадеше в безкрайни тунели на непознати места.

Камериерката продължаваше да я засипва с въпроси. Вероятно негова омразна милост е изпратил слугите си да я тормозят в такъв ранен час. Лили прокле наум Уолвертън и бавно се изправи в леглото.

— Не, не искам чай — промърмори. — Само искам да си остана в леглото...

Нададе задавен вик, когато хвърли поглед наоколо. Сърцето ѝ спря. Не беше в спалнята си. Беше... о, Боже, намираще се в библиотеката на долния етаж, свита върху едно кожено кресло. Пред нея стоеше млада червенокоса камериерка с бяло боне. Когато се погледна, с ужас установи, че е само по тънка бяла нощница, без халат и чехли. Предната нощ си бе легнала в отредената спалня...

Лошото бе, че не си спомняше как е излязла от стаята си, нито как е слязла по стълбите. Не си спомняше нищо.

Отново ѝ се случваше.

Дезориентирана, Лили прекара ръка по мокрото си от пот чело. Можеше да разбере, ако бе прекарила с алкохола. Както казваше Дерек, в наквасено състояние бе способна на всякаква лудост. Но предната вечер не бе изпила повече от няколко глътки ликьор след вечерята, последвани от чаша силно кафе.

Не ѝ се случваше за първи път. Веднъж, преди година, си легна в спалнята си в лондонската къща, а на сутринта се събуди в кухнята. Следващият път Бъртън я откри да спи в салона и си помисли, че е прекалила с алкохол или друга субстанция. Тогава Лили не бе в състояние да му обясни, че е трезва като съдия. Господи, не можеше да допусне някой да разбере, че броди насън като някой призрак... Жените със здрав разум никога не се държаха по този начин.

Камериерката продължаваше да я гледа в очакване на някакъв отговор.

— Аз... хм... нощес не можах да заспя и слязох за глътка коняк — каза Лили. — И явно съм направила глупостта да заспя в креслото. — Момичето се огледа да открие празната чаша. Лили се насили да се разсмее. — Седнах тук... да си подредя мислите... и съм заспала още преди да си наляя.

— Да, госпожице, — несигурно се съгласи камериерката.

Лили прекара ръце през разбърканите си къдрици. Мигрената ѝ причиняваше пулсиране в слепоочията и челото.

— Ще се кача в стаята си. Бихте ли ми донесли малко кафе?

— Да, госпожице.

Напусна библиотеката, притискайки нощницата, като се опитваше да не залита. Прекоси коридора. От кухнята се чуваха обичайните сутрешни приготовления на персонала за закуска. Трябваше да се добере до стаята си, без да я види никой. Изкачи на един дъх стълбите. Но когато достигна площадката, различи един тъмен силует. Светът се сгромоляса отгоре ѝ. Лорд Рейфорд, в дрехи за езда и лъскави черни ботуши, се готвеше за ранната си сутрешна разходка. Лили прикри тялото си с ръце.

Осъдителният му поглед сякаш преминаваше през тънкия плат и виждаше под него.

— Какво правите в този вид? — попита сухо.

Тя събра останките от смелостта си, повдигна брадичка и го погледна високомерно.

— Може би съблазнявам някой от слугите. Не се ли очаква нещо такова от жена като мен?

Тишина. Лили остана в плен на очите му сякаш цяла вечност, после се опита да отклони поглед. Невъзможно. Внезапно си даде

сметка за излъчваната от тях изгаряща топлина. Остана неподвижна. Сякаш останаха сами на света. Олюля се и се задържа за парапета.

Когато Уолвертън проговори, в гласа му имаше странна тежест.

— Ако смятате да се наслаждавате на гостоприемството ми, госпожице Лоусън, не искам повече да излагате по този начин тялото си, нито за слугите, нито за когото и да било друг. Ясен ли съм?

Презрението му бе по-лошо от юмрук в лицето. Лили пое дълбоко въздух. Не си спомняше да е мразела някого повече, с изключение на Джузепе. Би й доставило огромно удоволствие да му отговори подобаващо, но в момента единственото й желание бе да потъне в земята.

— Да — отговори кратко и продължи към стаята си.

Алекс не се обърна. Слезе бързо по стълбите, но вместо да се отпрати към конюшните, влезе в библиотеката, като тръшна вратата след себе си. Въздъхна дълбоко няколко пъти. Бе я пожелал още на мига, в който я видя в онази полупрозрачна нощница. Тялото му трепереше от възбуда. Искаше му се да я вземе още там, на стълбите, да я повали на килима и да влезе в нея. Косата й, тези дяволски къси къдрици приканваха пръстите му да се заровят в тях... Деликатната белота на шията й, връхчетата на гърдите й...

Изруга и потърка току-що избръснатата си брадичка. С Каролин желанието се смесваше с любовта и нежността. Но сегашното му желание нямаше нищо общо с любов. Тази възбуда бе предателство срещу Каролин. Лили бе по-опасна, отколкото си мислеше. Контролът му отслабваше в нейно присъствие. Но няма да се поддаде, в никакъв случай, дори ако усилието го убие.

ГЛАВА 4

— Закари! Скъпи Закари, колко се радвам да те видя! — Лили избърза напред и хвана ръцете му. Повдигна се на пръсти и залепи формална целувка на бузата му. Закари, красив в елегантния си костюм за езда, бе живото възплъщение на провинциален джентълмен. Икономът дискретно пое палтото, ръкавиците и шапката му. После Лили го повлече към един ъгъл и му прошепна в ухото — Пият чай в салона... мама, Пени и Уолвертън. Помни, че трябва да се държиш, все едно си влюбен в мен. Само да направиш мили очи на Пени, ще те ощипия, да знаеш! Ела!

— Почакай — нервно измърмори Закари. — Как е Пенелопе?

Лили се усмихна.

— Не се притеснявай толкова. Все още имаш шанс, стари приятелю.

— Обича ли ме още? Каза ли ти го?

— Не, не иска да си признае — отговори му през зъби. — Но е ясно като бял ден, че не е влюбена в Уолвертън.

— Лили, умирам от любов по нея. Нашият план трябва да проработи.

— Така и ще стане — потвърди решително. — А сега... в атака!

Прекосяха коридора.

— Мислиш ли, че идвам в подходящо време? Не е ли прекалено късно? — Закари повиши глас, за да го чуят другите в салона.

Тя му намигна.

— Разбира се, че не, скъпи. Точно сега е време за чая. — Въведе го в салона с широка усмивка. Помещението бе просторно и обзаведено с вкус: стените в бледожълто, мебелите от абанос, с огромни прозорци. — Ето ни и нас — обяви. — Всички се познаваме, няма нужда от представяне. Чудесно! — Стисна гордо ръката на Закари. — Трябва да ти кажа, Зак, че чаят на Рейфорд Парк е отличен. Почти толкова добър, колкото онзи, който предлагам на гостите си в Лондон.

Закари й се усмихна, докато се оглеждаше.

— Чаят на Лили е най-добрия, който някога съм опитвал. Смесва го по тайна рецепта.

— Открих я по време на едно от пътуванията ми.

Настани се върху изящен стол с крака във формата на животински лапи. Погледна скришом сестра си и със задоволство видя напрегнатия поглед, който тя хвърли на Закари. За момент на лицето на Пени се появи израз на тъга и отчаяна меланхолия. „Бедната Пени — помисли си Лили. — Ще направя всичко по силите си, за да бъдеш щастлива. Може би тогава ти и Зак ще ми докажете, че съществува истинска любов.“

Закари, показвайки отличните си обноски, се приближи към канапето, на което седяха Пенелопе и Тоти.

— Лейди Лоусън, за мен е удоволствие да ви видя отново, вас и вашата прекрасна дъщеря. Надявам се да сте в добро здраве.

— Прекрасно — отговори малко притеснено Тоти.

Харесваше го, макар че навремето не бе съгласна да ухажва дъщеря й. Знаеше, че любовта му към Пенелопе е чиста и искрена, но всяка фамилия с финансови ограничения трябваше да бъде практична. Лорд Рейфорд бе много по-добра партия.

Алекс продължаваше да стои облегнат на мраморната камина и се занимаваше с пурата си. Лили го погледна с неодобрение. Само зле възпитаните господа пушеха в компанията на дами. В редки случаи бе позволено на възрастните джентълмени да палят лула.

Закари поздрави внимателно Алекс с кимване на главата.

— Добър ден, Уолвертън.

Графът му отвърна по същия начин и отново се зае с пурата си. При всяко издихване на дима очите му се превръщаха в искрящи сребристи цепнатини.

„Невъзпитано животно“ — помисли си Лили. Присъствието на очарователен и любезен джентълмен, така различен от него, сигурно му се виждаше като заплаха. Дори и сто години да се опитва, Уолвертън пак нямаше да постигне хората да го приемат като Закари.

— Седни, Зак, и ни разкажи последните новости от Лондон.

— Без теб е пълна скука, както винаги — отговори младежът и се настани на близкия стол. — Миналата седмица присъствах на една

вечеря и мога да ти кажа, че Анабел изглежда превъзходно, след като се омъжи за лорд Диърхъст.

— Радвам се за нея — коментира Лили. — Заслужава да е щастлива, след като десет години бе омъжена за онзи дърт козел със Чарлс.

— Вилхемина! — възкликна Тоти. — Как можеш да приказваш такива неща за със Чарлс, мир на душата му...

— И защо не? Когато уредиха сватбата, Анабел нямаше и шестнайсет. Че той можеше да ѝ бъде дядо! И бе публична тайна, че се отнася зле с нея. Радвам се, че тя си е намерила някой по-подходящ.

Тоти въздъхна.

— Вилхемина, изглежда нямаш сърце.

Закари се наведе да потупа Лили по ръката и каза в нейна защита:

— Прекалено откровена си, скъпа. Но всички, които те познават, знаят много добре, че притежаваш най-чувствителното сърце.

Тя му благодари с поглед и разбра, че сестра ѝ е поразена от обръщението „скъпа“. В душата на Лили се бореха радостта от развитието на нещата и болката да гледа как Пени страда. Искаше ѝ се да може да я успокои, да ѝ каже, че всичко е само фарс.

— Ще се опитам да си държа езика зад зъбите — обеща тя през смях, — поне днес. Да продължим с новините ти, Зак. Ще ти сипя още чай. С мляко и без захар, нали?

И докато Закари забавляваше дамите с лондонски клюки, Алекс наблюдаваше Лили. Принуди се да признае, че не е безпочвена идеята за брак между двамата. Близостта им говореше за дълги години приятелство. Също така бе очевидно, че се радват един на друг и се чувстват удобно в компанията си.

Очевидни бяха и предимствата. Закари, който бе трети син, щеше да се сдобие с богатството на Лили, много по-голямо от рентата, която ще наследи. А и тя бе атрактивна жена. Кожата ѝ блестеше с розов оттенък, подчертан от синьо-зелената рокля, а тъмните ѝ коси и очи я правеха наистина екзотична. Малко мъже можеха да устоят на изкушението да влязат в леглото ѝ. Колкото до социалното положение, Лили ще е късметлийка да хване такъв мъж с добро потекло и приятен характер, особено след като години наред е била на ръба на провала.

Представи си ги заедно и свъси вежди. Изглеждаше нереално. Закари, въпреки трийсетте си години, още бе зелен. Никога нямаше да е мъжът в къщата, още по-малко с жена като Лили. Ще предпочита да угоди на желанията ѝ, вместо да спори с нея. И накрая тя ще започне да презира такъв недостоен съпруг. Бракът им бе обречен на провал от самото начало.

— Милорд? — Лили и останалите го гледаха. Алекс разбра, че се е отнесъл и е загубил нишката на разговора. — Милорд — повтори тя, — попитах ви дали са направили изкопа в градината.

— Изкоп? — Добре ли чуваше?

Лили имаше доволен вид.

— Да, за новото езеро.

Графът я гледаше онемял от изненада. Накрая успя да изрече:

— За какво, по дяволите, ми говорите?

Всички, без Лили, изглеждаха учудени. А тя продължи невъзмутимо:

— Вчера следобед имах занимателен разговор с градинаря ви, господин Чамли. Подхвърлих му няколко идеи за подобряване на градината.

Алекс извади пурата от устата си и я запрати в камината.

— Градината ми няма нужда от подобрения — възрази. — Двадесет години се поддържа в този вид.

Тя поклати глава.

— Именно. Обясних му, че видът ѝ е старомоден. Съвременните градини са заобиколени с изкуствени езера. Посочих на господин Чамли най-подходящото място, където да започне изкопа.

Алекс почервения от яд. Искаше му се да я удуши.

— Чамли няма да направи и копка, без да се консултира с мен.

Лили невинно сви рамене.

— Изглеждаше въодушевен от идеята. Не бих се изненадала, ако вече е започнал да копае. Наистина мисля, че промените ще ви харесат. — Дари го с мила усмивка. — Така винаги, когато минете покрай езерото, ще си спомняте за мен.

Лицето на Уолвертън се изкриви и той побърза да напусне салона, издавайки звук, наподобяващ ръмжене.

Тоти, Пенелопе и Закари гледаха втрещено Лили.

— Май идеята не му хареса особено — посочи тя леко разочарована.

— Вилхемина — гласът на Тоти едва излизаше от гърлото ѝ, — признавам, че не си го направила с лоши намерения. Но смятам, че не трябва да се опитваш да правиш повече подобрения в собствеността на лорд Рейфорд.

Една от готвачките, препасана с бяла престилка и с изкривено боне, влезе в салона.

— Лейди Лоусън, главната готвачка би желала да говори с вас за сватбения банкет, когато ви е удобно. Не знае какво да прави.

— Какво? — попита смаяно Тоти. — Двете с нея вече уточнихме всичко, до най-малките подробности. Не знам защо сега е объркана.

Лили деликатно прочисти гърло.

— Мамо, може би иска да поговорите за промените, които аз ѝ предложих.

— О, скъпа, какво си направила? — Тоти стана и забързано напусна помещението, развявайки коси.

Лили се обърна към Закари и Пенелопе.

— Добре, защо вие двамата не си поговорите малко, докато аз оправя бъркотията, която причиних?

Излезе, без да обръща внимание на слабите протести на сестра си и затвори вратата след себе си. Потри доволно ръце и се усмихна. „Добра работа“ — каза си и потисна импулса да подсвирква, докато се насочваше към задната галерия. Отвори остъклените врати и излезе в градината.

Реши да се наслади на ясния ден и се отправи по една от алеите към гората. Чу гласове и се опита да остане незабелязана. Заплашителните викове на Уолвертън кънтяха като топовни гърмежи. Не можа да устои на изкушението, затова се приближи и се скри зад един храст.

— ... но, милорд, — протестираше Чамли. Лили си представи как пълничкото лице се зачервява, а слънчевата светлина се отразява в плешивата му глава. — Милорд, тя просто предложи едно подобрение, но аз никога не бих направил нещо, без ваше позволение.

— Не ме интересува какво е предложила, интересно или не. Не го прави! — заповяда Уолвертън. — Не пипай нито клонка, нито плевел, нищо!

— Да, господине.

— В тази градина нямаме нужда от друго езеро.

— Разбира се, господине, имате право.

— Осведомете ме, ако отново се опита да се меси, Чамли, и предупредете останалите да не променят обичайните си дейности. Следващата ѝ идея може да е да боядиса къщата в розово и лилаво.

— Да, милорд.

Уолвертън явно сметна разговора за приключен, тъй като Лили чу стъпки. За нещастие, някакво шесто чувство му бе подсказало нейното присъствие. Заобиколи храста и я видя. Лили се озова пред ядосаното му лице.

— Госпожице Лоусън! — изръмжа той.

Тя вдигна ръка да се предпази от светлината, попадаща директно в очите ѝ.

— Да, милорд?

— Чухте ли всичко, или трябва да повторя?

— Всеки в разстояние от един километър ви е чул, сър. И за ваше успокоение, нямам намерение да боядисам къщата ви в розово. Макар, че...

— Какво правите тук? — прекъсна я той.

Лили трябваше да измисли някакво извинение на момента.

— Ами... Зак и аз имахме... малък спор. Излязох да глътна малко свеж въздух.

— Майка ви къде е? При Пенелопе и Закари?

— Предполагам — отговори невинно.

Уолвертън я загледа, като че ли можеше да прочете мислите ѝ.

— Какво сте намислила? — попита с убийствен тон. Внезапно се обърна и пое по пътеката към къщата.

О, не! Лили се вледени при мисълта, че може да завари Закари и Пени в компрометираща ситуация. Всичко щеше да пропадне. Трябваше да измисли начин да го спре.

— Почакайте! — извика и се затича след него. — Почакайте!

Тогава кракът ѝ се закачи за нещо и падна по очи, надавайки вик на болка. Обърна се да види в какво се е спънала. Беше един корен на дърво, който излизаше на повърхността. Опита се да се изправи, но усети такава болка в глезена, че отново се отпусна на тревата.

— По дяволите!

Чу се и възклицанието на Уолвертън, който се обърна да види какво става.

— Какво стана? — приближи се до нея.

— Изкълчих си глезена — каза Лили, изненадана и ядосана едновременно.

Алекс ѝ хвърли красноречив поглед и отново се обърна.

— Истина е! — извика тя. — Елате и ми помогнете. Сигурна съм, че дори вие можете да го направите.

Приближи се, но не понечи да ѝ помогне.

— Кой крак?

— Толкова ли е важно?

Той приклепна и повдигна края на роклята, за да открие глезените ѝ.

— Кой е? Този?

— Не. Ау! — извика от болка. — Какво се опитвате... Ау! Боли! Махнете си ръцете от мен...

— Добре, мисля, че не се преструвате. — Хвана я за лактите и я изправи.

— Разбира се, че не! Какво, по дяволите, прави този корен тук? Това е опасно!

Отговорът на Алекс бе един заплашителен поглед.

— Предлагате още промени в градината ми?

Лили тръсна глава и задържа устата си затворена.

— Добре — промърмори той.

Насочи се бавно към къщата. Тя беззащитно се клатушкаше до него.

— Не смятате ли да ми подадете ръка?

Предложи ѝ лакътя си и Лили се хвана, отпусайки върху него тежестта на тялото си. Стараеше се да забави крачките си и така да даде възможно най-много време на Закари и Пенелопе. Погледна дискретно към придружителя си. Русата му коса бе разбъркана, далеч от обичайната идеална прическа. Влажният въздух караше краищата ѝ да се подвиват на врата. Няколко кичура падаха върху челото му. Истината бе, че имаше разкошна коса за мъж. Усещаше и прекрасния аромат, който излъчваше: смесица от тютюн, колосан лен и нещо атрактивно, което не можеше да определи. Въпреки болката в глезена,

почти се наслаждаваше да върви до него и това я ядосваше. Затова започна нова дискусия.

— Не може ли да вървите по-бавно? — попита. — На състезание ли сме? По дяволите! Уолвертън, ако глезенът ми се влоши, няма да го забравя!

Алекс присви очи, но забави крачка.

— Госпожице Лоусън, имате много мръсен език.

— Така говорите вие, мъжете. Не виждам защо да не го правя и аз. Освен това, приятелите ми обожават оригиналния ми речник.

— Включително и Дерек Крейвън?

Лили се зарадва, че той е наясно за приятелството ѝ с Дерек. Нека да знае, че има силни съюзници, на които да разчита в случай на нужда.

— Господин Крейвън ме е научил на някои от най-полезните думи.

— Не се съмнявам.

— Докога мислите да ме влачите по този начин? Не съм инатливо магаре, което да дърпате безмилостно напред. Можете ли да крачите малко по-бавно? И между другото, милорд, смърдите на пура.

— Ако това ви обижда, вървете сама.

Продължиха да спорят, докато стигнаха къщата. Преминаха през галерията и коридора и Лили започна да говори високо, така че да я чуят в салона. Когато Уолвертън отвори вратата и я повлече вътре, Закари и Пенелопе седяха на подходяща дистанция. Лили се запита какво ли се е случило, когато са останали насаме. Закари бе в добро настроение, нещо обичайно за него, а Пенелопе ѝ се виждаше зачервена и задъхана.

Алекс им хвърли един поглед и попита сухо:

— Госпожица Лоусън спомена за някаква свада.

Закари, който беше станал при влизането им, я погледна учудено.

— Пристъпите ми на лошо настроение са легендарни — намеси се Лили. — Но чистият въздух ми помогна да си изясня нещата. Прощаваш ли ми, Зак?

— Няма нищо за прощаване — отговори кавалерски той и се наведе да целуне ръката ѝ.

Тя се вкопчи в него.

— Зак, страхувам се, че трябва да ми помогнеш да стигна до някой стол. Изкълчих си глезена. — Размаха ръка по посока на градината. — Един корен, почти толкова дебел, колкото мъжки крак!

— Преувеличавате малко — вметна иронично Алекс.

— Добре де, но беше достатъчно голям.

Накуцвайки драматично се запъти с помощта на Закари към един стол и се настани на него.

— Трябва да ѝ приготвим компрес — каза Пенелопе. — Бедната Лили! Не се движи! — И забързано напусна салона.

Закари също се показва загрижен.

— Мислиш ли, че е лошо нараняване? Само глезена ли те боли?

— Ще се оправя. — Направи гримаса. — Ще дойдеш ли утре да видиш как съм?

— Ще идвам всеки ден, докато се справиш — успокои я.

Лили се усмихна на Уолвертън над рамото на Зак и се запита дали скърцането, което чуваше, е от зъбите му.

На следващия ден глезенът ѝ вече бе добре и само леко пробождане ѝ напомняше, че го е изкълчила ден по-рано. Времето беше топло, грееше слънце. Закари дойде сутринта, готов да я изведе на разходка с кабриолета си, а Лили настоя и Пенелопе да ги придружи. Алекс отклони не дотам въодушевената покана на годеницата си да се присъедини към тях и предпочете да се занимае с неотложните си дела. Както Лили, така и Закари, се почувстваха облекчени от отказа, тъй като присъствието му щеше да обтегне обстановката.

Тримата потеглиха с открития кабриолет. Закари умело държеше юздите, поглеждаше през рамо от време на време и се усмихваше на коментарите на двете си спътнички. Двете сестри седяха една до друга на задната седалка, защитавайки лицата си от яркото слънце със сламени шапки. На едно разклонение Закари бе този, който избра по-малко натоварения път и така стигнаха до красива открита местност. Той спря конете, за да се насладят на ширналата се пред очите им зелена поляна, осеяна с виолетки, горски здравец и дървета.

— Прекрасно е! — възкликна Пенелопе, като отмахна един кичур от лицето си. — Слизаме ли? Искам да набера няколко виолетки

за мама.

— Хмм. — Лили поклати глава. — Страхувам се, че глезенът ми малко ме наболява — излъга. — Днес няма да мога да тичам. Но може би Зак ще иска да те придружи.

— О, аз... — Сестра ѝ погледна красивото сериозно лице на младежа и се изчерви. — Не мисля, че е прилично.

— Моля те — обади се Закари. — Ще бъде удоволствие за мен.

— Но... без придружител...

— Хайде, всички знаем, че Зак е безупречен кавалер — каза Лили. — И не мисля да ви изпускам от поглед нито за минута. Ще бъда придружител от разстояние. Пени, ако не ти се разхожда, ще съм очарована да ми правиш компания.

Пенелопе, раздвоена между това да прекара известно време с любимия насаме или да остане със сестра си, прехапа нерешително устни. Изкушението взе връх и тя се усмихна свенливо на Закари.

— Добре, една кратка обиколка.

— Връщаме се, когато кажеш — и скочи енергично от кабриолета.

Помогна ѝ да слезе и двамата бавно се отдалечиха към поляната. Лили ги наблюдаваше доволна от мястото си. Бяха перфектна двойка. Закари бе честен младеж, достатъчно силен, за да я защитава, но без да я плаши. А Пени бе точно сладкото и невинно момиче, от което той се нуждаеше.

Вдигна крака на седалката отсреща и извади кошницата с плодове и бисквити. Избра си една ягода и поднесе лице към слънцето.

Преди доста време в Италия с Джузепе бяха си направили пикник на подобна поляна, няколко дни преди да станат любовници. Тогава Лили се имаше за зряла жена, но в последствие разбра колко глупава и наивна е била.

— Въздухът тук е прекрасен — каза възторжено тя, облегната на лакти върху одеялото. Отхапа от една круша, толкова мека, че се топеше в устата ѝ като масло. — И всичко е по-вкусно!

— Омръзнаха ли ти вече удоволствията на града, amore mio? — Красивите тъмни очи на Джузепе, оброчени с гъсти мигли, я гледаха чувствено.

— Висшето общество тук е много по-скучно от нашето в Англия — замисли се Лили, загледана в тревата. — Всеки се стреми да се покаже и да бъде забелязан, всички говорят, а никой не слуша.

— Аз те слушам, *carissima*. Слушам всяка твоя дума.

Лили обърна глава и му се усмихна.

— Наистина ли? И защо, Джузепе?

— Защото съм влюбен в теб — отвърна пламенно той.

Тя избухна в смях.

— Ти се влюбваш във всички.

— И какво лошо има в това? Може би в Англия, но не и в Италия. Мога да предложа специална любов на всяка жена. И една само за теб. — Взе чепка грозде и я приближи до устните ѝ, като продължаваше да я пронизва с поглед.

Лили отвори уста. Чувстваше се поласкана и сърцето ѝ биеше силно. Откъсна едно зърно със зъбите си и му се усмихна. Никога преди не я бяха ухаждали с такова благородство и финес. В погледа му се четяха обещания за нежност и страст и макар, че мозъкът ѝ отказваше да повярва, сърцето ѝ отчаяно го искаше.

Доста дълго бе живяла сама и жадуваше да опознае тази мистерия, по която въздишаха всички.

— Лили, моя прекрасна англичанке, — промърмори Джузепе. — Мога да те направя щастлива. Безкрайно щастлива, *bella*.

— Не трябва да говориш така. — Отвърна поглед и се опита да скрие зачервените си бузи. — Никой не може да обещае подобно нещо.

— *Perche* по? Остави ме да опитам, *cara*. Прекрасна Лили, винаги с тази тъжна усмивка, ще те накарам да се почувстваш по-добре. — Бавно се наведе да я целуне. Милувката на устните му бе топла и приятна и в този миг Лили реши, че той ще е този, който ще я направи жена. Ще му се отдаде. В края на краищата никой не вярваше, че е девствена. Невинността ѝ не интересуваше никого.

Спомняйки си миналото, Лили се питаше как е могла да смята мъжете и любовта за нещо мистериозно и пленително. Скъпо бе платила за грешката си с Джузепе и продължаваше да плаща за греховете си. Въздъхна и погледна към сестра си и Закари. Не вървяха хванати за ръка, но несъмнено между тях се усещаше атмосфера на

интимност. „Това е мъж, който никога няма да те предаде, Пени, — помисли. — Което си е жив късмет, повярвай ми.“

След като Закари си тръгна, Пенелопе сияеше. Но през следващите часове еуфорията постепенно намаляваше и на вечерята блясъкът в очите ѝ бе изчезнал, а тя изглеждаше бледа и потисната. Лили се питаше какви мисли минаваха през главата ѝ, но двете успяха да разменят само няколко думи преди лягане.

— Пени — каза, докато разкопчаваше копчетата на гърба ѝ, — какво става? Цял следобед беше много сериозна и едва докосна вечерята.

Пенелопе застана пред тоалетката и се зае да сваля фибите, придържачи косата ѝ. Освободени, русите къдрици се спуснаха чак до кръста. Остана загледана в сестра си с тъжно изражение.

— Знам какво се опитваш да направиш. Не трябва да подготвяш повече срещи между Закари и мен. Не водят до нищо, а и не е правилно.

— Съжаляваш ли, че днес беше с него? — попита Лили. — Поставих те в трудна ситуация, нали? Извинявай.

— Не, беше чудесно — възкликна Пенелопе, а после я погледна засрамена. — Не трябваше да казвам това. Не знам какво ми става! Толкова съм объркана...

— Причината е, че винаги си се подчинявала на мама и татко и си постъпвала, както се е очаквало от теб. Пени, никога не си била егоист. Влюбена си в Закари. Жертваш се за родителите ни.

Сестра ѝ седна на леглото и сведе поглед.

— Няма значение в кого съм влюбена.

— Единственото, което има значение, е твоето щастие! Защо си притеснена? Случило ли се е нещо?

— Лорд Рейфорд говори с мен следобед — обясни Пени с тънък глас. — Веднага след разходката ни.

Погледът на Лили стана студен.

— Какво ти каза?

— Питаше за разни неща... и ми даде да разбере, че Закари не е твой претендент. Че се държи недостойно и се опитва да ме ухажда.

— Как се осмелява да говори така?

— Вярно е — каза тъжно. — Знаеш, че е така.

— Разбира се... Нали аз измислих този план! — Или поне така си мислеше. — Но как се осмелява да ни обижда с подобно обвинение?

— Лорд Рейфорд смята, че ако Закари е искал да се ожени за момиче като мен, никога няма да вземе някоя като теб за съпруга.

Лили още повече се намръщи.

— Някоя като мен?

— „Опитна“ беше думата, която употреби — каза притеснено сестра ѝ.

— Опитна? — Лили ходеше из стаята като тигър в клетка. — Явно си мисли, че не съм достатъчно добра, та да си хвана съпруг. Добре, има мъже, които ме намират привлекателна, мъже, които имат нещо повече от лед във вените си. Боже, кой взел да ме критикува! Трябва да поставя нещата на мястото им и за момента...

— Лили, моля те — обади се Пенелопе почти без глас. — Всичко това ме поболява. Защо не оставим нещата както са си?

— Да, добре. Но само след като изясним някои работи с негова милост.

— Не! — Сестра ѝ постави ръка на челото си, като че такава ситуация бе повече, отколкото можеше да понесе. — Не трябва да ядосваш лорд Рейфорд! Страх ме е!

— Заплаши ли те? — За щастие Пенелопе не можа да види отмъстителната физиономия на Лили.

— Н-не, не точно. Но е толкова суров... Не мисля, че би толерирал каквото и да е предателство.

— Пени, ако Закари те помоли...?

— Не! — възкликна тя с насълзени очи. — Да не говорим повече за това! Няма да те слушам, няма!

— Добре, добре — успокои я Лили. — Няма да говорим повече тази нощ. Не плачи! Всичко ще се оправи, ще видиш.

Алекс слизаше бързо по стълбите. Бе облечен в пътнически костюм: вълнено сако, жилетка от поплин и памучни панталони. Трябваше да отиде до Лондон, заради съобщението, което получи предния ден. Щяха да изключат брат му Хенри от Уестфилд. За първи

път един Рейфорд ще е принуден да напусне такова реномирано училище.

Графът, ядосан и притеснен, се питаше каква лудория е причината за изгонването. Хенри винаги е бил много енергично и палаво дете, но имаше добро сърце. Кратката бележка от директора не съдържаше никакви обяснения, само се споменаваше, че присъствието на момчето в Уестфилд вече е нежелателно.

Въздъхна, мислейки си, че е сбъркал във възпитанието на Хенри. Всеки път, когато извършеше някоя беля, не го наказваше достатъчно сурово. Брат му беше много малък, когато починаха родителите им и Алекс се бе превърнал в баща за него, вместо брат. Дали не е допуснал грешки с него? Дали не е трябвало да се ожени преди години и така детето да има грижовна майка?

Мислите му бяха прекъснати от деликатна женска фигура в бяла нощница, която бързо се качваше по стълбите. Отново Лили, бродейки из къщата почти гола.

Когато го видя, тя спря няколко стъпала по-надолу. Хвърли поглед на суровото му лице, изръмжа и постави ръце на главата си.

— Да забравим за това, става ли?

— Не, госпожице Лоусън, — отговори грубо Алекс. — Искам да ми обясните откъде идвате и какво сте правила.

— Нищо няма да ви кажа — каза тя през зъби.

Алекс се загледа в нея. Имаше вероятност да е казала истината, че се връща от тайна среща с някой слуга. Поне видът ѝ не го опровергаваше: боса, по нощница, разрошена и с изморено лице, като след нощ на удоволствия. Незнайно защо, тази мисъл го ядоса. По-нормално би било да му е все едно какво правят останалите, стига да не го закачат. Но в момента се чувстваше бесен.

— Ако се случи отново — обяви студено, — лично ще ви приготвя куфарите. В Лондон може и да приемат неморалното поведение, но тук аз не го толерирам.

Лили издържа на погледа му, предизвиквайки го, но реши да продължи пътя си, след като изпусна няколко обидни имена под носа си.

— Какво казахте? — попита той заплашително.

Хвърли му сладка усмивка през рамо.

— Пожелах ви приятен ден, милорд.

Когато се прибра в стаята си, помоли да ѝ приготвят банята. Камериерките напълниха мраморната вана в съседното помещение, запалиха огън в малката камина и приготвиха хавлии на поставката. След като свършиха работата си, Лили ги отпрати.

Пъхна се във ваната и започна разсеяно да се полива с вода. Стените бяха облепени с тапети на цветя и птици. Върху поставката на камината бяха изобразени дракони и пагоди. Старомодно. Тя не би дала нито пени за такова обзавеждане. „Само ако можех, доста неща щях да променя тук“, помисли и се потопа изцяло във водата. После изкара глава и разтръска коси, решена да обмисли настоящата ситуация.

Сомнамбулизмът започваше да се проявява все по-често. Вчера се събуди в библиотеката, а днес в салона, изтегната върху едно канапе. Как е стигнала дотам? Как е успяла да слезе по стълбите, без да падне? Можеше да си счупи врата!

Не можеше да позволи това да продължава. Запита се със страх дали не трябва да се връзва нощем за леглото. И ако някой открие какво прави? Нервно се усмихна при мисълта, че Уолвертън не би се изненадал. Вероятно я смяташе за най-покварената жена на земята.

Можеше да опита с алкохол преди лягане. Ако е пияна... Не, щеше да е началото на края. В Лондон бе виждала доста хора, унищожени от пиенето. А ако отиде при някой доктор да ѝ предпише нещо? Ще каже, че е луда. Прекара ръка през мокрите си коси.

— А може би съм луда — промърмори. — Коя жена не би полудяла, ако ѝ отнемат детето?

След като свърши с къпането, излезе от ваната и се подсуши с огромната хавлия. Избра да облече семпла рокля, щампована с малки розови цветчета, в която изглеждаше млада като Пенелопе. Седна пред камината да изсуши косата си и да изработи план за деня.

— Преди всичко — щракна с пръсти, — трябва да убедя Уолвертън, че Закари ухажва мен, а не Пени. Това ще го обърка.

— Госпожице? — Гласът изразяваше изненада. Камериерката стоеше до вратата на банята. — Казахте ли нещо?

— Не, не ми обръщай внимание. Говорех си сама.

— Дойдох за хавлиите.

— Вземи и нощницата. О, кажи ми къде е графа. Искам да го видя.

- Тръгна за Лондон, госпожице.
— Лондон? — Лили ококори очи. — Защо? И за колко време?
— Каза на Силвърн, че ще се върне довечера.
— Добре, доста кратко пътуване. И какво смята да прави там?
— Никой не знае.

Лили предчувстваше, че камериерката знае нещо, но не иска да ѝ каже. Слугите на Уолвертън си държаха езика зад зъбите и бяха предани на своя господар.

Уестфилд бе разположен на един от трите хълма на североизток от Лондон. При хубаво време от върха на хълма се откриваше гледка към дванадесет графства. Училището бе едно от най-реномираните в страната. От него бяха излезли политици, артисти, поети и военни. Алекс също бе учил там. Спомняше си строгата дисциплина на учителите и тиранията на по-големите момчета, близките приятели и лудориите. Бе очаквал и Хенри да се приспособи там, но очевидно не бе станало така.

Мълчаливо момче го придружи до кабинета на директора. Доктор Торнуейт стоеше изправен пред бюрото си и го поздрави сдържано. Беше слаб мъж, с прошарена коса, удължено набръчкано лице и тъмни гъсти вежди. Заговори с порицателен тон:

— Лорд Рейфорд, бих искал да изразя облекчението си, че идвате да приберете този престъпник. Това е младеж с опасен характер, който няма място в Уестфилд.

Алекс чу гласа на брат си някъде отзад.

— Алекс!

Хенри, който до този момент седеше на една дървена пейка до стената, побърза да се приближи, опитвайки се да изглежда разкаян. Алекс не можа да сдържи усмивката си, хвана го за рамото и го огледа.

— Защо казва, че си опасен, момчето ми?

— Една малка лудория — довери Хенри.

Момчето имаше доста широка представа за забавление, но бе добро дете и всеки би се гордял с него. Макар и малко нисък за дванайсетте си години, беше силен и здрав. Обичаше спорта, математиката и криеше влечението си към поезията. Обикновено сините му очи блестяха със заразна жизненост и трябваше често да

сресва русата си, почти бяла коса, за да укротява къдриците. Беше енергичен и дързък, което компенсираше липсата на височина и бе станал лидер сред приятелите си. Ако направеше нещо лошо, после задължително се извиняваше. Алекс не можеше да си представи какво е провокирало неговото изключване. Залепил е страниците на няколко книги или е поставил кофа с вода над някоя врата. Добре, ще се опита да успокои гнева на Торнуейт, ще се извини и ще го убеди да остави Хенри в училището.

— Каква беше лудорията? — попита Алекс, поглеждайки и към двамата.

Отговорът дойде от Торнуейт.

— Вдигна във въздуха входната врата на къщата ми — обяви.

Алекс се втренчи в брат си.

— Какво си направил?

— Барут — призна Хенри.

— Експлозията можеше да ми причини сериозни наранявания — каза директорът и веждите му образуваха една линия, — или на икономката ми.

— Защо? — попита Алекс, без да може да повярва. — Хенри, това не е нормално за теб.

— Напротив — посочи доктор Торнуейт. — Типично за него. Хенри е непокорен, необуздан, неподвластен на никаква дисциплина...

— Не е вярно! — извика Хенри с поглед, закован в директора. — Направих, каквото трябваше!

Погледът на Торнуейт към Алекс сякаш казваше: „Виждате ли?“

— Погледни ме — каза Алекс на момчето. — Защо вдигна във въздуха вратата?

Известно време Хенри остана мълчалив. Торнуейт се намеси:

— Хенри е момче, което...

— Вече чух вашето мнение — прекъсна го Алекс и му хвърли такъв студен поглед, че онзи млъкна на момента. Обърна се топло към брат си: — Хенри, разкажи ми.

— Няма значение — промърмори.

— Разкажи ми защо го направи. Сега.

Момчето го погледна накриво.

— Заради боя.

— Били са те? — Алекс присви вежди. — И защо?

— Заради каквото се сетиш! — Хенри се запали. — С пръчка, с ръка... Винаги го правят, Алекс! — Погледна предизвикателно Торнуейт. — Веднъж, защото закъснях с една минута за закуска, друг път, защото хвърлих учебника пред учителя по английски, или пък, защото вратът ми не бил достатъчно чист... От един месец насам ме бият по три пъти в седмицата. Писна ми!

— Такива наказания се налагат на всички непокорни ученици — сухо каза Торнуейт.

Вътрешно Алекс хвърляше искри.

— Покажи ми — каза на Хенри.

Брат му поклати засрамено глава.

— Алекс...

— Покажи ми — настоя.

Хенри въздъхна.

— Защо не? На директора вече му е писнало от гледката.

Обърна се, освободи се от сакото и свали малко надолу панталоните си.

На Алекс му спря дъха, като видя какво са сторили на брат му. Както гърба, така и задните му част бяха нашарени със синини, одрасквания и подутини. Нима някой считаше това за нормално и необходимо? Причината за тези белези не идваше от дисциплината, а от един мъж, който се наслаждаваше на перверзното удоволствие да причинява болка. Опитвайки се да укроти гнева си, вдигна трепереща ръка и погали Хенри по врата. Не поглеждаше към Торнуейт, тъй като имаше желание да го убие. Хенри оправи дрехите си и се обърна. При вида на ледения поглед и червенината по лицето на брат си, отвори широко очи.

— Бе напълно справедливо — обяви доктор Торнуейт. — Наказанията са част от традицията на Уестфилд...

— Хенри — каза Алекс заеквайки. — Хенри, направиха ли ти нещо друго? Нараниха ли те по друг начин?

Детето го погледна неразбиращо.

— Не. Какво искаш да кажеш?

— Нищо. — Насочи се към вратата. — Излез — каза му спокойно. — Идвам веднага.

Хенри се подчини, без да бърза. Когато вратата се затвори след него, Алекс се насочи към Торнуейт, който инстинктивно направи

крачка назад.

— Лорд Рейфорд, това е утвърден метод за възпитание на момчетата...

— Аз не го одобрявам! — Стисна го за реверите и го захвърли срещу стената.

— Ще накарам да ви арестуват — извика директорът. — Не можете...

— Какво не мога? Да ви убия, както ми се иска? Вероятно не. Но мога да стигна много близко. — Сграбчи го и го повдигна, така че само върховете на обувките му докосваха пода. Наслади се на хриповете, които излизаха от гърлото на директора. — Чудесно знам какво перверзно копеле сте. Избивайте комплексите си с момчетата. Чувствате се могъщ като ги биете до кръв. Не заслужавате дори да се наричате мъж.

— Д-дисциплина... — успя да проговори Торнуейт.

— Ако у брат ми останат последици за цял живот от вашата така наречена дисциплина, или Хенри ми признае, че е търпял и друг вид насилие, съветвам ви да бягате, преди да се заема с вас.

Стисна гърлото му, като че ли беше глина за моделиране. Торнуейт се извиваше ужасен. Алекс изчака лицето му да посинее.

— Ще поставя портрета ви на стената в стаята на Хенри — изръмжа. — За спомен от дните му в Уестфилд. Мисля, че ще му хареса.

Внезапно го пусна и онзи падна по очи на пода. Дишаше тежко. Алекс отвори рязко вратата, така че тя остана да виси на едната си панта. Намери Хенри в коридора, прегърна го през раменете и двамата забързано напуснаха сградата.

— Защо не ми каза нищо? — попита.

Брат му подтичваше след него.

— Не знам.

Изведнъж в ушите на Алекс прозвучаха обвиненията на Лили, че е дистанциран, че няма чувства. Безпочвени ли бяха? Съвси замислено вежди.

— Мислеше, че няма да те разбере? Да те подкрепя? Трябваше да ми кажеш!

— Проклятие! — изруга Хенри през зъби. — Мислех, че нещата ще се оправят... или, че ще мога сам да се справя...

— С барут?

Момчето не отговори. Алекс въздъхна.

— Хенри, не искам да се оправяш сам. Все още не си на подходящата възраст и си под моя опека.

— Знам — звучеше обидено. — Но ти беше зает с други неща, като сватбата и...

— По дяволите, сватбата! Не я използвай като извинение.

— Какво искаш от мен? — попита разпалено момчето.

Алекс стисна зъби и се опита да се успокои.

— Искам да разбереш, че ако имаш проблеми, трябва да се обърнеш към мен. Каквито и да са проблемите. Никога няма да съм зает за теб.

Хенри кимна с глава.

— И сега какво ще правим?

— Отиваме си вкъщи, в Рейфорд Парк.

— Наистина ли? — Идеята накара момчето почти да се усмихне.

— Нещата ми са още в пансиона...

— Нещо важно?

— Не, мисля, че не...

— Добре. Оставяме ги там.

— Трябва ли да се върна? — предпазливо попита Хенри.

— Не — отговори твърдо Алекс. — Ще наема частен учител. Можеш да учиш с момчетата от селото.

Хенри нададе вик на радост и хвърли във въздуха шапката си от Уестфилд. Тя падна някъде зад тях и там си остана.

— Шшт. Мисля, че идва. — Виждайки пристигащата карета, Лили избута Закари от залата за музика. Той, Лили, Тоти и Пенелопе бяха прекарвали доста време там в пеене и свирене на пианото.

— Лили, обясни ми какво си планирала — каза Закари, когато влязоха в библиотеката.

— Смятам, че Алекс, след дългия ден в пътуване, ще иска да се освежи с едно питие в библиотеката. И трябва да ни види заедно. — Бутна го да седне върху едно канапе. После се настани в скута му и понеже той протестираше, запуши устата му с ръце. — Мирувай, Зак. Нищо не чувам. — Наклони глава и долови нечий тежки стъпки,

придружени... Трябваше да е Уолвертън. Махна ръка от устата му и го прегърна през врата. — Целуни ме. И да изглежда истинско.

— Но, Лили, трябва ли да го правим? Чувствата ми към Пени...

— Няма значение — каза тя нетърпеливо.

— Но е необ...

— Направи го, по дяволите!

Зак се подчини.

Целувката беше като предишните, които бе пробвала, т.е. най-обикновена. Само Господ знаеше защо поетите се надпреварваха да възпяват нещо толкова неприятно като най-вълнуващото преживяване. Тя беше на едно мнение със Суифт, писателя, който казваше: „Кой е този луд, който е измислил целуването?“ Но тъй като влюбените явно се наслаждаваха на този вид занимание, на Уолвертън не му оставаше нищо друго, освен да помисли, че тя и Закари са влюбени.

Вратата на библиотеката се отвори. Лили галеше меката кестенява коса на Закари, като че напълно отдадена на страстната целувка. После рязко повдигна глава и погледна към вратата. Там стоеше Уолвертън в прашни и измачкани дрехи. По лицето му можеше да се прочете цяла поема. Лили нахално се усмихна.

— О, това е лорд Рейфорд, винаги така усмихнат. Както виждате, милорд, прекъснахте един доста интимен момент...

Замълча, като забеляза присъствието на някакво момче зад графа. То беше нисичко, русо, с наситено сини очи и лицето му изразяваше полуусмивка. Лили не бе предвидила възможността, че някой друг, освен Уолвертън, ще стане свидетел на целувката ѝ със Закари. Усети, че се изчервява като домати.

— Госпожице Лоусън, — каза мрачно Алекс, — това е брат ми Хенри.

— Здравей, Хенри, — успя да произнесе тя.

Момчето видя тъжната ѝ усмивка и я предизвика:

— Защо целуваше виконт Стамфорд, когато смяташ да се жениш за Алекс?

— О, аз съм другата госпожица Лоусън — отговори без желание.

— Имаш предвид бедната ми... исках да кажа по-малката ми сестра.

— Тогава си даде сметка, че все още седи в скута на Зак. Изправи се със скок и почти падна по очи. — Пени и мама са в залата за музика — обърна се към Алекс. — Пеят химни.

Графът кимна с глава.

— Ела, Хенри. Ще те представя на Пенелопе.

Момчето продължаваше да се взира в Лили, която оправяше роклята си.

— Защо косата ти е подстригана така? — попита.

Тя не можа да не се засмее на въпроса му.

— Така ми е по-удобно, не ми влиза в очите, когато съм на лов.

— Ти ходиш на лов? — Хенри я гледаше очарован. — Опасно е за жените, знаеш ли?

Лили, наясно, че Уолвертън не сваля очи от нея, се засмя подигравателно.

— Защо, Хенри? Брат ти ми каза същото, когато се запознахме. — Размениха си погледи. В крайчеца на устните на Алекс се появи една иронична усмивка. — Милорд, — продължи лукаво, — не се притеснявайте. Не мисля да давам лош пример на Хенри. По-опасна съм за големите мъже.

Алекс обърна очи.

— Вярвам ви, госпожице Лоусън. — И отведе Хенри, без повече забавяне.

Лили остана неподвижна. Чувстваше се смутена и сърцето ѝ биеше неритмично. Да го види така изморен и разрошен, с ръка на рамото на брат си... всичко това я объркваше. Не беше от жените, които се разтапяха да угаждат на мъжете. И все пак, в този момент ѝ се искаше да прокара пръсти през косата му, да направи лека вечеря, а той да ѝ довери какво го тревожи.

— Лили, — обади се Закари, — мислиш ли, че Рейфорд повярва на целувката ни?

— Сигурно. Защо не?

— Нищо не му убягва.

— Вече започва да ми писва! Всички го надценяват — отговори тя.

Веднага съжали за думите си. Но образът, преминал току-що през главата ѝ, я бе оставил учудена и разтревожена. Въображението ѝ играеше лоша шега: прегръщаше Уолвертън, усещаше устните му върху своите, русата му коса под пръстите си. Само при мисълта ѝ се обръщаше стомаха. Един единствен път бе лежала в обятията му — по време на лова у Мидълтън, когато падна от коня. Тогава се уплаши от

силата на ръцете му и от онази необузданост, която се четеше по лицето му.

Съмняваше се, че някога е показвал тази си част пред Каролин. Изпитваше огромно любопитство към мистериозната госпожица. Наистина ли е обичала Уолвертън, или се е съгласила да се омъжи за него, заради богатството му? Или заради благородния произход? Лили бе чувала, че американците се впечатляват от всичко, свързано с титли и синя кръв.

И как се е отнасял той към нея? Бил ли е усмихнат и любвеобилен? Беше ли направил Каролин щастлива?

Искаше да научи отговорите на тези въпроси. Но си каза, че не трябва изобщо да я вълнува каква е била, или не любовта на Уолвертън. Единственото, което имаше значение бе как да отърве Пенелопе от лапите му.

Алекс изпрати господина и въздъхна. Мъжът, някой си Хочкинс, бе четвъртия частен учител, когото интервюираше. Явно да се намери подходящия, съчетаващ авторитет и разбиране към нуждите на Хенри, щеше да отнеме време. Алекс бе доста зает с това през последните дни, както и със срещи с арендаторите. Те се оплакваха, че зайци унищожават засетите култури. И за капак, лесничеят го информира за увеличения брой браконieri.

— Не е лошо да ловят зайци, господине, — каза му той, — но слагат капани и излизат нощем. Така ще изгонят фазаните и тази година няма да можем да ходим на лов за тях.

Графът реши проблема, като предложи компенсация на арендаторите за понесените щети, а в замяна поиска да ограничат браконьерстването. Освен това, проведе и срещи с хора от собствеността си в Бъкингамшайър, разисквайки плащането на вноските и други дела, свързани с управлението на имението.

— Би трябвало да си наемете управител на пълно работно време — посъветва го Лили, след като подслуша някои от дискусиите. — Както правят останалите в такава ситуация.

— Знам как да ръководя делата си — отговори Алекс.

— Естествено. — Подари му една от кокетните си усмивчици. — Предпочитате да го правите по свой си начин. Сигурно, ако имахте време, сам щяхте да събирате наемите от арендаторите си. Изненадва ме, че не метете и полирате лично пода в къщата, или не месите хляба

вместо готвачката... Защо са ви слуги, след като можете перфектно да се справяте и сам?

Алекс би й фраснал един за това, че се бъркаше в работите му и че го наричаше тиранин. В крайна сметка размисли върху думите й. Можеше да предостави голяма част от задълженията си на други хора. Но какво да прави тогава със свободното си време? Да го прекарва с Пенелопе? Въпреки сватбените си планове, нито един от двамата не се чувстваше удобно в компанията на другия.

Съществуваха и други възможности, разбира се — карти, лов, празненства, политически дискусии. Алекс си помисли, че би могъл да възстанови някои от старите си познанства. През последните две години бе избягвал компанията на доста близки приятели, особено на тези, познавали Каролин. Не можеше да издържа на съчувствените им погледи.

В лошо настроение, той реши да види Пенелопе, която продължаваше да ходи след майка си като сянка. Опита се да завърже любезен разговор с двете дами на чаша чай. Годеницата му се занимаваше с една бродерия и само от време на време му хвърляше по някой плах поглед. Целият й вид говореше за непорочност и деликатност. Едва издържа няколко минути в такава тягостна обстановка, извини се с работа и избяга от салона.

От галерията се чуваше смях. Приближи се да види какво става. Може би Хенри бе поканил някой приятел. Забеляза две фигури, седнали по турски на пода, да играят на карти. Разпозна брат си по извивката на гърба, но другия... другата... Мили Боже! Бе Лили, обути в малиновите си панталони! Хенри й бе дал назаем една риза и елече. Запъти се към двойката с намерението да скастри Лили за неприличното й облекло. Но колкото повече се приближаваше, толкова тялото му се разпалваше при вида на стройните крака, подчертани от прилепналите панталони. Господи, тя бе най-смуцаващата жена, която някога бе срещал. През годините бе познал доста съблазнителни жени, облечени или не, но никога не бе виждал нещо по-изкусително от Лили в панталони.

Усети, че е напълно възбуден и червенина запълзя по лицето му. Отчаяно се опита да извика образа на Пенелопе. Не успя и отиде подалеч, към спомена за Каролин. Напразно — чертите й се губеха. По дяволите, не виждаше нищо друго, освен краката на Лили, тъмната й

коса, умелите движения на пръстите ѝ върху тестето. Постигането на равномерно дишане се превърна в битка. За първи път не успяваше да си припомни гласа на Каролин или формата на лицето ѝ. Сетивата му го предаваха и го насочваха към Лили, чиято вибрираща красота привличаше цялата светлина в галерията.

С един поглед тя му даде да разбере, че е усетила присъствието му. Изправи рамене в очакване на някоя забележка. И като не последва нищо, продължи с демонстрацията си. Разцепи и раздаде картите като професионалист.

— Погледни сега, Хенри, — каза. — Тези карти се поставят между другите... и излизат по същия начин като преди. Асото отново е в края.

Хенри се засмя и взе тестето да практикува.

Алекс видя, че момчето бележи картите.

— Знаеш ли да мамиш на карти? — попита.

— Разпознавам само некадърните — избърза да отговори Лили. — Добрите никога не се оставят да ги хванат. — Посочи му с елегантен жест мястото на пода то тях, като че ли го канеше да седне на канапето в дневната ѝ. — Желаете ли да се присъедините към нас, милорд? Показвам на брат ви най-добрите си номера, нарушавайки по този начин едно от свещените си правила.

Алекс седна до нея.

— Трябва ли да ви благодаря? — попита сухо. — Да превръщате брат ми в измамник...

Лили му се усмихна.

— Не. Единствено искам момчето да е наясно с номерата, ако някой реши да се възползва от него.

Хенри прояви недоволството си от своята несръчност като разпръсна картите по пода.

— Няма нищо, Хенри, — каза Лили. — Практикувай повече. Бързо ще го схванеш.

Наведе се да събере картите и на Алекс не му оставаше друго, освен да се наслаждава на апетитните ѝ задни части. Обзе го нова вълна на възбуда. Придърпа предниците на сакото, така че да закрийт скута му. Мислеше да си тръгне, но в крайна сметка остана на пода в огряната от слънцето галерия, седнал до най-дразнещата жена, която бе срещал в живота си.

Хенри размесваше картите.

— Какво става с моя учител?

Алекс бе принуден да отвърне поглед от Лили.

— Още не съм открил подходящия.

— Добре — каза момчето. — Последният приличаше на мръсно прасе.

Графът повдигна вежди.

— На какво?

Лили заговорнически се наведе към момчето.

— Хенри, не използвай думи, които си научил от леля си Лили, докато не си тръгне брат ти.

Алекс, без да се замисли, я хвана за ръката.

— Госпожице Лоусън, за пореден път ми доказвате, че съм прав да ви държа далеч от него.

Тя го погледна, като очакваше да види суровото му изражение. Но вместо това срещна една момчешка закачлива усмивка, която накара сърцето ѝ да се преобърне. Имаше усещането, че е извършила едва ли не подвиг, като го е накарала да се развесели. Усмихна му се в отговор и се обърна към Хенри:

— Знаеш ли защо брат ти не ти е намерил все още учител? Защото няма да се задоволи с нещо по-малко от Галилей, Шекспир и Платон, събрани в една личност. Съжалявам за теб, момче.

Изражението на Хенри показваше колко ужасно би било.

— Алекс, кажи ѝ, че не е вярно!

— Имам си своите принципи — призна брат му и пусна ръката на Лили. — Да се намери подходящ учител ще отнеме повече време, отколкото си мислех.

— Защо не оставите Хенри да го избере? — предложи Лили. — Така той ще разглежда кандидатите, а вие ще се занимавате с другите си дела. И след като го избере, ще ви го представи за одобрение.

Алекс изпръхтя презрително.

— Ще ми се да видя какъв учител ще си избере Хенри.

— Смятам, че е отговорен за постъпките си. Освен това, ще бъде негов учител. Има какво да каже по темата, нали?

Изглежда малкото му братче се отнасяше много сериозно към въпроса. Синият му поглед се насочи към Алекс.

— Ще избера най-добрия, ще видиш.

Идеята не бе от традиционните. Но можеше да позволи на Хенри да поеме такава отговорност. Поне ще опитат.

— Ще помисля — обяви Алекс през зъби. — Но аз ще съм този, който ще има последната дума.

— Добре — каза Лили доволно. — Очевидно можете да сте понякога и разумен. — Взе картите от ръцете на Хенри, размеси и ги постави на пода. — Ще цепите ли, милорд?

Той я изгледа, като се питаше така ли действа в Крейвън'с, приканвайки с тези блестящи кафяви очи и отмятайки с ръка падналите кичури от лицето си. Никога не би могла да се превърне в традиционна и скромна съпруга. Винаги ще бъде атрактивен противник в играта, с поведение на куртизанка, комбинация от опитен играч и харпия... стотици неща наведнъж, но никога нямаше да бъде това, от което той се нуждае.

— На какво играете? — попита.

— Показвам на Хенри тайните на „Блек Джек“. — На устните ѝ се появи предизвикателна усмивка. — Одобрявате ли го, Уолвертън?

Много бавно той постави ръка върху тестето и разцепи.

— Раздавайте.

ГЛАВА 5

Лили с изумление откри, че Алекс е опитен играч. Трябваше да прибегне до някои хитрости, за да спечели. Скришом поглеждаше горните карти, докато даваше съвети на Хенри. Понякога раздаваше от долните, или взимаше от средата. В един или два случая разбърка по специален начин, нещо, което бе усвоила от Дерек след многобройни тренировки пред огледалото. Ако Алекс подозираше нещо, не обелваше и дума.

— И сега това — каза на Хенри, когато взимаха последната ръка. — Става въпрос за едно положение, при което асото може да се смята и за едно, и за единадесет. Най-добрата стратегия е да заложиш на най-високия сбор и в случай, че не се получава, да дадеш асото за единица.

Хенри, следвайки инструкциите, даде една карта и се усмихна.

— Двадесет — каза. — Никой не може да ме надмине.

— Освен — вметна сухо Алекс — ако госпожица Лоусън не си го постави за цел.

Лили го погледна с подозрение, питайки се дали наистина не е забелязал машинациите ѝ. Очевидно да, ако съдеше по примирената му физиономия. Даде последната си карта с рязко движение.

— Хенри печели — каза весело. — Следващият път ще играем на пари, момче.

— И дума да не става! — възкликна Алекс.

Лили избухна в смях.

— Не се горещете напразно, Уолвертън. Имах предвид да зложим няколко челина, не да го измамя и да ограбя цялото му наследство.

Хенри се изправи.

— Следващият път мисля да играем на маса и седнали на столове — каза. — Този под е по-твърд и от камък.

Алекс го погледна.

— Как си?

— Добре. — Момчето се усмихна, наясно с притесненията на брат си. — Добре съм, Алекс, наистина.

Графът поклати глава. Лили видя, както и предната вечер, разтревоженото му изражение, когато Хенри излезе от галерията с малко странна походка.

— Какво става? — попита тя. — Защо попитахте Хенри...?

— Госпожице Лоусън, — прекъсна я Алекс и се изправи, — никога не съм виждал жена да мами на карти с такова майсторство.

Коментарът ѝ се стори смешен.

— Години на практика — каза с престошена скромност.

Алекс разтегли устни в усмивка, макар да бе изненадан от безочияето ѝ и белите му зъби изпъкнаха на фона на загорялата кожа. Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се изправи. Остави погледа си да се плъзне по цялото ѝ тяло.

— Толкова ли беше важно да спечелите от едно дванадесетгодишно дете?

— Нямах такова намерение. Исках вас да победя.

— Защо?

Добър въпрос. Не трябваше да я вълнува дали ще спечели, или ще загуби срещу него. Лили отвърна на погледа му с известно неудобство. Опита се да покаже небрежност.

— Така ми се прииска.

— Ще бъде интересно някой ден да поиграем без номера. Ако сте способна на това.

— Да играем сега, милорд. Който загуби, отговаря на въпрос от победителя.

Хвърли сръчно две карти на пода, така че едната се приземи пред краката му — седмица, а другата се обърна пред нея — дама.

Алекс се загледа в наведената ѝ глава. Изведнъж си представи как я взима между ръцете си, заравя глава в тези къдрици, вдъхва аромата ѝ... Как пада на колене и притиска бедра в това крехко тяло, докато се изпълва с топлината ѝ... Боже! Усети колко е напрегнат и се опита да отдалечи забранения образ. Да запази контрол. И когато тя вдигна глава, беше сигурен, че ще се досети за посоката на мислите му. Но изглежда, че тя не си даваше сметка.

— Друга? — попита Лили.

Алекс кимна с глава. Тя взе първата карта от тестето и я хвърли на пода. Десетка.

— Пасувам — каза той.

Лили размаха следващата карта във въздуха. Беше за нея — деветка.

— Спечелих, Уолвертън. А сега ми кажете защо сте толкова притеснен за Хенри. Защото са го изключили от училище? Заради оценките?

— Това са три въпроса — посочи иронично Алекс. — И преди да ви отговоря, искам да знам защо се интересувате.

— Момчето ми харесва. И наистина ме интересува.

Алекс си помисли, че най-вероятно казва истината. Изглеждаше, че тя и Хенри се разбират много добре.

— Не беше заради оценките — отговори. — Имал известни проблеми. Закъснения, лудории, нормалното. Директорът го е наказал... — Брадичката му се стегна.

— Бил го е? — Лили внимателно го наблюдаваше. — Затова ли понякога има тази странна походка? Било е ужасно, нали?

— Да. — Гласът му звучеше дрезгаво. — Идеше ми да убия Торнуейт. И все още ми се иска.

— Директорът? — Не й се искаше да е на негово място.

— Хенри си отмъстил, като взривил входната врата на къщата му — продължи Алекс.

Лили се засмя.

— Не очаквах по-малко от него! — Но радостта й се изпари, като видя лицето му. — Има и друго, което ви притеснява... Хенри нищо не ви е казал за случващото се, нали?

Мълчанието му я изнервяше. Внезапно разбра всичко. Алекс, с криворазбраното си чувство за отговорност, се смяташе за виновен. Очевидно бе, че обожаваше момчето. Лили имаше сгоден случай да го накара да се чувства още по-зле. Но се хвана, че се опитва да го освободи поне отчасти от вината.

— Не ме изненадва — му каза. — Повечето момчета на тази възраст са доста горди. Не ми казвайте, че и вие не сте били. Нормално е Хенри да се опита сам да уреди нещата. Така разсъждават момчетата.

— И какво знаете вие за децата? — промърмори той.

Тя му хвърли един остър поглед.

— Колкото и да се опитвате да убедите сам себе си, вината не е ваша, Рейфорд. Вие сте прекалено отговорен...

— Обяснете ми какво вие влагате в понятието отговорност — попита язвително, но без обичайната враждебност в погледа. — Госпожице Лоусън... — посочи тестето в ръцете ѝ, — бихте ли започнали друга игра на истината?

— Защо не? — Усмивната, раздаде още веднъж. — Какво ви се иска да знаете?

Той продължаваше да я гледа настоятелно. Лили имаше странното усещане, че макар и да бяха разделени, той я докосваше, същото задушавашо усещане като с Джузепе... заплашително, доминиращо...

Алекс, забравил за картите, се взираше в очите ѝ.

— Защо мразите мъжете?

Въпросът като че ли сам излезе от устата му. Любопитството му се базираше на думите, които бе чул, на погледите към него, към баща ѝ, дори и към Закари. Поддържаше дистанция с всеки мъж, който я доближеше. С Хенри беше различно. Но пък той бе прекалено млад, за да го счита за някаква заплаха. Инстинктът му казваше, че Лили смята мъжете за врагове, които може да използва и манипулира за своя сметка.

— Защо...? — Гласът ѝ се загуби. Само Дерек бе способен да я обезоръжи с една дума. Защо питаше това?

Сигурна бе, че личните ѝ чувства не го интересуват ни най-малко. Копелето усещаше, че така ще може да я нарани. И имаше право... Мразеше мъжете. За какво да ги обича? Баща ѝ я бе игнорирал, годеникът ѝ я бе изоставил пред олтара, Джузепе бе предал доверието ѝ. Онези, които отведоха дъщеря ѝ, бяха мъже. Дори приятелството ѝ с Дерек започна като шантаж. Да вървят всички по дяволите!

— Писна ми вече да играя — каза и хвърли картите на пода.

Завъртя се и напусна галерията. С три крачки Алекс я настигна.

— Госпожице Лоусън...

Хвана я за ръката. Тя се опита да се отскубне.

— Махнете си ръцете от мен — изсъска през зъби. — Никога повече не ме докосвайте!

— Добре. Успокойте се. Нямах право да ви задавам такъв въпрос.

— Това извинение ли е?

— Да. Бях нетактичен.

Алекс не очакваше такава бурна реакция на въпроса си. Обикновено Лили изглеждаше много уверена в себе си. А сега я виждаше крехка, слаба и напрегната.

— Имате цялото проклето право на света! — Посегна към главата си и къдриците ѝ се разпиляха безредно върху челото. Погледът ѝ бе закован в лицето на Алекс. — Ето ви и отговора: не познавам нито един мъж, който да заслужава доверието ми. Не съм срещнала нито един от така наречените джентълмени, който да знае какво е честност или съчувствие. Всички вие си приписвате разни качества, но в действителност...

— В действителност... — подкани я Алекс. Искаше му се да опознае поне малка част от нея. И цял живот нямаше да му стигне, за да я опознае напълно.

Лили се усмихна и поклати отрицателно глава. Енергията ѝ се изпари напълно и се превърна в упоритост, която според Алекс граничеше с неговата. Наблюдаваше го нахално.

— Вървете по дяволите, милорд! — каза весело и се отдалечи.

На следващата сутрин Лили се събуди със силно главоболие. Прекара деня в компанията на Тоти и Пенелопе, но не обръщаше особено внимание на разговорите. Когато дойде време за вечеря, се извини и се оттегли в стаята си, като помоли да ѝ качат поднос с нещо за ядене. Хапна едва няколко залька от телешкото и хляба, но изпи две чаши вино. Започна да се върти из леглото, опитвайки се да заспи и накрая се озова по корем, прегърнала възглавницата.

Изпълваше я особено чувство на самота. Имаше нужда да поговори с някого, да излее душата си. Липсваше ѝ леля Сали, единствената, която знаеше за съществуването на Никол. Сали я измъкваше от всички каши с мъдростта и странното си чувство за хумор. Когато се раждаше Никол, помагаше на акушерката и се грижеше за Лили като истинска майка.

— Сали, искам си бебето — прошепна Лили. — Ако беше тук, щеше да ме посъветваш какво да правя. Свърших парите. Отчаяна съм. Какво ще стане сега?

Спомни се деня, когато, завладяна от страх и срам, каза на леля си, че има любовник и очаква дете. Тогава си мислеше, че това е най-лошото, което може да ѝ се случи. Сали подходи както винаги разумно.

— Мислила ли си да оставиш бебето за отглеждане? — попита.
— Да платиш на някого да го отгледа?

— Не, никога няма да направя такова нещо — отговори Лили разплакана. — Бебето е невинно, не трябва да плаща за моите грехове.

— Тогава, след като ще си имаме бебе, оставаме да живеем в Италия. Само двете, спокойно. — Очите на Сали светнаха. — Ще бъдем семейство.

— Не мога да те моля за това...

— Не си го направила. Аз ти го предложих. Погледни ме, Лили. Аз съм богатата стара жена, която може да прави каквото си поиска. Имам достатъчно пари, за да покривам разноските. Не ни пука за останалите.

Сали почина малко след раждането на Никол, за огромно съжаление на Лили. Липсваше ѝ, но намери утеха в дъщеря си. Малката се превърна в център на вселената ѝ, изпълваше я с любов и нови усещания. Докато я имаше, всичко щеше да е наред.

Лили си даде сметка, че по лицето ѝ се търкалят сълзи и мокрят възглавницата. Болката в главата запълзя към гърлото ѝ. Никога не бе рухвала пред никого, дори и пред Дерек. Той притежаваше нещо, което не ѝ позволяваше да се показва уязвима. И също бе изстрадал своето. Но вече не го трогваха женските сълзи. Лили се питаше какво е станало с Никол, жива ли е, има ли кой да я утешава, когато заплаче.

Алекс спеше, но неспокойно и бълнуваше. Сънуваше някакъв ужасен кошмар. Знаеше, че случващото се не е истина, но не успяваше да се събуди. Пропадна в бездната на сенки, мъгли и движения. Лили беше там. Подигравателният ѝ смях го обгръщаше от всички страни. Очите ѝ светеха и не се отделяха от неговите. Усмивваше се жестоко и леко хапеше рамото му. Той се опита да я отблъсне, но изведнъж видя голото ѝ тяло, преплетено с неговото. Ръцете ѝ го галеха и главата му се въртеше.

— Кажи ми какво искаш, Алекс, — шепнеше тя.

— Махни се от мен — каза той дрезгаво, но тя не му обърна внимание, само се смееше и смееше. Тогава той хвана главата ѝ и я насочи натам, където искаше устата ѝ...

Събуди се стреснат и с накъсано дишане. Повдигна ръка към челото си. Косата му бе мокра от пот, а тялото го болеше от силната възбуда. Изруга, хвана възглавницата и я захвърли към другия ъгъл на стаята. Искаше жена. Никога не е бил толкова отчаян. Опита се да не обръща внимание на бясното блъскане на сърцето в гърдите си и да си спомни кога за последен път е бил с жена. Поне откакто се сгоди за Пенелопе. Мислеше, че е въпрос на чест да ѝ е верен, а и няколко месеца въздържание нямаше да са края на света. „Идиот“ — каза си. Трябваше да направи нещо. Можеше да отиде в стаята на Пенелопе. Нямаше да ѝ хареса, щеше да протестира и да заплаче, но в крайна сметка щеше да се подчини. В края на краищата щяха да се оженят след няколко седмици.

Идеята не бе за отхвърляне, още повече за един възбуден мъж. Но при мисълта да прави любов с Пенелопе... Макар, че ще получи все пак някакво облекчение.

Не, не нея желаше.

„Какво, по дяволите, ми става?“ — запита се и скочи от леглото. Дръпна завесите от прозорците, за да позволи на бледата лунна светлина да навлезе в стаята. Приблужи се към тоалетката с форма на триножник и освежи лицето си с вода от каната. Откакто се познаваше с Лили, животът му бе непредсказуем. Имаше нужда да угаси огъня, който го изгаряше отвътре и да сложи в ред мислите си.

Реши да пийне нещо. Коняк. Или не, по-добре от онова чудесно уиски от Шотландия с вкус на дим и пирен. Искаше нещо, което да му изгори гърлото и заедно с него и чувствата, които не преставаха да го измъчват. Облече един подплатен син халат и излезе от спалнята. Прекоси коридора, който свързваше източното крило с централното стълбище.

Чу едно издайническо „скръц“ на някое от стъпалата и забави крачка. Още веднъж „скръц“. Спря и се послуша. Някой слизаше по стълбите. И той отлично знаеше кой е среднощния скитник.

На лицето му се появи усмивка. Имаше възможност да хване Лили в крачка на една от тайните ѝ срещи с някой слуга, което щеше да му послужи за извинение да я изгони от имението. Ако тя изчезнеше, нещата щяха да си дойдат на мястото.

Придвижи се тихомълком по коридора. Виждаше Лили долу, на първия етаж. Вървеше по мраморния под, влачейки след себе си края

на бялата си нощница. Отиваше да се срещне с любовника си. Ходеше бавно, като че ли предвкусвайки предстоящото удоволствие. Алекс усещаше някаква горчивина, трудна за обяснение, някаква смесица между гняв и объркване. Мисълта за това, какво ще прави Лили с друг мъж, пораждаше у него желание да я накаже.

Насочи се към стълбите, но после спря... Какво правеше? Графът на Уолвертън да се крие в сенките на собствената си къща. Почти болен от ревност... да, ревност... благодарение на една луда и нейните среднощни срещи.

Каролин би си умряла от смях. По дяволите, Каролин! По дяволите всичко! Смяташе да я спре. По-добре мъртъв, отколкото да ѝ позволи да прекара нощта в удоволствия. Решително слезе по стълбите и пипнешком потърси малката масичка, върху която си спомняше, че има лампа. Запали я и последва Лили към кухнята на долния етаж. Но когато мина покрай полуотворената врата на библиотеката, долови няколко въздишки. Повдигна ядосано вежди, тъй като ставаше въпрос за Лили, която мърмореше нещо като „Ник... Ник...“.

Алекс рязко отвори вратата.

— Какво става? — Огледа помещението, но видя само деликатната женска фигура, сгушена върху едно канапе. Обгръщаше тялото си с ръце. — Госпожице Лоусън.

Приблужи се към нея. Светлината от лампата се отразяваше в очите ѝ и придаваше на кожата ѝ меко сияние. Потреперваше хаотично, устните ѝ оформяха думи без звук, а челото ѝ бе набръчкано от безгранична тъга.

На устните му се появи презрителна усмивка. Лили явно е разбрала, че я следва.

— Малка комедиантка — промърмори. — Тук не действат преструвките ти.

Тя изглежда не го чу. Очите ѝ бяха облепени като в транс.

— Достатъчно. — Постави лампата на близката маса. Установи, че тя продължава да го игнорира, което все повече го ядосваше. — Госпожице Лоусън, ще ви изведа оттук за косите, ако е необходимо. Това ли искате? Да направите сцена? — Търпението му достигна своите граници, тъй като тя отказваше да го погледне. Хвана я за раменете и силно я разтърси. — Казах, че е достатъчно...

Експлозията от движения, която последва, го завари неподготвен. Лили извика като ранено животно, скочи от канапето и започна да раздава френетични удари из въздуха. Удари се в масичката и лампата би паднала на пода без бързата намеса на Алекс. Той отдръпна назад главата си, за да избегне одраскванията на тези малки пръстчета, превърнали се в опасни лапи. Въпреки, че ставаше въпрос за крехка жена, му бе трудно да я озапти. Най-накрая успя да я притисне към себе си. Тя остана вдървена и дишаше на пресекулки. Алекс прекара пръсти през разкошните ѝ къдрици и я накара да склони глава на рамото му. Изрече няколко нецензурни думи и после опита да я успокои.

— За Бога, Лили, всичко свърши. Успокой се... спокойно...

Продължи да я прегръща с всичка сила и Лили едва можеше да диша. Не знаеше къде се намира и не можеше да говори свързано. Той постави главата ѝ под брадичката си и започна нежно да я люлее.

— Аз съм — промърмори. — Алекс. Всичко е наред. Спокойно.

Лили бавно започна да идва на себе си, като че се събуждаше от дълбок сън и установи, че е пленница на нечия здрава прегръдка. Руси косми гъделичкаха бузата ѝ и ноздрите ѝ се пълнеха с вълшебен мъжки аромат. Беше Алекс Рейфорд, който я държеше в прегръдките си, учуди се тя.

Плъзгаше бавно ръка по дължината на гърба ѝ. Не бе свикнала някой да я гали с такава фамилиарност. За момент поиска да се отблъсне, но това бавно движение намаляваше напрежението в тялото ѝ.

Алекс я усещаше топла и лека. Нещо в него извираше, сладко и напрегнато, и го плашеше. Изглеждаше, сякаш тишината още повече ги сближава.

— Уолвертън?

— Спокойно. Още не си добре.

— Как... какво се случи?

— Забравих едно старо правило — каза сухо той. — Нещо от рода да не будиш сомнамбулите.

Значи вече знаеше. О, Боже, и сега какво ще стане? Вероятно страховете ѝ я предадоха, понеже той започна отново да гали гърба ѝ.

— Това се случи и през другите нощи, нали? — Дланта му се плъзгаше по цялата дължина на гръбнака ѝ. — Трябваше да ми кажеш.

— И да ти се поднеса на тепсия, та да ме вкараш в лудница? — отговори тя трепереща, като се опита да се отдръпне.

— Стой мирно. Още си в шок.

Никога не ѝ бе говорил с толкова любезен тон... Дори не приличаше на неговия глас. Лили смутено примигна. Никога през живота ѝ не я бяха прегръщали по този начин. Дори Джузепе, въпреки цялата си страст, докато траеше връзката им. Чувстваше се несигурна. Не си бе представяла подобна ситуация. Рейфорд по халат, без връзка и тем подобни. Гръдта под лицето ѝ бе твърда като гранит и бедрата, които усещаше срещу своите, не можеха да бъдат по-здрави. Чуваше ударите на сърцето му в ушите си.

— Искате ли едно питие? — попита Алекс.

Трябваше да я пусне. Или това, или да я събори на пода. Бе на ръба.

Тя кимна с глава върху гърдите му.

— Коняк.

Събра всичките си сили да се отдели от него. Седна на едно кожено канапе, докато Алекс отиде до шкафа с напитките. Косите му блестяха като злато на светлината на лампата. Лили прехапа устни, но продължи да го гледа. Смяташе го за арогантен тип, последния човек на света, от когото би приела помощ. Но в продължение на един миг се бе почувствала сигурна и защитена в прегръдките му.

Видя го да се приближава и си напомни, че той е враг. Не трябваше да го забравя.

— Ето. — Постави чашата в ръцете ѝ и седна до нея.

Тя отпи една глътка. Конякът беше мек, доста различен от сладникавите запаси на Дерек, но ѝ помогна да се съвземе. Отпиваше бавно и поглеждаше скришом към Алекс. Не се осмеляваше да го попита дали смята да разкаже на някого за случилото се.

Той като че ли четеше мислите ѝ.

— Кой друг знае?

— Да знае какво?

Устата му се сви нетърпеливо.

— Често ли ви се случва?

Лили се зае да разклаща коняка в чашата си. Изглеждаше погълната от заниманието.

— Ще трябва да говорите с мен, Лили, — усмихна ѝ се Алекс.

— За вас съм госпожица Лоусън — отвърна лениво тя. — Сигурна съм, че сте любопитен относно среднощните ми навици, но не се месете.

— Давате ли си сметка, че можехте да се нараните? А и други, не само себе си. Преди малко щяхте да обърнете лампата и с това да причините пожар.

— Вие сте виновен! Уплашихте ме!

— От колко време ви се случва това?

Лили се изправи и го погледна.

— Лека нощ, милорд.

— Седнете. Няма да си тръгнете, преди да отговорите на няколко въпроса.

— Може да си чакате до утре сутрин. Аз се прибирам в стаята си. — Тръгна към вратата.

Алекс я задържа за ръката и я принуди да го погледне.

— Още не съм свършил с вас.

— Махнете си ръцете от мен!

— Кой е Ник? — Видя как страхливо се отварят очите ѝ и разбра, че е уцелил болното място. — Ник — повтори саркастично. — Мъжът, с когото спите? Някой любовник? И вашият *sher ami* Дерек знае ли за съществуването му или...

Лили блисна съдържанието на чашата в лицето му.

— Не смейте да повтаряте повече това име!

Конякът се стичаше на златисти вадички по страните му.

— Страничен любовник — подигра ѝ се. — Не се учудвам, че жена като вас скача от легло на легло.

— Как се осмелявате да ме обиждате? Аз поне ограничавам изневерите си до живите! — Алекс пребледня. — Смятате да се жените за сестра ми, а продължавате да сте влюбен в Каролин Уитмор. В една мъртва жена! И това ако не е откачено! Освен това, не е честно спрямо Пенелопе и вие го знаете. Какъв съпруг ще ѝ бъдете, обсебен от миналото?

Внезапно Лили си даде сметка, че е отишла твърде далеч. Лицето му приличаше на застинала маска. Спомни си някои фрази, които бе чела някога, и които много точно го обрисоваха: „По-свиреп и много по-неумолим от изгладнял тигър...“ Гледаше я с широко отворени очи и с такава настойчивост, че почувства да я обзема ужас. Чашата се

изплъзна от ръката ѝ и падна с тъп звук на италианския килим. Понечи да избяга, но вече бе късно. Алекс я държеше затворничка. Изви главата ѝ назад, така че тя нямаше друга възможност, освен да се извива от болка.

— Не — изохка, като очакваше всеки момент да ѝ счупи врата.

Но вместо това усети как устата му завладява нейната, а едната му ръка придържа главата ѝ неподвижна. Изненадата и болката бяха толкова големи, че Лили прехапа устни и вкусът на кръвта се смеси с този на коняка.

Тогава Алекс повдигна глава и изстена. Сребристите му очи блестяха от желание, бронзовата му кожа гореше. Пръстите му, един по един, освобождаваха главата ѝ. Придвижи палец до крайчеца на устните ѝ.

— Проклето копеле — извика Лили като някое сърдито дете. Той отново наведе глава. — Не.

Нахвърли се дивашки на устните ѝ, оставяйки я безмълвна и полузадушена. Принуди се да диша с всички сили през носа. Опита се да се освободи, но той здраво я притискаше към себе си. Между ухапвания и побутвания, успя да се нагоди към устата ѝ, търсейки сладостта ѝ, завладявайки я с езика си. Тя се бореше да отблъсне мускулестото тяло и халатът се свлече от раменете му. Постави ръце на мощната окосмена гръд и усети бясното препускане на сърцето му. Алекс издаде гърлен стон и задържа неподвижно главата ѝ за атаката на езика си.

Почти не осъзнаваше какво върши. Спусна устни надолу по шията ѝ, галейки нежната кожа. Тялото му трепереше от страст. Като че ли годините на самота се бяха изпарили. Целият в огън, положи устни на топлото ѝ рамо.

— Няма да те нараня — промърмори. Тя усещаше горещия му дъх през фината материя на нощницата. — Не, не се отдръпвай... Каро...

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае какво означават последните думи. Замръзна.

— Пусни ме — каза презрително.

После се видя свободна. Погледна го зашеметена. И двамата отстъпиха крачка назад. Лили сви рамене и се обгърна с ръце. Алекс

прокара длан през лицето си и премахна останалите капки коняк. Възбуден и засрамен, се бореше срещу нуждата отново да я прегърне.

— Лили...

Тя започна, без да го поглежда:

— Вината е моя...

— Лили...

— Не. — Нямахте ни най-малка представа какво щеше да каже, но не биваше да го слуша. Би било катастрофално. — Нищо не се е случило. Аз... аз... Лека нощ. — И избяга ужасена.

Алекс разтърси глава да премахне остатъците от страстта и се стовари с цялата си тежест върху един стол. Чувстваше ръцете си напрегнати и ги разтвори. Остана загледан в дланите.

— Каролин, какво направих?

„Беден глупчо. — Чуваше подигравателния глас на бившата си годеница. — Мислеше, че ще си свързан с мен завинаги. Планираше да се ожениш за невинно девойче като Пенелопе, за да не ме изоставиш никога. Като че ли спомените са достатъчни.“

— Достатъчни са — упорстваше той.

„Защо винаги се поставяш над живота? Човешко е да си слаб. Нормални са и болката, и самотата. Мислиш си, че ще се удовлетвориш с малко, когато всъщност ти трябва повече, много повече...“

— Стига — изръмжа той, хващайки се за главата, но гласът на Каролин не го оставяше на мира.

„Прекалено дълго си сам, Алекс. Време е вече да го преодолееш...“

— Да — каза си объркан. — С Пенелопе ще бъда нов човек... С помощта на Господ ще се науча да се грижа за нея, ще...

Внезапно си помисли, че сигурно полудява, щом си приказва сам, или по-скоро с някакъв призрак. Вдигна глава и се взря невидящо в празната камина. Ако искаше да запази здрав разсъдък си, трябваше да се освободи от Лили.

Лили се вмъкна между завивките и се зави до брадичката. Не спираше да трепери. Как ще погледне Алекс в очите след случилото се? Знаеше, че е почервеняла като домат. Как можа да ѝ причини това? Какво ставаше? Зарови лице във възглавницата, припомняйки си устата му, ръцете му...

Бе прошепнал името на Каролин.

Започна да се върти неспокойно из леглото. Чувстваше се унижена и незнайно защо наранена. Трябваше да изясни нещата между Закари и Пенелопе и да напусне Рейфорд Парк възможно най-бързо. Невъзможно бе да победи Алекс с обичайните си методи, с които доминираше над останалите мъже: сарказъм, характер и очарование. Също както и Дерек, той бе неподвластен на такава комбинация.

Малко по малко започваше да разкрива какво се крие зад маската на лицето му. Споменаването на Каролин показваше, че още не е превъзмогнал смъртта ѝ. И никога нямаше да успее. Бе ѝ дал всичката си любов и тя я бе отнесла със себе си в гроба. Ще продължава да е обсебен от нея до края на живота си. Мразеше жените по простата причина, че не са Каролин. Бедната Пенелопе щеше да прекара живота си в напразни опити да го зарадва, а ще получи в замяна само болка.

— О, Пени, — прошепна. — Трябва да те отдалеча от него. Ще те удави в нещастие, без да можеш да направиш нищо.

Противно на очакванията му, пристигането на Закари в Рейфорд Парк не бе съобщено на Лили. Поведоха го към библиотеката, където го очакваше графът на Уолвертън.

— Рейфорд? — Закари остана изненадан от вида му.

Алекс седеше отпуснат в едно кресло. На коляното си крепеше полупразна бутилка с уиски. Изглеждаше блед, имаше сенки под очите и лицето му бе набраздено от бръчки. В стаята се усещаше аромат на коняк и тръпчивия мирис на тютюн. В ръката си държеше запалена пура. В този момент Закари се съмняваше, че има хора, които са виждали Алекс Рейфорд в такова състояние. Трябва неочаквано да е изпаднал в ужасно нещастие.

— К-какво не е наред?

— О, няма нищо — отговори рязко Алекс. — Защо питате?

Закари поклати глава и се прокашля няколко пъти.

— Хм. Така. Помислих, че може... Изглеждате уморен.

— Добре съм. Както винаги.

— Да, разбира се. Добре. Дойдох да видя Лили, така че...

— Седнете. — Графът, полупиян, посочи с ръка близкия стол.

Закари се подчини. Един слънчев лъч освети кестенявите му коси.

— Сипете си — предложи Алекс и издиша облак дим.

Младежът се размърда неудобно на стола си.

— Не пия преди вечеря...

— И аз... — Алекс вдигна чашата към устата си и удари солидна глътка.

Наблюдаваше госта си с преценяващ поглед. Макар, че бяха горедолу на една и съща възраст, мислеше си той, Закари изглеждаше съвсем малко по-възрастен от Хенри. Слънчевата светлина огряваше младежкото му лице, бледата кожа и кафявите очи, пълни с мечти и идеализъм. Бе противно перфектен за Пенелопе. Всеки с капка мозък в главата щеше да си даде сметка за това.

Мрачно си повтори, че Каролин я няма вече. Добре беше, че той не може да има жената, която обича и Закари да се събере с Пенелопе. Макар, че главата му се мотаеше от изпития алкохол, Алекс знаеше, че постъпва егоистично, жестоко и отмъстително, но не го интересуваше. Вече нищо не го интересуваше.

С изключение, може би, на един мъничък детайл, който го тормозеше в последно време по непонятни причини.

— За кого беше сгодена госпожица Лоусън? — попита.

Закари силно се изненада от резкия въпрос.

— Имате предвид... станалото преди десет години? Когато Лили беше сгодена за лорд Хиндън?

— Лорд Хиндън? Синът на Томас Хиндън, Хари?

— Да, Хари.

— Този суетен господинчо, който се спира да се огледа пред всяко огледало? — Алекс се захили. — Той е бил голямата ѝ любов? Трябваше да предположа, че ще избере някого с повече суетност, отколкото мозък. И бяхте приятели?

— По онова време, да — призна Закари. — Той притежаваше известно очарование...

— Защо я изостави?

Гостът му сви рамене.

— Нямаше конкретна причина.

— О, хайде — подигра се Алекс. — Трябва да го е разочаровала с нещо, да го е унижила публично или...

— Всъщност, го разочарова. Лили тогава беше много млада, амбициозна и доверчива. И наивна. Влюби се в Хари заради

очарователното му държание, без да си дава сметка колко е лекомислен. Даде всичко от себе си, за да го омае, представяйки се за празноглавка. Не мисля, че е планирала да го разочарова. Просто естествено възприе качествата, които смяташе, че са ценни за него.

— И накрая Хиндън откри каква е всъщност.

— Да, започна да си дава сметка няколко седмици след годежа. И постъпи много нечестно. Лили беше съсипана. Аз ѝ предложих да го заместя, но тя ми отказа. Каза, че съдбата ѝ е да не се омъжи никога... После леля ѝ я отведе в чужбина за няколко години. Известен период са живели в Италия.

Алекс продължаваше да се занимава с пурата си, без да вдига поглед и да издава мислите си. После заговори с много по-спокоен глас:

— Трябва да е направила опустошения на континента.

— В действителност, изчезна. Годишите минаваха и никой не знаеше нищо за нея. Нещо ѝ се е случило в Италия, но на никого не е разказвала. Но съм сигурен, че там е преживяла нещо болезнено. Когато се върна в Англия преди две години, бе много променена. — Закари сви вежди. — Тъгата никога не изчезва от очите ѝ. Тя е уникална жена и притежава смелост, рядко срещана дори у мъжете.

Закари каза и още нещо, но Алекс вече не го слушаше. Гледаше втренчено приветливия младеж пред себе си, припомняйки си как Лили го целуваше в библиотеката. Нагъл опит да го убедят, че са любовници. Но резултатът бе противоположен: сцената само му доказва, че между тях не може да има нищо повече от платонично приятелство. Лили се бе сгушила в скута му, но ръцете на Закари стояха напрегнати до тялото му. Ако той бе на мястото му...

Изтика от главата си тази мисъл и отправи към госта си меланхоличен поглед.

— Лили е актриса, но не достатъчно добра.

— Слушайте, минават всякакви граници! Лили е естествена и в думите, и в действията си. Очевидно изобщо не я познавате.

— Не, очевидно вие не я познавате, а и за мен грешите, ако си мислите, че ще повярвам на детската пиеска, която ми разигравате с госпожица Лоусън.

— Какво? Не разбирам.

— Вие не сте влюбен в Лили — каза Алекс с ирония. — Как може да бъдете? О, не казвам, че не ви харесва. Но също така се страхувате от нея.

— Страх? — Закари се изчерви. — От една жена, която не стига и до рамото ми?

— Да бъдем честни, Стамфорд. Вие сте свестен мъж, неспособен да нарани никого, защитаващ принципите си. За разлика от вас, Лили би направила всичко, за да постигне целите си. Всичко. Няма принципи, нито пък уважава околните. Ще сте луд, ако не ви всява страх. Може сега да сте ѝ приятел, но после ще ѝ станете роб. И не мислете, че ви обиждам. Симпатичен сте ми.

— По дяволите вашата симпатия! — избухна Закари.

— От друга страна, Пенелопе е мечтата на всеки мъж. Една девойка с външността и поведението на ангел. Вие сам признахте, че на времето сте бил влюбен в нея...

— Но вече не!

— Стамфорд, не умеете да лъжете. — Алекс угаси пурата си и се усмихна зловещо. — Забравете за Пенелопе. Нищо няма да попречи на сватбата ни. Съветвам ви да се насладите на първите балове за сезона... Ще може да намерите стотици като нея — приятни девойки, невинни, нетърпеливи да открият света и неговите изкушения. Която и да е от тях ще е в състояние да задоволи нуждите ви.

Закари скочи от стола си. Намираше се пред дилемата да моли, или да удуши Рейфорд.

— Същото ми каза и Лили веднъж. Явно нито един от двамата ви не вижда каквото аз намирам у Пенелопе. Вярно е, че няма много силен характер, но не е празноглава кукла! Вие сте един егоистичен негодник, Рейфорд! За това, което казахте, трябва...

— Закари. — Това бе гласът на Лили. Стоеше на вратата спокойна, макар и със същия изморен вид като Алекс. — Не продължавай — каза му с очарователна усмивка. — Май е време да си вървиш. Аз ще се оправя.

— Искам сам да воювам битките си...

— Тази не, скъпи. — Показа му вратата с едно кимване на глава. — Зак, отивай. Веднага.

Той се приближи до нея и хвана ръцете ѝ.

— Планът се провали — промърмори. — Трябва да се изправя срещу него, Лили. Трябва да приключа с това.

— Не — каза му тя. Повдигна се на пръсти, за да го прегърне и гальовно го погали по врата. — Имай ми доверие — прошепна в ухото му. — Заклевам ти се, че ще имаш Пенелопе. Но трябва да правиш, каквото ти казвам, скъпи. А сега си върви вкъщи.

— Как можа да го кажеш? — прошепна ѝ той на свой ред. — Откъде си толкова сигурна? Загубени сме, Лили...

— Довери ми се — повтори тя и се отдръпна.

Закари се обърна да погледне Алекс, който седеше в креслото си като крал на трона си.

— Как се понасяте? — извика. — Не ви ли пука, че жената, за която скоро ще се ожените, обича друг?

— Говорите така, като че ли съм насочил пистолет към Пенелопе — подигра се Алекс. — Тя прие съвсем съзнателно и свободно.

— Каква ти свобода! Нямахте друг избор. Всичко се уреди без нейно...

— Закари, — прекъсна го Лили.

Младежът погледна обвинително двамата и излезе. След няколко минути се чуха копитата на коня му, галопиращ по павираната алея.

Бяха сами. Алекс не откъсваше поглед от нея. Забеляза с усмивка на задоволство, че и тя изглежда изцедена като него. Носеше дневен костюм с цвят на лавандула, който още повече подчертаваше бледността и сенките под очите. Устните ѝ бяха червени и подути, свидетелство за бруталността му през изминалата нощ.

— Изглеждате зле — коментира сухо Алекс и си запали нова пура.

— Не по-зле от вас. Един пиян мъж винаги е неприятна гледка.

Лили се приближи до прозореца и го отвори, за да влезе чист въздух. Намръщи се при вида на изгарянията от пура върху коженото покритие на една масичка, произведение на изкуството, върху която бяха изрисувани любопитни книги в голям формат. Обърна се и откри, че Алекс я наблюдава с израз на предизвикателство и обвинение.

— Защо се наливате като свиня? — попита го тя. — Давите мъката си толкова време след загубата на Каролин? Или ревнувате, че Зак е много по-добър, отколкото вие някога ще бъдете?

— Вие сте виновна — изръмжа Алекс и запрати бутилката на пода. — Искам ви далеч оттук, далеч от живота ми, далеч от мен. До един час да сте си тръгнала. За Лондон, закъдето и да е.

Лили го погледна с презрение.

— Искате да ви падна в краката и да ви моля. „О, моля ви, милорд, разрешете ми да остана.“ Е, добре, няма да стане на твоето, Рейфорд! Не смятам нито да ви моля, нито да си тръгвам. Може би като изтрезнеете, ще можем да дискутираме мотивите ви, но дотогава...

— Дори и с помощта на уискито ми е трудно да ви понасям, госпожице Лоусън. Повярвайте ми, не искате да съм трезвен.

— Надут глупак! Решихте, че аз съм причина за всичките ви проблеми, когато всъщност те са в глупавата ви глава...

— Започвайте да си приготвяте куфарите. В противен случай, аз ще го направя.

— Заради снощи ли е? Заради една нищо незначеща целувка? Уверявам ви, че за мен не беше нещо повече от...

— Казах ви, че си тръгвате — каза Алекс подлудяващо бавно. — Не искам дори следа от вас тук. Стига толкова игри на карти, среднощни разходки, интриги и огромни кафяви очи.

— Само през трупа ми! — Изпъчи се, готова за битка. Когато го видя да напуска помещението, остана слисана. — Къде отивате? Какво ще...? — Последва го. Алекс се насочваше към спалнята ѝ. — Няма да посмеете! Свиня, изчадие, арогантно чудовище...

Лили изкачи на бегом стълбите и стигна до спалнята си наравно с него. Камериерката сменяше чаршафите и като ги видя, остана с отворена уста, а после избяга. Алекс рязко отвори вратата на гардероба и започна да хвърля дрехи в първия куфар, който откри.

— Махнете си лапите от нещата ми!

Извън себе си от яд, Лили хвана една фина порцеланова фигурка и я запрати по него. Алекс успя да я избегне и фигурката се разби в стената.

— Беше на майка ми — изръмжа той свирепо.

— И какво мислите, че ще каже майка ви, ако ви види в този момент — един освирепял негодник с разбито сърце, който се интересува само от задоволяване на егоистичните си потребности? А! — възкликна Лили, когато той отвори прозореца.

Ръкавици, чорапи и други женски принадлежности заваляха от отворения куфар, излетял през прозореца. Лили се огледа за друг обект за хвърляне. И видя сестра си на вратата.

Пенелопе ги гледаше ужасена.

— И двамата сте полудели! — възкликна задавено.

Алекс, който се опитваше да пхне една рокля в кутия за шапки, се спря. Беше неузнаваем, полупиян и с разкривено лице.

— Погледни го добре, Пенелопе! — каза Лили. — Това е мъжа, за когото си решила да се омъжиш. Чаровник, нали? Истината за характера на даден мъж излиза, когато е пиян. Виж го — вдишва зло през всяка пора!

Пенелопе изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Тогава Алекс се намеси сухо:

— Бившият ти любим няма да се появи повече тук, Пенелопе. Ако искаш него, върви със сестра си.

— И ще го направи — увери го Лили. — Събери си нещата, Пени. Отиваме в къщата на Стамфорд.

— Но... Мама и татко няма да са съгласни — каза сестра й заеквайки.

— Не, няма — потвърди Лили. — Кое е по-важно за теб: тяхното одобрение или любовта, която чувстваш към Зак?

Алекс хвърли леден поглед на годеницата си.

— И така, какво решаваш?

Пенелопе схвана предизвикателния поглед на сестра си и заплашителния на годеника си и им обърна гръб. След това нададе ужасен вик и избяга да се скрие в стаята си.

— Убиец! — извика Лили. — Кучи син! Много добре знаете как да я уплашите, така че да прави каквото й кажете!

— Тя избира. — Алекс остави на пода кутията за шапки. — А сега смятате ли сама да си пригответе багажа или да го направя аз?

Тишината се проточи.

— Добре — отвърна Лили накрая. — Излезте. Оставете ме на мира. След един час ще съм готова.

— Колкото по-скоро, по-добре.

— Защо не обясните ситуацията на родителите ми? — предложи подигравателно. — Сигурна съм, че ще са съгласни с решението ви.

— Нито дума повече на Пенелопе — предупреди той и излезе от стаята.

Лили си пое дълбоко дъх и се застави да се успокои. Поклати глава и тихо се засмя.

— Арогантна свиня — промърмори. — Мислиш, че ще се дам толкова лесно, а?

ГЛАВА 6

Цяла армия от невъзмутими слуги натовари куфарите и сандъците на Лили в каретата. Бе закрыта кола с герба на Рейфорд. Алекс бе дал инструкции на кочияша да закара госпожицата до лондонската ѝ къща и да се върне, без да губи време.

Разрешеният час на Лили изтичаше. Обиколи имението в търсене на баща си. Намери го в един от салоните на горния етаж, с купчина книги пред него.

— Татко, — обади се.

Джордж Лоусън я погледна през рамо. Повдигна очилата си.

— Лорд Рейфорд ми каза, че си тръгваш.

— Принудена съм.

— Очаквах го — каза тъжно той.

— Каза ли нещо в моя защита, татко? — Лили сбърчи чело. — Опитва ли се да го убедиш да остана? Или се радваш, че си тръгвам?

— Имам доста книги за преглеждане — отговори Джордж объркан и посочи купчината пред себе си.

— Да, естествено — промърмори Лили. — Съжалявам.

Баща ѝ завъртя леко стола, така че да може да я вижда по-добре. Изглеждаше притеснен.

— Не е нужно да се извиняваш, дъще. Вече не ме учудва нищо, което правиш. Не можеш да ме изненадаш. Никога не си ме разочаровала, защото и никога не съм очаквал нищо от теб.

Лили не знаеше какво точно търси там. Ако баща ѝ не очакваше нищо от нея, още по-малко очакваше тя от него. Като малка често се опитваше да го провокира, като се криеше в кабинета му, заливаше го с въпроси, драскаше с перото му и обръщаше мастилницата...

Костваше ѝ години да приеме факта, че той очевидно изобщо не се интересува от нея, нито от идеите ѝ, въпросите, поведението, независимо дали е добро или лошо. В продължение на доста време Лили си мислеше, че ѝ липсват качествата, които да накарат баща ѝ да

й обръща внимание. Преди да ги напусне, призна пред Тоти чувството си за вина, а тя успя да го разсее.

— Не, скъпа, винаги е бил такъв — обясни й спокойно. — Баща ти е затворен човек. Но не е жесток, Лили. Има толкова бащи, които бият децата си, за да ги слушат! Ти имаш късмет с такъв любезен баща като него.

В дълбините на душата си Лили смяташе неговото безразличие за също толкова жестоко като побоя. Но сега вече не чувстваше яд, само примирение и известна доза тъга. Опита да намери точните думи, за да изрази чувствата си.

— Съжалявам, че съм се държала безотговорно — каза. — Може би, ако бях момче, щяхме да се разбираме по-добре. Винаги съм била непокорна и съм вършила глупости. А също така и ужасни грешки. О, ако знаеше, щеше още повече да се срамуваш от мен. Но трябва да ме разбереш, татко. Трябваше от малка сама да си проправам пътя. Никога не ме наказва, нито ми се скара, с нищо не показва, че съществувам. Мама поне плачеше. — Прекара ръка през косата си и въздъхна. — Аз се нуждаех от помощ... Можеше на теб да се опра. Но ти — винаги с книгите и философските си трактати.

Джордж й хвърли поглед, пълен с неодобрение. Лили тъжно се усмихна.

— Само исках да ти кажа, че все още има значение за мен, въпреки всичко. Бих желала... бих желала и ти да изпитваш същото. — Застина в очакване, с поглед към баща си, склонила ръце. Тишина. — Извини ме. Кажи на мама и Пенелопе, че ги обичам. Сбогом, татко. — Рязко се обърна и излезе.

Слезе по величественото стълбище, като се опитваше да успокои емоциите си. Тъжно си каза, че никога повече няма да се върне в Рейфорд Парк. С изненада откри, че харесва достолепното спокойствие на имението и класическия му стил. Жалко. Ако не беше отвратителния характер на Уолвертън, можеше да се наслаждава на престоя си тук.

Кимна за сбогом на иконома и две от камериерките, и се насочи към каретата. Сложи ръка на очите си, за да се предпази от слънцето и видя една самотна фигура да се приближава откъм алеята. Разпозна Хенри, който бе прекарал сутринта в компанията на няколко приятели

от селото. Държеше пръчка в ръка и я размахваше срещу въображаем противник.

— Слава на Бога — каза си Лили с облекчение.

Направи му знак да побърза и скоро момчето се озова пред нея. Нежно отмахна няколко къдрици от челото му.

— Страхувах се, че няма да се върнеш навреме — каза.

— Какво става? — Хвърли един поглед към каретата с багажа. — Навреме за какво?

— За сбогуване. — Тъжно му се усмихна. — Брат ти и аз поспорихме и трябва да си тръгна.

— Спорихте? И защо?

— Тръгвам за Лондон — каза Лили, като пренебрегна въпроса. — Съжалявам, че не успях да ти покажа всичките си номера с картите, приятелю. Добре, може пътищата ни да се пресекат отново някой ден. — Сви рамене. — Може би дори в Крейвън'с. Прекарвам там много време, нали знаеш.

— Крейвън'с? — повтори Хенри със страхопочитание. — Не си ми споменавала.

— Ами, със собственика сме добри приятели.

— С Дерек Крейвън?

— Значи си чувал за него. — Лили доволно се засмя.

Хенри беше захапал стръвта, както и очакваше. Никое момче не можеше да устои на изкушението на Сейнт Джеймс Стрийт.

— Че кой не е? Леле, какъв живот водиш! Крейвън познава най-богатите и силни мъже в цяла Европа. Той е легенда. Най-важният човек в Англия, с изключение на краля, разбира се.

Тя му се усмихна.

— Не бих казала. Ако Дерек беше тук, би те уверил, че той е Господин Никой. Но пък клубът му е чудесен.

— В училище често си говорехме с приятелчетата, че някой ден ще отидем в Крейвън'с да поиграем на масите и да погледаме жените. Е, след години, естествено. Но ще отидем. — В усмивката му имаше меланхолия.

— Защо да чакаме? — попита Лили с нисък глас. — Защо не сега?

Момчето я погледна изненадано.

— Няма да ми позволят да пристъпя прага. На моята възраст...

— Разбира се, забранено е за дванадесетгодишни — призна Лили. — Дерек си има принципи. Но би направил всичко за мен. Ако отидем заедно, ще можеш да влезеш, да видиш игралните зали със собствените си очи, да опиташ от френската кухня и компанията на едно-две момичета. — Усмихна се лукаво. — Дори можеш да стиснеш ръката на Дерек за късмет, казва, че помагало.

— Шегуваш се — каза Хенри недоверчиво, но очите му блестяха.

— Аз? Ела с мен в Лондон и ще видиш. Без да разбере брат ти, естествено. Ще трябва да се скриеш в каретата. — Намигна му. — Отиваме в Крейвън'с, Хенри. Обещавам ти цяло приключение.

— Алекс ще ме убие.

— О, ще се ядоса. Изобщо не се съмнявам.

— Но няма да ме бие — позамисли се момчето. — Не и след белезите, които ми оставиха в проклетото училище.

— Тогава от какво се страхуваш?

Хенри радостно се засмя.

— От нищо!

— Alors, качвай се на борда — каза весело Лили. После добави тихо: — И гледай да не те види кочияша, нито някой друг. Ще бъде ужасно да те хванат.

Заминаваше си. Алекс наблюдаваше от прозореца на библиотеката отдалечаващата се карета, докато се изгуби от погледа му. Очакваше вълна на облекчение, но тя не идваше. Дори напротив, усещаше празнота. Мотаеше се из къщата като тигър в клетка. Искаше да се освободи от нещо, а не знаеше от какво. Домът му беше тих и спокоен, както е бил години наред, преди да дойде тя. Нямахте да има повече дискусии, проблеми, сцени. Скоро ще се почувства по-добре.

Чувството му за вина го подтикна да потърси Пенелопе. Щеше да е ужасена от пиянската сцена сутринта. Докато качваше стълбите, си обеща, че от днес нататък ще бъде пример за търпеливост. Ще направи всичко възможно да зарадва годеницата си. Представи си бъдещето им заедно... дълги години на спокойствие, предначертани предварително. Тъжна усмивка се появи на устните му. Всички бяха съгласни, че бракът му с Пенелопе е най-разумното нещо.

Наближи спалнята ѝ и я чу да плаче сърцераздирателно. А после и гласа ѝ, вибриращ и пълен със страст, и за момент я помисли за Лили.

— Обичам го, мамо, — говореше през сълзи Пенелопе. — Винаги ще обичам Закари. Ако имах поне половината от смелостта на Лили, нищо нямаше да ми попречи да тръгна с него.

— Спокойно, спокойно — бе гласа на Тоти. — Не говори така. Ако се омъжиш за лорд Рейфорд, бъдещето ти и това на семейството ще са осигурени. Двамата с баща ти знаем какво е добро за теб. А също и графът.

Пенелопе не спираше да плаче, но успя да изрече задавено:

— Не мисля така.

— Повярвай ми за тези неща — продължи Тоти. — Забрави за глупостите на сестра ти. Обичам Вилхемина с цялото си сърце, но тя не спира, докато не направи всички нещастни. Дължим извинение на лорд Рейфорд, толкова възпитан джентълмен, с такъв добър характер... Не мога да повярвам, че Лили го е изкарала от кожата му! Не трябваше да ѝ позволяваме да остане.

— Тя е права за всичко — подсмърчаше Пенелопе. — Знае колко се обичаме със Закари... О, ако не бях такава страхливка...

Алекс се отдалечи, свивайки ръце в юмруци и с една подигравателна усмивка на лицето си. Би му харесало да хвърли цялата вина върху Лили, като Тоти, но се оказваше невъзможно. Вината бе негова, че загуби контрол и желаше нещо, което не можеше да има.

По време на пътуването Хенри сметна за необходимо да изреди всичко, което Алекс е направил за него, стигайки до най-ранното си детство. И тъй като Лили бе единствената му слушателка, нямаше друг избор, освен да го слуша. Хенри, седнал срещу нея, разказа как веднъж се качил на едно дърво и се наложило Алекс да го спасява, как го научил да плува, как играли на войници, как му помагал с математиката...

— Хенри, — прекъсна го накрая Лили. — Имам чувството, че се опитваш да ме убедиш в нещо. Може би, че брат ти не е безсърдечния негодник, когото познавам?

— Да, точно така — отговори Хенри, впечатлен от досетливостта ѝ. — Именно! Знам, че в някои случаи Алекс минава границата, но е добър приятел. Да пукна, ако лъжа.

Лили му се усмихна.

— Скъпо момче, няма значение какво мисля аз за брат ти.

— Но ако го опознаеш, ако го опознаеш истински, ще ти хареса. Много.

— Стига ми и това, което знам.

— Разказах ли ти за кученцето, което ми подари за Коледа, когато бях на седем години...

— Хенри, има ли някаква специална причина да си толкова упорит да опозная брат ти?

Момчето се усмихна и отклони поглед, като преценяваше отговора си.

— Искаш да предотвратиш сватбата на Алекс с Пенелопе, нали?

Лили си помисли с ирония, че е допуснала типичната за възрастните грешка: да подцени интелигентността на едно дете. Хенри бе много наблюдателен и правилно бе преценил ситуацията.

— Откъде ти дойде такава идея?

— Когато спорите, го правите по най-скандален начин — осведоми я Хенри. — А и слугите шушукат.

— Ще се почувстваш ли зле, ако разваля сватбата?

Момчето поклати глава.

— О, Пенелопе не е зле... Но Алекс не я обича. Не и като...

— Каролин — довърши Лили, без да се разстройва. Всеки път, когато се споменаваше проклетото име, го усещаше като удар в корема. Какво толкова прекрасно имаше в тази жена, та да накара Алекс да си загуби главата по нея? — Помниш ли я, Хенри?

— Да, достатъчно добре, въпреки че тогава бях още малък...

— А сега си толкова стар с твоите... Колко? Единайсет? Дванайсет?

— Дванайсет — обяви гордо. — Знаеш ли, доста приличаш на нея. Макар че си по-хубава. И по-голяма.

— Добре. Не знам дали да се чувствам обидена или поласкана. Разкажи ми как ти се виждаше.

— Харесваше ми. Беше много жизнерадостна. Никога не ядосваше Алекс като теб. Караше го да се смее. Сега едва се усмихва.

— Жалко — каза Лили, припомняйки си кратката заслепяваща усмивка на Алекс, когато играеха карти.

— Мислиш ли да се омъжиш за Дерек Крейвън? — плахо попита Хенри.

— Не, за Бога.

— Можеш да се омъжиш за Алекс, когато се освободиш от Пенелопе.

Тя избухна в смях.

— Да се освободя? Господи, казваш го така, все едно, че мисля да я хвърля в Темза! Преди всичко, скъпи, не мисля да се омъжвам за никого. И на второ място, брат ти изобщо не ми харесва.

— Не ти разказах за времето, когато се страхувах от тъмното и Алекс идваше в стаята ми...

— Хенри... — прекъсна го Лили.

— Остави ме само да довърша — настоя той.

Спътничката му изпъшка и се облегна назад, готова стоически да изслуша продължението на списъка с благородни постъпки на Алекс Рейфорд.

Дерек и Уърти работеха на бюрото в главната игрална зала. Абаносовата повърхност бе покрита с множество листове хартия, свързани с подготовката на един маскен бал. Единственото нещо, за което бяха постигнали съгласие, бе да украсят клуба като античен римски храм. Дерек искаше балът да е отражение на упадъка на римската цивилизация в неговия върхов момент. За съжаление, той и Уърти имаха различни мнения за начина, по който да постигнат желанието ефект.

— Добре, добре — каза накрая Дерек. — Ще имаш твоите колони и сребристи украшения на стената, но в замяна ще ме оставиш аз да реша за момичетата.

— Ще ги изрисуваш в бяло и ще ги увиеш в чаршафи, за да приличат на статуи? — попита скептично Уърти. — И какво ще правят цяла вечер?

— Ще стоят мирни на проклетите си пиедестали!

— Няма да издържат повече от десет минути.

— Плащам им, за да правят това, което им наредя — настояваше Дерек.

— Господин Крейвън, — каза Уърти. Гласът му, обикновено спокоен, сега трепереше от негодувание. — Дори и идеята ви да е изпълнима, а не е, мисля, че ще придаде на клуба недостоен и неприличен облик, а никой не желае това.

Дерек смръщи вежди.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Искате да каже — прекъсна ги веселият глас на Лили, — че имаш ужасен вкус, дебелоглав кокни.

Дерек се обърна. При вида на Лили на лицето му се появи усмивка. Роклята ѝ с цвят на лавандула, украсена със сребриста дантела, ѝ придаваше вид на апетитен десерт. Тя се хвърли в прегръдките му и доволно се разсмя, когато той я вдигна и се завъртя с нея.

— Нашата госпожица Циганче се е върнала — каза Дерек. — Даде ли на Уолвертън заслуженото?

— Не — отвърна тя и завъртя очи. — Но все още не съм приключила с него. — Чувствайки се като у дома си сред познатата обстановка, въздъхна доволно и се обърна към управителя. — Уърти, красив дяволе, как беше в мое отсъствие?

Мъжът с очилата ѝ върна усмивката.

— Ами, добре. Винаги е удоволствие да ви видим сред нас, госпожице Лоусън. Искате ли нещо от кухнята?

— О, не. Мосю Лабарж ще е очарован да ме натъпче с пудинги и сладки.

— Имаш нужда — потвърди Дерек. — Приличаш на птиченце. — Обгърна я с ръка и я поведе към другия край на залата. — Изглеждаш ужасно.

— Изглежда днес всички мислят еднакво за мен — отговори тя сухо.

Внимателният поглед на Дерек забеляза напрежението в очите ѝ и бледото лице.

— Какво има, скъпа?

— Уолвертън е непоносим. Бях принудена да взема драстични мерки.

— Драстични?

— За начало, отвлякох по-малкия му брат.

— Какво? — Дерек погледна в посоката, в която сочеше Лили и видя едно симпатично русо момче. То оглеждаше всичко наоколо с ококорени очи. — Господи! — възкликна.

Лили, леко засрамена, поправи произношението му.

— Поставих капан на Уолвертън — каза. — Хенри е стръвта.

— Боже, този път наистина я оплеска. — Той бе очарован и тонът му накара Лили да настръхне.

— Искам да ми направиш услуга, Дерек. Ще оставя Хенри тук. Само за тази нощ.

Приятелското изражение изчезна от лицето му като с магическа пръчица. Хвърли й един леден поглед.

— Не позволявам на деца да влизат тук.

— Хенри е ангел. Няма да ти създава грижи.

— Не.

— Ела поне да го поздравя — помоли Лили.

— Не!

— Моля те, Дерек! — Стисна го за ръката. — Хенри е на седмото небе от мисълта, че ще се запознае с теб. Смята, че си най-важния човек в Англия след краля.

Дерек отвори широко очи.

— Моля те — примоли се тя.

— Добре — каза той накрая. — Ще му кажа „здраси“ и толкова.

— Благодаря. — Потупа го по рамото.

Дерек, мърморейки, се остави да бъде завлечен към мястото, където стоеше Хенри.

— Господин Крейвън, — каза Лили, — позволете да ви представя лорд Хенри Рейфорд, брат на графа на Уолвертън.

Дерек изобрази най-любезната си усмивка, запазена само за кралски особи и елегантно поздрави Хенри.

— Добре дошли в Крейвън'с, милорд.

— Това е още по-хубаво, отколкото си представях — възкликна детето и здраво стисна подадената ръка. — Чудесно! Неописуемо!

Отдалечи се към помощната маса и разрови жетоните за cribbage. После премина с ръка по облегалките на столовете в имперски стил. Насочи се към една от игралните маси със същото благоговение, с което сигурно влизаше в църквата.

— Играете ли? — попита Дерек, развеселен от ентузиазма на момчето.

— Не много добре. Но госпожица Лоусън ме учи на някои неща. — Поклати възторжено глава. — Не мога да повярвам, че съм тук. Крейвън'с! По дяволите, какво ли ви е струвало да построите това! — Погледна към Дерек изумено. — Вие сте най-възхитителния мъж, когото познавам. Само гений може да сътвори такова нещо.

— Гений — изпръхтя се Дерек. — Нищо подобно.

— Такъв сте — настоя Хенри. — Като си помисли човек откъде сте тръгнали, а колко високо сте стигнали... Крейвън'с е най-известния клуб в цял Лондон. Да пукна, ако не сте гений! Аз и приятелчетата ми от училище ви уважаваме най-много от всички!

Лили си мислеше, че Хенри прекалява с хвалебствията. А Дерек от своя страна започна да харесва момчето. Обърна се доволен към нея.

— Наистина не е глупав.

— Само повтарям думите на останалите — призна сърдечно Хенри.

Дерек го потупа по гърба.

— Блестящ като новичка монета — каза. — Добро момче. Ела с мен, малкия. Ще те представя на едни красиви момичета.

— Не, Дерек, — намеси се Лили. — Никакви зарове, пиене, нито жени. Брат му ще ми откъсне главата.

Дерек погледна Хенри съучастнически.

— Тази да не си мисли, че се намираме в детска градина? — Поведе го със себе си. — Тук имам най-прекрасните момичета в цяла Англия. Няма мъж, който да устои на прелестите им.

Лили и Уърти си размениха погледи.

— Момчето му хареса — коментира Уърти.

— Уърти, не позволявай да се случи нещо с Хенри. Не го изпускат от поглед. Може да прекара часове с тесте карти. Внимавай никой да не му направи нещо.

— Нямаш грижи. Кога искаш да ти го върна?

— Утре сутринта. — Лили притеснено въздъхна.

Управителят ѝ подаде учтиво ръка.

— Ще ви придружа до каретата, госпожице Лоусън.

— Лорд Рейфорд сигурно е изпаднал в истерия, питайки се къде е брат му.

— Не оставихте ли бележка? — попита Уърти.

— Не. Графът не е глупав. Няма да му отнеме много време да разбере какво се е случило. Още тази нощ ще е в Лондон. И аз ще съм готова да го посрещна. — Изправи решително рамене.

Уърти можеше да одобрява, или не идеята, но изпитваше към нея същата лоялност, като към Дерек.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Изпрати графа вкъщи, в случай, че се появи тук. И скрий Хенри, иначе планът ми ще отиде по дяволите.

— Госпожице Лоусън, — каза управителят с уважение, — смятам ви за една от най-смелите жени, които познавам...

— Благодаря.

— Но знаете ли какво правите?

— Разбира се! — Лили показа една самодоволна усмивка. — Готвя се да дам урок на лорд Александър Рейфорд, който никога няма да забрави.

Когато установиха изчезването на Хенри и започнаха да го търсят, една от камериерките се сети, че го е видяла да разговаря с госпожица Лоусън, малко преди тя да си тръгне. Кочияшът се върна от Лондон и остана изненадан от лавината въпроси. Каза, че не е виждал господин Хенри да се качва в каретата, макар че е могъл да се промъкне, без някой да го забележи.

Алекс бе сигурен, че брат му е с Лили. Онази проклета жена бе отвела Хенри, за да го принуди да отиде в Лондон. Добре, ще отиде в града и ще го претърси от край до край. Ще намери Лили и ще я накара да съжалява до края на живота си, че го е срещнала.

Когато пристигна на Гросвенър Скуеър, вече бе започнало да се стъмва. Скочи от каретата още в движение. Изкачи на бегом стълбите пред номер 38 и заблъска с юмрук по вратата. Отвори му висок и брадат иконом, впечатляващ мъж, с изписано достойнство на лицето.

— Добър вечер, лорд Рейфорд. Госпожица Лоусън ви очаква.

— Къде е брат ми? — Алекс влезе, без да изчака отговора. — Хенри! — извика гръмогласно.

— Лорд Рейфорд, — обади се Бъртън любезно, — ако желаете да ме последвате...

— Къде е брат ми? — излая графът. — Къде е? — Взе стъпалата по две, забравяйки за иконома. — Хенри? Хенри, ще те направя на парчета! А колкото до вас, госпожице Лоусън, бихте показали здрав разум, ако се качите на метлата си и избягате, преди да ви откроя!

Като стигна площадката на втория етаж, чу веселия глас на Лили.

— Уолвертън, първо ме гоните от вашата къща, а после нахлувате в моята!

Алекс последва посоката на гласа и отвори първата му попаднала врата. Оказа се празна всекидневна.

— Къде сте?

Подлудяващото хихикане на Лили изпълни коридора.

— В спалнята си.

— Къде е Хенри?

— И защо трябва да знам? Престанете да крещите по този начин, Уолвертън. Дори и ранен мечок не вдига такъв шум като вас.

Алекс се засили към следващата врата и влезе в спалнята. Видя мебелировка от буково дърво със златиста украса и завеси от зелена коприна. Когато понечи да се огледа, получи зашеметяващ удар по главата. Нададе рев и падна на пода на четири крака. Погледът му се замъгли. Хвана се за главата и потъна в абсолютна тъмнина.

Лили отпусна ръката, която все още стискаше бутилката и остана загледана в него, триумфираща и малко уплашена. Алекс приличаше на ранен тигър със златистата си коса на фона на тъмночервения килим.

— Бъртън! — извика тя. — Ела веднага! Помогни ми да сложим лорд Рейфорд на леглото.

Икономът наблюдаваше от прага бутилката, обвита в парцал, в ръката на Лили и проснатото тяло на графа. През годините бе станал свидетел на стотици приключения на господарката си, но за първи път изглеждаше загубил самообладание. С голяма мъка успя да възвърне поне част от невъзмутимото си изражение.

— Да, госпожице, — каза накрая и се наведе да вдигне огромното тяло на графа.

— Внимателно, да не го нараниш — каза нервно Лили. — Искам да кажа... не повече от това, което вече му причиних.

Бъртън, след доста усилия, успя да положи тялото на Алекс върху леглото. После оправи сакото и вратовръзката си и прекара пръсти през прошарената си коса.

— Желаете ли още нещо, госпожице Лоусън?

— Да — отговори тя, сядайки до тялото на леглото. — Въжета.

— Въжета — повтори невъзмутимо Бъртън.

— За да го вържа, естествено. Не можем да позволим да ни избяга, нали? О, побързай, Бъртън. Може да се събуди всеки момент. — Погледна към затворника си замислено. — Предполагам, че трябва да му свалим палтото и ботушите...

— Госпожице Лоусън...

— Да?

Икономът преглътна.

— Ще ми позволите ли да попитам колко време ще остане графът с нас?

— О, само тази нощ. И настани някъде кочияша му.

— Много добре, госпожице.

Докато Бъртън се оправяше с въжетата, Лили се вгледа в гиганта, който лежеше в леглото ѝ. Алекс не помръдваше. Излегнат така, със затворени очи, изглеждаше млад и уязвим. Без обичайното си намръщено изражение излъчваше някаква невинност...

— Трябваше да го направя — каза извинително. Наведе се и погали разбърканата му коса.

Поразхлаби вратовръзката да не го стяга. Коприната още пазеше топлината на тялото му. После разкопча елечето и първите две копчета на бялата ленена риза. Без да иска, докосна с пръсти кожата на гърдите му и потрепери от странно удоволствие. Не можа да се сдържи и погали загорялата буза, твърдата брадичка, копринените коси. По това време на нощта брадата му бе набола и кожата му приличаше на грапаво кадифе. Дори паднал ангел не можеше да притежава такава атрактивна смесица от светлина и тъмнина. Лицето му още пазеше останки на напрежение и умора, дори и в безсъзнание. Много алкохол и малко сън. И болка, акумулирана толкова време, че хвърляше незаличима сянка върху чертите му.

— Ти и аз сме еднакви в известна степен — промърмори. — Гордост, характер и инат. Ще преобърнеш планина, за да постигнеш

целите си, но ти, скъпи, дори не знаеш къде е планината. — Усмихна се, като се сети как изхвърляше дрехите ѝ през прозореца.

Подчини се на някакъв внезапен импулс, наведе се и леко положи устни върху неговите. Бяха топли. Помисли си за онази целувка в библиотеката. Повдигна глава да го погледне.

— Събуди се, спящи принце, — прошепна. — Време е да разбереш на какво съм способна.

Алекс започна да идва на себе си. Раздразнен, се питаше кой бие барабан. Звукът отекваше в главата му. Опита се да я помръдне и усети болка.

— Няма нищо — шепнеша един глас. — Спокойно, ще се оправите.

Отвори очи и видя пред себе си лице на жена. Помисли, че отново сънува Лили. Бяха нейните очи, с цвета на отлежало уиски и примамливата ѝ уста с очарователна усмивка. Усети топлината на нечии пръсти, галещи го по бузата.

— Проклятие — промърмори. — Цял живот ли ще ме преследваш?

Усмивката на Лили се разшири.

— Това зависи от вас, милорд. Не, не мърдайте, че ще падне леда. Бедната ви глава. Опитах се да ви ударя възможно най-леко, но и достатъчно силно, за да не се налага да го правя два пъти.

— К-какво? — попита той, все още замаян.

— Ударих ви по главата.

Алекс примигна. Започваше да вижда по-ясно и осъзна, че не сънува. Спомни си, че влезе в спалнята ѝ... удара по главата. Изруга. Лили беше седнала до него с кръстосани крака, а той лежеше с цялата си дължина на леглото. Под притеснението прозираше триумфалния ѝ поглед, което го ядоса и постави нащрек.

— Хенри...

— Не се притеснявайте. Добре е. — Усмихна се. — Прекарва нощта с един мой приятел.

— Какъв приятел? Кой?

Лили го погледна предпазливо.

— Не си вадете предварително заключения. Ако имах и най-малкото съмнение...

Той се помъчи да стане.

— Кажете ми с кого е!

— С Дерек Крейвън.

— Този мошеник, който се заобикаля с крадци...

— Хенри е в пълна безопасност с Дерек, имате думата ми...

Лили зададено извика и скочи от леглото, когато Алекс изрева:

— Мръсница!

Бе вързан с въжета за колоните на леглото, както китките, така и глезените. Извиваше глава наляво-надясно, а очите му щяха да изскочат от орбитите. Изръмжа и бе обхванат от такава атака на ярост, че разтρεсе леглото. Бореше се с въжетата като див звяр, хванат в капан. Лили притеснено го наблюдаваше, но се поуспокои, като видя, че леглото издържа на бесните напъни. Накрая Алекс сложи край на битката. Дишаше тежко.

— Защо? — попита. — Защо?

Лили отново приседна на леглото, но вече не толкова доверчива. Не ѝ харесваше да го гледа вързан и безпомощен, въпреки победата, която означаваше. Не изглеждаше естествено. И въжетата бяха започнали да оставят белези по китките му...

— Спечелих, милорд, — каза със спокоен глас. — Трябва да го приемете. Признавам, че тактиката ми не е много спортсменска, но всичко е позволено, както се казва. — Разтри схванатите мускули на врата си и се прозина. — Докато ние си говорим, Закари Стамфорд се намира в Рейфорд Парк. Тази нощ ще избягат с Пенелопе за Гретна Грийн, за да се оженят. Предложих безвъзмездно услугите си да ви задържа. И когато ви пусна на свобода, вече няма да можете нищо да направите. Не можех да ви позволя да се ожените за Пенелопе, не и с толкова влюбения в нея Закари. Той ще я направи щастлива. А вие... ще си възстановите гордостта за нула време. — Усмихна се, като видя кървясалите му очи. — Казах ви, че няма да е ваша. Трябваше да вземете на сериозно предупреждението ми. — Наведе кокетно глава в очакване на отговора му. — И така? Какво е вашето мнение?

На Алекс му бе трудно да говори. Но го направи с гръмовен глас.

— Мнението ми? Трябва да бягате. И да се молите на Бога да не ви настигна.

Само Алекс Рейфорд можеше да е толкова заплашителен, дори и вързан за ръцете и краката. Думите му съдържаха смъртоносна

заплаха. Лили реши, че може сама да се справи, каквато и трудност да възникне.

— Направих ви услуга — посочи. — От утре можете да потърсите по-подходяща за вас жена от сестра ми.

— Искрах сестра ви.

— Никога нямаше да сте щастливи. Мили Боже, не мисля, че ви харесва идеята да се ожените за момиче, което винаги ще се страхува от вас, нали? Сигурна съм, че следващия път, ако сте умен, ще изберете някоя с по-силен характер. Но не... Най-вероятно пак ще се сгодите за някое кротко агънце. Вие, вълците, ги предпочитате.

Болката в главата, опитите да се освободи, гнева и отчаянието причиниха замайване на Алекс. Бе загубил всичките си близки — майка си, баща си, Каролин. Позволи си да мисли, че никога няма да загуби Пенелопе... Господи! Не можеше да понесе повече, без да полудее. Стисна яростно челюсти.

— Лили, — каза с дрезгав глас. — Развържи въжетата.

— Не мисля да го правя, ако смятам да остана жива.

— Това е единствения начин да го постигнеш.

— Утре сутринта ще сте свободен — увери го. — Ще можете да вземете Хенри, да се приберете вкъщи и да планирате отмъщението си. Щом Пени е на сигурно място, не ме интересува.

— Вие никога няма да сте в безопасност — каза Алекс през зъби.

— В този момент съм. — Нахално му се усмихна. Тогава усети и други чувства у пленника си, скрити под гнева. Усмивката ѝ се стопи и гласът ѝ прозвуча нежно. — Не се притеснявайте за Хенри. В добри ръце е... Управителят на Дерек ще се погрижи да не си навлече проблеми. Хенри през целия път дотук не спираше да ви хвали. Мъж, който внушава такова обожание у едно дете, не би трябвало да е толкова ужасен в края на краищата. — Постави ръце от двете страни на снажното тяло и го погледна в очите. — Не за Хенри се притеснявате, нали? За какво тогава?

Алекс затвори очи за да не я вижда, молейки се този кошмар да свърши по-скоро. Но тя продължаваше да човърка в раните му.

— Никой преди не ви е побеждавал със сила, нали? — попита тя. Той се концентрира върху дишането и опита да се успокои.

— Откъде тази болка по загубата на сестра ми? Ако наистина това искате, лесно ще си намерите подобна на нея. — Лили направи

пауза и после добави: — Ако намерението ви е да е някоя, която няма да изтрие спомена за Каролин. Какъв срам. — Поклати глава. — Много малко мъже са способни на траур в продължение на толкова години. Това показва способността ви да обичате, или упоритостта ви. Питам се каква ли е причината.

Алекс отвори очи. Лили трепна изненадано. Сивото на очите му се бе превърнало от лед в опушено сребро. Усети някакъв странен прилив на съчувствие.

— Не сте единствения, който е претърпял някаква загуба — опита се да звучи спокойно. — И аз съм го преживяла. Вече съм експерт в самосъжалението. Не върши никаква работа, освен, че ви кара да се чувствате по-зле.

Покровителственият тон още повече ядоса Алекс.

— Ако мислите, че загубата на онзи самовлюбен младеж може да се сравни със случилото се с Каролин...

— Не, не говорех за него. — Лили го наблюдаваше леко изненадана, питайки се как е разбрал за лорд Хиндън. Явно го е измъкнал от Зак. — Чувствата ми към Хари не бяха нищо повече от каприз. Човекът, когото обичах и загубих, е друг, съвсем различен. Бих умряла за него.

— Кой е?

— Това е тайна.

Главата му се отпусна на възглавницата.

— Може би лошото ви настроение ще отmine с напредването на нощта — предположи Лили и внимателно оправи яката на ризата му. Знаеше прекрасно, че колкото по-равнодушна се показва тя, толкова повече ще се пали той. — Когато помислите разумно върху всичко това, ще си дадете сметка, че е най-доброто за всички. Включително и за вас. — Видя, че продължава да опъва въжетата. — Не го правете. Ще ви излязат мехури. Отпуснете се. Бедният Алекс. Сигурно ви е трудно да приемете, че една жена ви е победила. — В очите ѝ танцуваха радостни искрици. — Ще запазя завинаги този спомен. Графът на Уолвертън, оставен на милостта ми. — Наведе се и почти докосна устните му. — Кажете ми сега, милорд, какво ще направите, ако успеете да се освободите?

— Ще ви удуша.

— Сериозно? Или ще ме целунете, както го направихте в библиотеката?

Той примигна и се изчерви.

— Смятайте го за грешка — промърмори.

Лили се почувства наранена от презрителния тон. Опитът ѝ с мъжете — бягството на Хари, ужасното разочарование с Джузепе, дори липсата на интерес от страна на Дерек — ѝ бе показал, че ѝ липсваше онова, което правеше една жена желана. Защо се различаваше от останалите жени? Какво мистериозно нещо я правеше толкова непривлекателна? Едно дяволче ѝ нашепна да покаже на Алекс колко е безпомощен. Приблужи се още повече, така че дъхът ѝ овлажняваше брадичката му.

— В библиотеката бях в неизгодна позиция — каза. — Някой целувал ли ви е против волята ви, Алекс? Може би ще ви хареса да научите какво е усещането.

Алекс я гледаше свирепо, като че ли е полудяла. Тя се усмихна и залепи една лека целувка на стиснатите му устни, без да отваря уста. Той отдръпна глава назад като попарен. Знаеше, че тя се готви да го измъчва. Първо целувка, после ще оскубе един по един космите на гърдите му.

Лили го наблюдаваше мълчаливо. Дишаше затруднено, не знаейки защо. От яд? Или защото целувката го развълнува?

— Трябва ли да смятам това за друга грешка? — попита шепнешком.

Гледаше я изумен.

Отново наведе глава към него. Той вдиша дълбоко, но не се отдръпна. Тя нежно погали устните му, без да предлага повече от един изучаващ допир. Алекс понасяше милувката със силно стиснати клепачи, като че бе подложен на болезнено мъчение. Напрежението от обтягането на възетата направи гърдите му твърди като камък. Когато деликатните ѝ пръсти погалиха врата му, той издаде гърлен стон.

Лили се настани по-удобно върху него. Искаше още, но не знаеше нито какво, нито как. Тогава той намести главата си върху възглавницата, за да се нагоди към нейната. Лили прекара ръка под него и инстинктивно усили натиска върху устните му. Допирът на влажния му език я разтърси от удоволствие. Алекс усети тръпките и

учестения ѝ пулс върху бузата си и повдигна глава в търсене на още. Тя не се отдръпна, остана върху него, отворена и сладка.

Алекс сви ръце в юмруци, пленник на тялото си, леглото и своята безпомощност. Нищо вече не можеше да спре вълните на възбуда. Болеше го цялото тяло, ръмжеше и ругаеше. Отдръпна уста, за да я зарови в ухаещата извивка на шията ѝ.

— Недей повече — каза рязко. — Или ме развържи, или спри.

— Не — каза тя с пресекващ глас. Никога преди не се бе чувствала толкова дръзка. Зарови пръсти в косата му. — Давам ти урок...

— Махни се от мен! — извика той и Лили подскочи.

Но след малко отново започна да се движи, нагаждайки се върху тялото му, без да престава да го гледа в очите. Той потрепери и прехапа устни. Усещайки цялата ѝ тежест върху възбудената си мъжественост, започна несъзнателно да се извива нагоре. Не бе достатъчно. Искаше още, искаше топлината ѝ да го обгърне, да влезе в нея. Успя да проговори:

— Достатъчно, Лили... стига.

Тя дишаше тежко и имаше същото предпазливо изражение, както когато прескачаше препятствията по време на лов. Алекс не можеше да разбере какво става в главата ѝ, докато тя не проговори.

— Сега кажи името ѝ — подкани го с едва доловим глас. — Кажи го. — Алекс се напрегна. — Не можеш — прошепна Лили. — Защото желаяш мен, а не Каролин. Усещам го. Аз съм жива, дишам и съм тук. И ме желаяш.

В този миг хиляди мисли минаха през главата на Алекс. Търсеше Каролин, но не беше там. Откриваше само един блед спомен, цветни сенки, звуци. Единственото истинско нещо бе лицето пред него. Устата ѝ, долепена до неговата. Деликатното тяло, което го подлудяваше.

Не отговори, но тя прочете истината по погледа му.

Лили можеше да се отдръпне в този момент, триумфираща, наслаждавайки се на победата си. Но изстена и отново го целуна. И той се предаде, обезоръжен, неспособен да откаже. Ръцете ѝ продължаваха да изследват лицето и врата му, а той въздъхна пред необходимостта да я погали, да я притисне силно към бедрата си. Но беше пленник и тя бавно го убиваше. Въжетата се врязваха все по-дълбоко.

Лили задуши един вик, като усети ритмичното движение на бедрата му. Опита се да се отдръпне, но той държеше долната ѝ устна между зъбите си.

— Наведи си главата — промърмори Алекс. — Наведи я... — Тя се подчини и той отвори уста в очакване на нейната.

Лили изстена от удоволствие. Притисна се към него, без да може да го предотврати, търкайки гърди срещу неговата мощна гръд. При тези движения полата ѝ се вдигна до кръста, но не я интересуваше, не я интересуваше нищо друго, освен настойчивата необходимост, растяща в утробата ѝ.

Някой чукаше на вратата. Лили се вкамени.

— Госпожице Лоусън? — питаше заглушеният глас на иконома.

Тя отпусна безпомощно глава на възглавницата с накъсано дишане. Алекс зарови своята в къдриците ѝ, вдишвайки аромата им.

Бъртън настояваше.

— Госпожице Лоусън?

Лили вдигна глава.

— Да, Бъртън?

— Дойде едно съобщение.

Потрепери. Това можеше да означава само едно нещо. В противен случай Бъртън никога нямаше да я притеснява.

Алекс забеляза смайването ѝ. Изглеждаше уплашена.

— Не може да бъде — чу я да прошепва. — Много скоро.

— Скоро за какво?

Гласът на Алекс я върна в реалността. Отдръпна се от него и оправи полата си. Избегна погледа му.

— Принудена съм да ви кажа „лека нощ“, милорд. Надявам се да се чувствате удобно...

— Не много, малка провокаторке! — Видя я как възвръща самообладанието си и се насочва към вратата. Извика след нея няколко нецензурни думи, изруга и накрая добави: — Ще се видим в Нюгейт! А колкото до проклетия ти иконом... — Вратата се затвори с трясък и той остана там, загледан в тавана.

Лили намери Бъртън в коридора. Държеше сребърен поднос с писмо на него. Пликът бе запечатан с небрежно петно восък.

— Казахте ми да ви го предам веднага, щом дойде, и аз...

— Добре — прекъсна го нетърпеливо. Счупи печата и погледът ѝ пробяга по нечетливите редове. — Още тази нощ. По дяволите! Явно има хора да ме следят, след като винаги знае къде съм.

— Госпожице?

Бъртън никога не бе имал привилегията да чете тези бележки, но ги разпознаваше по нечетливия почерк и странния външен вид на приносителите, почти винаги парцаливи момчета.

— Оседлай ми един кон — каза Лили.

— Госпожице Лоусън, бих искал да ви напомня, че не е желателно сама жена да препуска из улиците на Лондон и поспециално нощем.

— Кажете на някоя от камериерките да ми донесе сивото палто с качулката.

— Да, госпожице.

Слезе бавно по стълбите, подпирайки се на парапета, за да не се свлече.

Ковънт Гардън беше една от най-неприятните зони на Лондон, където всяко удоволствие имаше цена, от най-обикновеното до най-екстравагантното. Рекламираше се и визуално, и вербално: обяви и плакати по стените, викове на мошениците, жигола и проститутки, предлагащи се на всеки минувач. Пияни войници излизаха от театрите с гаджетата си и влизаха клатушкайки се в кръчмите на пазара.

Лили се опитваше да избягва всички. Някой пиян лорд можеше да е също толкова опасен, колкото и професионален престъпник. Минавайки по зле осветените от газените фенери улици, изпитваше известна симпатия към проститутките. Имаше ги всякакви: и млади, и изморени, и кокалести, и развеселени от джина. Стояха на стълбите пред къщите или по ъглите, но всички имаха едно и също изражение на досада и еднаква начервена усмивка, предназначена за евентуалните клиенти. Несъмнено никоя от тях нямаше да води подобен живот, ако бе имала друг избор.

Лили си помисли, че Божията ръка ѝ е поставила там. Тя би предпочела смъртта, ако трябваше да води такъв живот, дори и ако е на куртизанките, които отрупваха с кожи и бижута срещу услугите им между копринените чаршафи. Сви тъжно устни. По-добре да умре, отколкото да бъде собственост на някой мъж и да е принудена да задоволява физическите му потребности.

Продължи по Кинг Стрийт в южна посока. Не обръщаше внимание на подсвиркванията и обидите, които ѝ подхвърляха от балконите. Прекоси предпазливо улицата до входа на пазара. Арката му се поддържаше от тоскански гранитни колони, доста претенциозен дизайн за такова мизерно място. Дръпна юздите на коня и се спря на място. Не ѝ оставаше друго, освен да чака.

Помисли си за Никол. Боже, какъв ли живот водеше в този момент? Съществува ли вероятност, въпреки крехката си възраст, да е използвана за задоволяване на нечии гнусни страсти? Само при мисълта очите ѝ се насълзиха и рязко ги изтри с ръка. Не можеше да се остави на емоциите да я победят, още повече в този момент. Трябваше да остане невъзмутима.

Един изморен глас изникна от тъмнината.

— Надявам се, че ми носиш това, което искам.

Лили бавно слезе от коня, без да изпуска юздите. Обърна се и макар, че вътрешно трепереше, застави гласа си да прозвучи спокойно:

— Повече не, Джузепе. Дори и четвърт пени няма да видиш, докато не ми върнеш детето.

ГЛАВА 7

Лорд Джузепе Гаваци притежаваше впечатляващия вид на модел от ренесансова картина: изпъкнали скули, черна къдрава коса, бронзова кожа и искрящи тъмни очи. Лили си спомни деня, в който се запознаха. Джузепе се намираше на една слънчева флорентинска piazza, заобиколен от група италианки, които попиваха всяка негова дума. Дъхът ѝ почти спря при вида на заслепяващата усмивка и тъмната му красота. От този момент нататък често се срещаха на светски събития и той започна страстно да я ухажва.

Романтиката на Италия и новото вълнуващо усещане да бъде обграждана с вниманието на красив мъж свършиха своето. Хари Хиндън, единствената ѝ любов, бе сериозен младеж и типичен англичанин. Лили мислеше, че благоразумието му ще окаже влияние и върху нея. Но екстравагантностите ѝ доведоха до отдръпването му. За разлика от него, лорд Гаваци изглеждаше очарован от нейната жизненост и импулсивност. Казваше, че е красива и възбуждаща. Тогава Лили разбра, че е открила мъжа, пред когото не трябва да се преструва и може да бъде себе си. Сега, като си спомняше лудориите си, се срамуваше.

С годините видът на Джузепе бе станал вулгарен; или може би тя го виждаше с други очи. В този момент устните му, толкова хвалени от италианските signoras заради чувствителната си пълнота, я отвращаваха. Въпреки, че навремето се чувстваше поласкана от вниманието му, сега не можеше да понася алчността, с която я гледаше. Имаше нещо, което му придаваше гнусен оттенък, може би стойката: полагаше ръце на бедрата си, за да подчертае тесния таз. Гледката, която той представляваше и споменът за нощта, която прекараха заедно, ѝ обръщаха стомаха. Тогава я изненада и унижи, искайки компенсация, като че ли е стара мома и е длъжна да плаща на мъж за услугите му.

Джузепе протегна ръка и свали качулката от главата ѝ.

— Buona sera — каза със звучен глас и погали с пръст бузата ѝ. Лили отблъсна ръката му и той се засмя. — А, продължаваш да си показваш ноктите, котенце. Идвам за парите, cara. А ти очакваш новини за Николета. Дай ми ги и ще ти отговоря.

— Вече не — каза Лили с треперещ глас. — Гадно копеле! Защо да продължавам да ти давам пари, когато дори не знам дали е още жива?

— Уверявам те, че е в безопасност, щастлива...

— Как може да е щастлива без майка си?

— Имаме чудесно момиченце, Лили. Винаги усмихната... — Разбърка тъмните си коси. — Хубавица като баща си. Нарича ме „татко“. И понякога пита къде е мама.

Това беше повече, отколкото Лили можеше да понесе. Преглътна и сълзи напълниха очите ѝ.

— Аз съм ѝ майка — каза отчаяно. — Има нужда от мен и искам да ми я върнеш, Джузепе. Знаеш, че е моя!

Той я погледна с подигравателна усмивка.

— Преди можеше и да ти я върна, bella, но въртиш номера. Наела си хора да питат за мен из града и да ме следят след нашите срещи. Караш ме да се ядосвам. И затова си мисля, че ще задържа Николета още няколко години.

— Вече ти казах, че не знам за какво говориш. — Бе лъжа, естествено. Дерек имаше хора из целия град да търсят Никол, докладваха му съдържатели на хотели, търговци, проститутки, месари и лихвари. Само през последната година бе викал Лили да разпознае четири момиченца с тъмна коса, чието описание съвпаднаше с това на Никол. Никога не бе питала Дерек какво е направил после с тях. Погледна Джузепе с омраза. — Дадох ти цяло богатство — каза с дрезгав глас. — Вече нищо не ми остана. Знаеш ли израза „без нито едно пени“, Джузепе? Означава, че не мога да ти дам повече, защото нямам!

— Тогава трябва да потърсиш. Ще намериш начин. Има толкова мъже, готови да платят за такова хубаво момиченце като Николета.

— Какво? — Лили покри устата си с ръка, за да не извика. — Способен си да направиш това със собствената си дъщеря? Няма да я продадеш, това ще я убие... и мен... О, Господи, не си го направил, нали?

— Все още не. Но много скоро, сара. — Протегна ръка с дланта нагоре. — Сега ми плати.

— Колко време ще продължава този кошмар? — прошепна Лили. — Кога ще имаш достатъчно?

Той задържа ръката си.

— Сега.

Сълзите се затъркаляха по страните ѝ.

— Нямам.

— Давам ти три дни, Лили. Ще ми донесеш пет хиляди либри... В противен случай Николета ще изчезне завинаги.

Лили чу отдалечаващите се стъпки, шума на Ковънт Гардън, далечното изцвилване на кон. Трепереше от отчаяние... Вече не ѝ оставаха сили. Пари. Никога сметките ѝ не са били толкова празни. През последния месец не бе успяла да си набави в Крейвън'с необходимите средства. Добре, значи късметът ѝ трябваше да се промени и то скоро. Налагаше се да рискува. Ако успее да спечели пет хиляди... Боже, какво да прави?

Можеше да иска назаем от Дерек... Не. Преди година бе направила тази грешка. Предположи, че като е толкова богат, няма да са проблем хиляда или две хиляди либри, особено ако му обещае и добра лихва. Но Дерек я изненада, като я накара да се закълне, че никога повече няма да му иска пари. Отне ѝ седмици да върне доброто му настроение. Не разбираше мотива за яростта му. Изобщо не беше скъперник. Напротив, бе щедър, откъдето и да го погледнеш. Правеше ѝ подаръци, позволяваше ѝ да се забавлява в Крейвън'с, да взема храна от кухнята, помагаше ѝ в търсенето на Никол... Но никога не ѝ бе дал дори и четвърт пени. По-добре да не иска заем от него.

Помисли си за няколко богати господа, с които играеше на карти, флиртуваше и поддържаше приятелски отношения. Лорд Харингтън, например, с коремчето и напудрените си перуки. Или Артур Лонгман, един престижен адвокат. Нямахше нищо атрактивно в него: огромен нос, почти липсваща брадичка, хлътнали скули, но бе приятен човек и мъж на честта. Двамата бяха показали интерес към нея, без никога да изоставят обносните си на джентълмени. Можеше да приеме който и да е от двамата за покровител. Щяха да се отнасят добре към нея и да бъдат щедри. Но едно такова решение щеше да преобърне живота ѝ. Щяха да ѝ затворят много врати, да я смятат за луксозна проститутка и

то при положение, че има късмет. Съдейки по опита си с Джузепе, не беше задоволителна в леглото и никой нямаше да я иска.

Лили се качи на коня и положи чело върху топлата му прашина.

— Толкова съм уморена — прошепна.

Уморена и отчаяна. Таеше много слаба надежда, че Никол ще се върне. Животът ѝ не бе нищо повече от постоянно търсене на пари. Никога не губеше време с неща като проблема на Зак, Пени и Рейфорд. Намесата ѝ можеше да доведе до окончателната загуба на момиченцето ѝ. Но ако не бе временното разсейване от миналата седмица, сигурно щеше да полудее.

Започна да ръми. Лили вдигна лице и позволи на капките да се стичат по страните ѝ. Внезапно си спомни как къпеше Никол и малката откри, че може да намокри ръцете си, да ги размаха във въздуха и да опръска всичко наоколо.

— Виж какво направи! — възкликна Лили през смях. — Как се осмеляваш да пръскаш мама, патенце? Водата е за къпане.

Изтри водата и сълзите от лицето си и се изправи на седлото.

— Става дума само за пари — промърмори. — И преди съм се оправяла.

Удари девет. Алекс повече от час гледаше втренчено бронзовия часовник, украсен с порцеланови розички и скромна селянка, която усмихнато приемаше букет от любимия си. Останалата част от стаята бе също толкова женствена: стените с цвят на море с пръснати по тях бели гипсови орнаменти, копринените розови завеси на прозорците, тапицираните в кадифе столове и канапета. Сега като се замисли, макар че видя малко, останалата част от къщата изглеждаше съвсем различно: тъмна, богата, почти мъжка, сякаш Лили бе запазила за личните си покои цялата женственост, която не се осмеляваше да изложи на друго място.

Вратата на спалнята се отвори и се появи икономът.

— Добро утро, господине, — каза Бъртън, — спяхте ли добре?

Алекс му хвърли неприятелски поглед. След като Лили си тръгна, трябваше да издържи на часове тишина. Бе свикнал да запълва всеки момент с някаква дейност — спорт, светско събиране, пиене, жени, но не и да остава насаме с мислите си. Лили, без да иска, го бе принудила да се изправи срещу най-големите си страхове. Не успя да предотврати спомените, които го нападаха като лешояди и разкъсваха сърцето му.

В началото се обърка от толкова гняв, страст, съжаление, болка. Никой не можеше да си представи какво бе изстрадал през последните няколко часа. Но после объркването отстъпи място на една ужасна яснота. Никога отново нямаше да види образа на Каролин върху лицето на друга жена. Тя бе част от миналото и там трябваше да си остане. Свърши се с болката и призраците. А колкото до Лили... Отдели достатъчно време да реши какво ще прави с нея. На разсъмване изпадна в дълбок оздравителен сън.

Икономът се приближаваше с нож в ръката.

— Ще разрешите ли, милорд? — и посочи китките му.

Алекс го погледна невярващо.

— О, моля ви — отговори после с подигравателна учтивост.

Бъртън се зае да среже въжетата, които така грижливо бе вързал. Алекс се усмихна, когато видя свободна дясната си ръка. Постапи я на гърдите си, мърдайки изтръпналите пръсти, като не спираше да наблюдава Бъртън, който сега повтаряше операцията от другата му страна.

Трябваше да признае, че икономът бе наистина впечатляваща личност. Никога през живота си не бе виждал друг иконом с толкова излъчване на такъв. Брадата му бе изрядно оформена и лицето му говореше за интелигентност и авторитет. И всичко това в обвивката на безукорна почтителност. Искаше се доста голяма доза самоувереност, за да се справи в подобна ситуация с достойнство. Режеше въжетата, сякаш сервираше чай или четкаше шапката си.

Бъртън сви вежди при вида на белезите върху китките на Алекс.

— Милорд, ще ви донеса мехлем за ръцете.

— Не — изръмжа Алекс. — Вече направихте достатъчно.

— Да, господине.

Графът с мъка се изправи до седнало положение и размърда изтръпналите си крайници.

— Къде е?

— Ако питате за госпожица Лоусън, сър, нямам представа. Но получих заповед да ви кажа, че господин Хенри се намира в клуба на господин Крейвън.

— Ако нещо му се е случило, ще ви смятам и вас отговорен, както и господарката ви.

Бъртън остана невъзмутим.

— Да, господине.

Алекс поклати глава. Не можеше да се отърси от изненадата си.

— Ако тя ви помоли, бихте ѝ помогнали и за убийство, нали?

— Не ме е помолила, сър.

— Аха — промърмори Алекс. — А в случай, че го направи?

— Като слуга на госпожица Лоусън ѝ дължа пълна лоялност. — Бъртън погледна скришом към графа. — Желаете ли вестника, милорд? Кафе? Чай, може би? Мога да ви предложа за закуска...

— За начало, престани да се държиш, като че ли случилото се е най-нормалното нещо на света... Или е? Нормално ли е да предлагаш закуска на някой, който е прекарал нощта, вързан за ръцете и краката в леглото на Лили Лоусън?

Икономът внимателно анализира въпроса, отказвайки да разкрие и частица от личния живот на господарката си.

— Вие сте първия, лорд Рейфорд — призна накрая.

— Гледай ти, каква чест! — Алекс внимателно попипа пулсиращата си глава. Имаше голяма подутина точно над лявото ухо. — Ще взема нещо за болката. Дължи ми го.

— Да, господине.

— И нека кочияшът ми приготви каретата, освен ако и него не сте вързали в конюшните.

— Да, господине.

— Бъртън, така се казвате, нали? Колко време работите за госпожица Лоусън?

— Откакто тя се върна в Лондон, сър.

— Добре, каквато и заплата да ви дава, аз я удвоявам, за да работите за мен.

— Благодаря, лорд Рейфорд. Но с цялото ми уважение, трябва да откажа щедрото ви предложение.

Алекс го загледа любопитно.

— Защо? И двамата знаем, че Лили ви ввлича в бъркотии. Познавайки я, подозирам, че това не е най-голямата, в която се забърква.

— Страхувам се, че не, милорд.

— Тогава защо искате да останете?

— Госпожица Лоусън е изключителна жена.

— По-скоро ексцентрична. Обяснете ми какво е сторила, за да заслужи такава вяност.

Маската на невъзмутимост на Бъртън заплашваше да се пропука, но само за момент. Погледът му излъчваше гордост.

— Госпожица Лоусън има чувствително сърце, милорд, и пълна липса на предразсъдъци. Когато дойде в Лондон преди две години, аз се намирах в доста трудна ситуация. Работех за един господин, който често се напиваше и биваше жесток. Веднъж успя да ме наръга в хълбока с бръснач. При друг случай ме затвори в стаята си, опрял пистолет в челото ми.

— По дяволите! — Алекс го гледаше изненадано. — И защо не потърсихте работа на друго място? Иконом с вашите умения...

— Аз съм половин ирландец, сър. — Бъртън се поколеба, но после продължи с нисък глас: — Госпожица Лоусън реши да ме спаси. Когато нещо ѝ влезе в главата, няма начин да я спрете. Спасила е много хора, макар че никой не си дава сметка, че тя се нуждае повече... — Внезапно млъкна и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Вече говорих достатъчно, милорд. Извинете ме. Ако сте размислил за кафето...

— Какво щяхте да кажете? Че Лили има нужда да бъде спасявана? От какво? От кого?

Бъртън го гледаше без да мига, като че ли му говореше на чужд език.

— Желаете ли да ви донеса Таймс заедно с хапчето за глава, милорд?

Хенри седеше върху огромната маса в кухнята и наблюдаваше как Мосю Лабарж и армията му от помощници се занимават с подготовката на сложни ястия. На печката вряха тенджери, пълни с уханни сосове и мистериозни смеси. Една цяла стена бе покрита с внушителна колекция от тенджери, тигани, форми и набор от неща, които Лабарж наричаше *batterie de cuisine*.

Главният готвач обикаляше из помещението като генерал пред битка, жестикулирайки с лъжица в ръка. Енергичните му движения караха огромната бяла шапка да се поклаща върху главата му. Озъби се на втория готвач, понеже бе сгъстил соса за рибата в тесто, и на помощниците сладкари, че са оставили хляба прекалено да се запече. Дългите му извити мустаци потрепериха, като видя една от жените да реже морковите на доста фини ивици. Лабарж сменяше внезапно настроението си, когато предлагаше на Хенри да опита от неговите вкусни гозби и му хвърляше одобрителни погледи при всяка хапка.

— Ah, le jeune gentilhomme, mange, mange... нашият млад господин трябва да пробва малко от това... и от това... *C'est bien, oui?*

— Много вкусно — отговори Хенри ентусиазирано пред един сладкиш с пълнеж от плодове и лимонов крем. — Мога ли още веднъж да опитам от онези кафяви неща, които вървяха със соса?

Лабарж с бащинска гордост приближи една чиния, която съдържаше телешко филе с масло и коняк, лук и сос от гъби.

— Това е първата рецепта, която се научих да приготвям като дете, когато помагах на *mon pere* да приготви вечерята на *le comte* — информира.

— По-добро е от храната в Рейфорд Парк — каза Хенри.

Мосю Лабарж отговори с безкрайна поредица от неблагоприятни коментари за английската кухня, спомената като блудкав буламач, който не би дал дори на кучето си. Предлагаше му френска кухня, толкова превъзхождаща английската храна, колкото сладкишът твърдия хляб. Хенри поклати глава в знак на съгласие и продължи да яде.

Уърти влезе, когато момчето оставяше вилицата, тъй като не можеше да погълне повече.

— Господин Хенри, — каза сериозно, — брат ви е тук. Направи някои неприятни коментари относно това, колко е разтревожен за вас. Елате с мен, ако обичате.

— О! — Хенри отвори широко сините си очи. Постави ръка пред устата си да прикрие едно оригване и хвърли последен поглед на кухнята. Персоналът го гледаше със симпатия. — Ще мине доста време, преди да се върна — каза тъжно. — Години.

Мосю Лабарж бе опечален и мустаците му нервно потрепераха, докато казваше:

— Лорд Рейфорд, този с grand характер, non? Можем да му предложим за начало *roularde a la Rerigueux...* или *saumon Montpellier...* — Замисли се какви още деликатеси биха подобрили настроението на графа на Уолвертън.

— Не — каза тъжно Хенри. Знаеше, че дори и вкусотиите на французина нямаше да успокоят Алекс. — Не мисля, че ще свърши работа. Благодаря ви за всичко, мосю. Заслужавам си наказанието. Бих прекарал един месец затворен в Нюгейт срещу един от пухкавите ви сладкиши с крем кафе... или за онова суфле със зеления цвят.

Развълнуван, Лабарж потупа момчето по гърба, целуна го и му изнесе кратка лекция на френски, от която Хенри не разбра и дума. Завърши с възклицанието:

— Какъв *jeune homme magnifique...* Чудесно хлапе!

— Хайде, Хенри, — подкани го Уърти.

Излязоха от кухнята и прекосиха трапезариите. И преди да влязат в залата, управителят се видя задължен да му каже няколко думи.

— Хенри, предполагам сте чули, че джентълмените трябва да са дискретни. По-специално по отношение на... да речем... на слабия пол.

— Да. — Изглеждаше слисан. После смръщи вежди. — Означава ли това, че не мога да разкажа на Алекс за момичетата, които снощи ми представи господин Крейвън?

— Само ако съществува причина, поради която е задължително да го узнае.

Хенри поклати глава.

— Не се сещам за такава.

— Добре. — Уърти въздъхна облекчено.

Противно на очакванията на Хенри, Алекс не го очакваше с буреносно изражение. Стоеше прав до вратата на залата с ръце в джобовете на палтото и изглеждаше спокоен. Дрехите му бяха

измачкани и не бе бръснат. Хенри за първи път виждаше брат си в такъв неугледен вид. Но и нещо любопитно — за първи път беше отпуснат и на лицето му се четеше, че не му пука. Хенри се питаше какво му се е случило и защо не е дошъл още предната вечер.

— Алекс, — каза. — Вината е моя. Не трябваше да тръгвам, без да ти се обадя, но...

Брат му обгърна раменете му и го огледа изпитателно.

— Добре ли си?

— Да. Снощи вечерях чудесно. Господин Крейвън ме научи да играя cribbage. Легнах си рано.

— Ще трябва да си поговорим, Хенри. За отговорността.

Момчето кимна с глава. Чувстваше се виновен и предчувстваше, че обратния път към дома ще е дълъг.

— Милорд, — намеси се Уърти. — Искам да ви кажа от името на господин Крейвън и целия персонал на клуба, че брат ви е един много добре възпитан младеж. Никога не съм виждал господин Крейвън, да не говорим за главния ни готвач, толкова очарован от някого.

— Това е Божи дар. Хенри е майстор в изкуството на ласкателството още от малък. — Алекс хвърли поглед на малкия си брат, който плахо се усмихваше. После попита управителя: — Господин Уърти, тук ли е госпожица Лоусън?

— Не, милорд.

Алекс се запита дали не лъже. Имаше вероятност в този момент Лили да е в леглото на Крейвън. Усети убождане от ревност.

— Тогава къде мога да я намеря?

— Предполагам, че госпожица Лоусън ще посети клуба в някоя от следващите вечери, милорд. Ще можете да я откриете в залите. Сигурен съм, че ще присъства на маскения бал следващата събота. — Уърти го погледна над очилата си. — Да ѝ предам нещо, милорд?

— Да. Кажете ѝ да се подготви за следващия рунд.

След тези думи Алекс се сбогува с управителя и излезе от Крейвън'с, следван по петите от Хенри.

Когато пристигна в Рейфорд Парк, Алекс веднага усети неспокойствието, което цареше там. И Хенри също забеляза онзи невидим облак на тъга.

— Изглежда, като че ли е умрял някой!

Появи се лейди Тоти с подсмърчане. Едва се влачеше по стълбите, а лицето ѝ бе набръчкано от болка. Погледна предпазливо към Алекс.

— М-милорд, — каза с треперещ глас. — Отиде си! Скъпата ми Пени си отиде! Не обвинявайте невинното момиче, аз съм виновна за всичко. О, скъпата ми...

Лицето на Алекс представляваше комична смесица от тъга и безпокойство.

— Лейди Тоти... — Затършува из джобовете си да намери кърпа. Погледна към Хенри, който сви неразбиращо рамене.

— Искате ли да ви донеса малко вода? — попита момчето.

— Чай — отговори Тоти през сълзи. — Силен чай с малко мляко. И една щипка захар. Само щипка, ако не ви притеснява. — Тя продължи монолога си с хълцане и след излизането на Хенри. — О, какво ще правя? Мисля, че полудявам. Как ще започна да ви обяснявам...

— Няма нужда от обяснения. — Най-накрая Алекс намери кърпа и ѝ я подаде. Потупа я по гърба в недодялан опит да я успокои. — Наясно съм със ситуацията... Пенелопе, Закари, бягството, всичко. Прекалено късно е да се търсят виновни, лейди Тоти. Не се огорчавайте.

— Когато намерих бележката и помолих Джордж да ги последва, вече бяха минали часове. — Издуха възпитано носа си. — Продължава да ги търси. Може би все още имаме време...

— Не. — Алекс благосклонно ѝ се усмихна. — Пенелопе беше прекалено добра за мен. Уверявам ви, времето ще покаже, че виконт Стамфорд е много по-добър съпруг от мен.

— Не съм съвсем съгласна — каза Тоти. — О, лорд Рейфорд, ако бяхте тук снощи... Страхувам се, че отсъствието ви е подбудило онези двамата да предприемат такава лудост. — Кръглите ѝ сини очи, пълни със сълзи, търсеха някакво обяснение.

— Бях... възпрепятстван — отвърна тъжно Алекс, почесвайки се по главата.

— Цялата работа е дело на Вилхемина — потвърди Тоти.

Той я наблюдаваше внимателно.

— Защо смятате така?

— Ако не бе дошла тук да пълни с идеи главата...

В този момент Алекс си даде сметка, че се е ухилил до уши.

— Мисля, че идеите са си били там и преди — каза любезно. — Да оставим настрана нашите чувства, лейди Тоти. Трябва да признаем, че Пенелопе и виконт Стамфорд са чудесна двойка.

— Но Закари е нищо в сравнение с вас! — възкликна тя нетърпеливо, изтривайки сълзите си. — И сега... няма да сте вече наш зет!

— Очевидно, не.

— О, бедната аз — въздъхна отчаяно. — Бих желала, с цялото си сърце, да имам трета дъщеря, за да ви я предложа!

Алекс я гледаше без да мига и тогава започна да издава някакъв странен звук. Тоти се уплаши да не получава епилептичен припадък. Наблюдаваше го ужасена как се навежда над стълбите с глава между ръцете си. Трепереше и дишаше накъсано. Бавно Тоти си даде сметка, че графът се смее. Смее! Ченето ѝ увисна и остана с отворена уста.

— Милорд?

— Господи! — Алекс почти загуби равновесие от смях. — Трета. Не. Две са повече от достатъчно. Боже! Само Лили струва колкото десет!

Объркването на Тоти ставаше все по-голямо и се питаше дали последните събития не са отнели разсъдъка на графа.

— Лорд Рейфорд, — каза с тънък глас, — не смятам, че трябва да ви виня за... загубата на добри обноски. Но мисля... мисля да пия чая си в салона. — И избяга, като въртеше закръглените си лакти, както кокошка маха с крила.

— Благодаря — успя да каже Алекс, опитвайки се да дойде на себе си.

Вдиша дълбоко, но усмивката се запази на лицето му. Усещаше светлина в дълбините си, една необяснима и нарастваща еуфория. И заедно с това се чувстваше несигурен и неспокоен, като дете по време на ваканция. А това крещеше за действие.

Вече бе свободен от Пенелопе. Означаваше нещо повече от облекчение, беше си истинско освобождение. Досега не си бе давал сметка какъв товар поема с този брак, една тежест, която всеки ден щеше да става все по-смазваща. Свободен. И Пенелопе е щастлива,

вероятно в прегръдките на любимия си. От друга страна, Лили не подозираше какво е започнала. Да, тепърва започваше...

— Алекс? — Хенри го гледаше любопитно. — След малко ще донесат чая.

— Лейди Тоти е в салона.

— Алекс, какво правиш, седнал на стълбите? И защо си толкова щастлив? Ако снощи не си бил тук, къде тогава?

— Поправи ме, ако греша, но май този следобед имаше среща с двама от кандидатите. Би трябвало да се изкъпеш и да се преоблечеш.

— Присви предупредително очи. — И не се чувствам щастлив. Мисля какво да правя с госпожица Лоусън.

— По-голямата?

— Разбира се.

— И какво смяташ да правиш?

— Все още не си пораснал достатъчно, за да знаеш.

— Не бъди толкова сигурен. — Намигна му и изкачи бързо стълбите, преди брат му да успее да реагира.

Алекс изруга и се усмихна. Поклати глава.

— Лили Лоусън — промърмори. — В едно нещо съм сигурен... Ще те държа толкова заета, че няма да имаш време да прекараш друга нощ в леглото на Крейвън.

И тази вечер не ѝ вървеше, също като предната. Лили губеше с грация и се опитваше да изглежда спокойна, за да не разберат мъжете около нея, че се давеше. Носеше една от най-впечатляващите си рокли — от дантела и черен тюл, а основата беше от коприна с телесен цвят. В нея изглеждаше като облечена само в прозрачна дантела.

Седеше на една игрална маса заедно с няколко господи, между които лорд Тадуорт, лорд Банстед и Фока Беринков, руски дипломат. Усецаше лицето си като маска, чуплива и безжизнена. Възможностите да си върне Никол все повече намаляваха. Чувстваше се празна. „Какво става?“, мислеше си Лили в пристъп на паника. Никога не е играла толкова лошо.

Забелязваше погледа на Дерек, закован в нея. Знаеше, че не одобрява действията ѝ. И самата Лили, ако беше видяла някой да прави нейните грешки, би го посъветвала да опита друга вечер. Но нямаше

време. Оставаха ѝ само тази нощ и следващата. Необходимостта да намери пет хиляди я пришпорваше безмилостно.

Фиц, крупнето, наблюдаваше действията ѝ без коментар, дори без да я поглежда в очите. Лили знаеше, че играе прекалено бързо и рисковано. Напразно си повтаряше да се успокои. Бе въввлечена в типичната за играчите ситуация — не можеше да спре.

Рязко раздвижи ръка и без да му мисли повече, хвърли трите зара върху кадифената повърхност.

— Хайде, една тройка!

Заровете се завъртяха. Едно, две, шест. Нищо. Бе останала почти без пари.

— Добре — каза и сви рамене, отвърщайки на успокояващата усмивка на Банстед. — Май тази нощ ще се наложи да играя на кредит.

Внезапно Дерек се появи до нея и студено прошепна в ухото ѝ:

— Ела да се поразходим.

— Играя — измърмори тя.

— Ако нямаш пари, не играеш. — Хвана я за китката.

Лили се извини, усмихна се и обеща да се върне веднага. Дерек я повлече към масата на Уърти, за да говори с нея.

— Нахално копеле — стисна зъби Лили. — Какво означава това? Казах ти, че играя. И не смей да ми отказваш кредит... Правила съм го стотици пъти. И винаги съм печелила!

— Изглежда, че късметът те е напуснал — отговори ѝ спокойно Дерек. — Изпарил се е.

Думите му ѝ подействаха като шамар.

— Не е вярно. Късметът не съществува. Има само числа и да знаеш как да ги използваш.

— Наречи го както искаш. Няма го вече.

— Не. Смятам да се върна на масата и да ти го докажа.

— Ще загубиш.

— Тогава остави ме да загубя — каза тя отчаяно. — Какво си мислиш, че правиш? Опитваш се да ме предпазиш? Смяташ, че имаш това право? Върви по дяволите! Трябва да спечеля пет хиляди либри, иначе ще загубя Никол винаги!

— И ако тази нощ загубиш повече от това? — попита студено Дерек.

Нямаше нужда да отговаря. И двамата знаеха, че единствения ѝ изход ще е да продаде тялото си за най-високата цена.

— Ще ти върна проклетите пари. Или в натура. Каквото предпочиташ. Единствено ме интересува детето ми, разбра ли?

Изведнъж акцентът на Дерек стана перфектен.

— Една проститутка няма да е най-подходящата майка за нея.

— Съдбата ще реши — заключи Лили. — Твоя философия е, нали?

Очите му приличаха на две цепки. Усмихна се подигравателно и я пусна. Лили остана в очакване, също както преди две години, преди Дерек да ѝ позволи достъпа до клуба. Но той още веднъж ѝ доказа, че не е човек, на когото може да се довери. В дъното на сърцето си таеше надеждата, че дойде ли момента, той ще ѝ помогне. Надеждата се изпари. Но не можеше да го вини, че е такъв.

Обърна му гръб и тръгна толкова бързо, че полите се омотаха около глезените ѝ. Когато стигна до игралната маса, на устните ѝ грееше усмивка.

— Господа, извинете за прекъсването. Къде... — Извика задавено, когато видя новото попълнение между играчите.

Алекс носеше черен панталон, копринена риза с бродерия и бледозелено сако със златни копчета, което подчертаваше загорялата му кожа. Усмихна ѝ се спокойно и тя установи, че видът му е различен от обичайния. Все едно бе обгърнат от златна аура, нещо, което Лили бе забелязвала у онези играчи, които се радваха на невероятен късмет и рискуваха безразсъдно цели състояния.

Почувства се още по-потисната. Знаеше, че някой ден отново ще се срещнат, но... Защо точно тази нощ? Първо загуби всичките си пари, после предателството на Дерек, а сега и това. Преживяваше най-ужасната нощ в живота си.

— Лорд Рейфорд, — каза. — Каква изненада! Не мислех, че е тук е любимото ви място за забавления, нали?

— Насочвам предпочитанията си към всяко място, където мога да ви срещна.

— Всеки луд с номера си — промърмори тя.

— Изчезнахте преди края на играта.

— Трябваше да разреша някои лични въпроси.

Алекс погледна към масата. Банстед се готвеше да хвърля заровете.

— Има ли нещо общо с липсата ви на късмет?

Значи знаеше, че тази вечер не ѝ върви. Казал му е Тадуорт или Фока, този клюкар. Лили сви рамене, показвайки незаинтересованост.

— Не вярвам в късмета.

— Аз — да.

— И тази нощ е с вас? Моля ви, милорд, залагайте.

— Ще заложа десет хиляди либри... срещу една нощ с вас.

Лили се задави. Останалите около масата се парализираха.

— Какво казахте? — попита Тадуорт, нетърпелив да задоволи любопитството си.

Новината се разпространи от уста на уста из цялата зала. Всички се насъбраха около масата и стотици жадни погледи се заковаха в Лили и Алекс.

— Много забавно — успя да каже тя с дрезгав глас.

Алекс изкара чек за огромната сума от джоба на сакото си и го постави на масата. Лили гледаше слисана ту към парчето хартия, ту към Алекс. А той ѝ се усмихваше! Обхвана я паника. Всичко ѝ изглеждаше като сън, в който тя бе някакъв страничен наблюдател, а не един от главните герои.

Залогът бе ужасно висок. Ако спечелеше, спасяваше дъщеря си. Но ако загубеше... Опита се да си го представи за момент. Поклати леко глава и се върна в реалността, вледенена от студ. Алекс погледна треперещите ѝ устни и подигравателния блясък изчезна от очите му. Заговори отново, този път изненадващо учтиво:

— Как ви се струват още пет отгоре?

Наоколо избухнаха в овации.

— Току-що качи на петнайсет! — възкликна Тадуорт.

Господата прииждаха и от трапезариите, и от пушалните. Други ходеха между масите и разнасяха новините.

Обикновено на Лили ѝ харесваше да е в центъра на вниманието. Заслужено си бе спечелила репутацията на екстравагантна. Смееше се, танцуваше, яздеше, вдигаше скандали, правеше си шеги, за които после говореше цял Лондон. Но това не беше шега, беше въпрос на живот или смърт. Имаше нужда от помощ. Срамът, смелостта, крехките ѝ защитни сили се сблъскаха с един чифт проникателни сиви

очи. „Не ми причинявай това“, искаше да го помоли. Продължи да го наблюдава мълчаливо.

— Вие решавате, госпожице Лоусън, — каза спокойно Алекс.

Какъв ти избор? Главата ѝ бучеше. Какъв проклет избор? Трябваше да се остави в ръцете на съдбата. Може би самото провидение ѝ изпращаше това измамно предложение. Щеше да спечели и да използва парите, за да си върне Никол.

— Н-не със зарове — чу се да казва.

— Обичайната ни игра? — попита той.

— Да отидем в някоя от залите за игра на карти. Три раздавания? — Срещаше трудности при изговора.

Очите на Алекс блестяха от задоволство. Бързо се съгласи с кимване на глава.

— Прие! — извика някой.

Крейвън'с не бе виждал друг път такава врява. Виковете на множеството оглушаваха Лили. Мъжете се трупаха около нея и я задушаваха. Намери се притисната към масата, без да може да се движи. Близко стоящите правеха всичко възможно да я защитят от натиска, но останалите искаха да си осигурят по-близко място, откъдето да наблюдават играта.

Чувстваше се замаяна. Ръбът на масата се врязваше в тялото ѝ и я накара да се намръщи от болка.

— Не се бутайте, не мога да дишам...

Алекс се приближи бързо към нея и направи своеобразен обръч с ръцете си, за да я предпази. Лили вяло се засмя.

— Вижте каква я свършихте. Боже мой!

— Всичко е наред — прошепна той в ухото ѝ.

Преди да успее да го попита какво иска да каже, се чу авторитетния глас на Дерек.

— Стига! — извика. Проправяше си път през множеството. — Стига, казах. Дайте малко въздух. Отдръпнете се, за да започне играта.

Алекс пусна Лили, която се обърна към Дерек с умоляващи очи. Той имаше обичайното си невъзмутимо изражение. Закова поглед в напрегнатото ѝ лице.

— Уърти ми каза, че имаме малък облог.

— Три ръце на Блек Джек — осведоми го Лили. — Трябва ни... трябва ни зала за карти.

— Нека бъде тук. — Една усмивка озари чертите му. — По-добре е. Не можем всички да се поберем в зала за карти.

Още едно предателство. Нито дума, че е притеснен за нея. Дерек просто щеше да остави да се случи. Даже мислеше да се наслади на спектакъла.

Обзелият я гняв й даде сили.

— Както знаем — каза студено, — имаш специален талант да правиш спектакли.

— Нали затова съм Дерек Крейвън, циганче. — Огледа се наоколо в търсене на управителя. — Уърти, — извика, — донеси ново тесте. Да видим какво има да ни каже лично дяволът.

За първи път в историята на клуба се случваше нещо подобно. Сервитьорите тичаха нагоре-надолу и разнасяха питиета. Парите и жетоните бързо сменяха собствениците си. Правеха се облози и глъчката се усили. Лили, ужасена и обидена, чуваше сумите, които се залагаха. С огорчение установи, че голяма част от мъжете, с които играеше, сега щяха да са доволни, ако загубеше. Заслужаваше си го, след като се бе осмелила да навлезе в тяхна територия. Всички бяха гнусни варвари.

— Да размесвам ли? — попита Алекс.

— Не — отговори рязко Лили. — Уърти е единствения, на когото имам доверие.

Дерек подигравателно докосна челото си, като че ли се потеше, докато Уърти си проправяше път в навалищата.

Вече до масата, управителят изтри очилата си и махна лентата на тестето. Настана гробовна тишина. Уърти размеси картите с професионално умение. После постави тестето на масата и погледна към Лили.

— Разцепете, моля...

Тя го направи с трепереща ръка. Уърти събра двете купчинки и бавно, за да може публиката да вижда добре, извади първата карта и я постави настрани. Уверените му движения я поуспокоиха до известна степен.

— Три ръце на Блек Джек — каза Уърти. — Асото се счита и за едно, и за единайсет, според решението на играча. — Раздаде и на двамата по две карти, като обърна първите да се виждат. На Лили бе осмица, а на Алекс десетка. — Госпожице Лоусън?

Тя трябваше да започне, тъй като седеше от лявата му страна. Обърна картата си и прехапа устни. Двойка. Погледна към Уърти и кимна за още една карта. Деветка. Чуха се подсвирквания и възгласи. Залозите отново се оживиха. Лили, вече поотпусната, прекара ръката си в ръкавица по мокрото си от пот чело. Имаше деветнайсет. Изглежда късметът бе на нейна страна.

Бе ред на Алекс да обърне картата си. Седмица, което общо правеше седемнайсет. Помоли за още една. Лили сподави един вик, като видя, че Уърти обръща жокер, с което надхвърляше дваисет и едно. Бе спечелила първата ръка. Усмихна се на потупванията по рамото ѝ в знак на поздравление.

— Нагли копелета, още не съм спечелила.

Думите ѝ предизвикаха смях. Всички се радваха на глътка въздух след толкова напрежение.

Уърти остави настрана използваните карти и отново разбърка. Публиката затаи дъх. Лили събра осемнайсет. Да иска още една карта би било чиста лудост.

— Пасувам — промърмори.

Погледна картата, която Алекс имаше пред себе си — поп. Затаи дъх, докато обръщаше втората. Деветка. По една ръка за всеки. Алекс не изглеждаше нито доволен, нито разтревожен. Самообладанието му я караше да се чувства ужасно неудобно. Как се осмеляваше да я гледа с такова спокойствие, когато целият ѝ живот зависеше от някакви си карти?

Уърти махна изиграните карти и разбърка за последен път. Тишината в залата бе абсолютна, никой не се осмеляваше да диша. Лили погледна картата си — дама, и обърна втората. Тройка. Направи знак, че иска още една. Падна ѝ се седмица. Постигна дваисет!

— Благодаря ти, Боже!

Усмихна се на Алекс, предизвиквайки го да се опита да я надвие. Щеше да спечели. С облекчение и задоволство си помисли за петте хиляди. Вероятно ще успее да подкупи Джузепе с такава огромна сума, за да пусне Никол най-накрая. Ако не, поне ще ѝ даде време и ще може отново да наеме детектива, от чиито услуги се отказа поради липса на средства. Гледаше Алекс и предвкушаваше триумфа си. Първата му карта бе десетка. Обърна втората. Асо купа.

Прикова поглед в Лили.

— Двайсет и едно.

Господи!

Никой не помръдваше. После се обади Дерек.

— Изгорена на собствения си огън — отбеляза с ирония.

Публиката полудя. Възклицания, викове, смях. Като че ли празнуваха някакъв древен ритуал. Приличаха повече на дивашко племе, отколкото на английски джентълмени.

— Край на играта. Победител е лорд Рейфорд — обяви Уърти, без да е сигурен, че някой от множеството го чува.

Алекс не спираше да получава ръкостискания и потупвания по рамото и гърба. Фока се опитваше да излее върху него чашата си с водка. Графът успя да избегне алкохолната баня и потърси Лили. Тя се провираше през навалищата към една от вратите.

— Лили! — Алекс се помъчи да я настигне, но не можа да се придвижи достатъчно бързо и я изгуби.

Тя трепереше цялата, стомахът ѝ тежеше и бе толкова уплашена, че не знаеше накъде отива. Гадеше ѝ се, липсваше ѝ въздух, краката ѝ се подгъваха. Дерек предотврати лудешкото ѝ бягство и ѝ помогна да се задържи на крака. Погледът му беше зелен лед.

— Пусни ме — изсъска през зъби Лили.

— Жените нямат гордост. Изчезваш през задния изход, а?

Тя се бореше в ръцете му.

— Дерек, не мога да го направя, не мога...

— Ще го направиш. Ще си платиш облога, циганче. Готов съм дори да те завлека до леглото. И ако избягаш, ще те върна. А сега отивай в апартамента ми и го чакай.

— Защо тук? Аз... предпочитам да си отида вкъщи.

— Ще останеш тук и ще направя всичко, за да съм сигурен, че ще изпълниш задълженията си.

— Не. — Лили клатеше глава, готова да се разплаче. — Не.

— Не? Прекалено късно, циганче. Горчив хап е, но ще трябва да го преглътнеш. — Гласът му вече бе спокоен и любезен, все едно, че говореше на заинатило се дете. — Ако не изпълниш облога, няма да има място в Лондон, където ще те допуснат да играеш, нито в Крейвън'с, нито в най-долнопробната дупка.

— Защо не ме спря, Дерек? — Тракаха ѝ зъбите. — Ако поне малко те интересувах, нямаше да позволиш да се случи! Щеше да ме

измъкнеш от тази бъркотия... Той ще ме нарани, Дерек, не го ли разбираш...

— Разбирам чудесно. Няма да те нарани. Иска едно търкаляне в леглото, скъпа, това е всичко... — Изненада я, като ѝ залепи една целувка на челото. — Хайде. Пийни нещо и го чакай. — Опитваше се да махне ръцете ѝ от реверите си, но тя все по-здраво се вкопчваше в него.

— И какво да правя? — попита го с широко отворени очи.

Дерек събра гъстите си вежди. Любезността му внезапно изчезна и бе заменена от нахална усмивка.

— Лягаш в леглото и не мърдаш оттам. Лесно. А сега върви и не питай на коя страна да легнеш.

Лили отпусна ръцете си.

— Никога няма да ти простя!

Той ѝ отговори с подканващ жест към стълбите, водещи към частните му покои. Тя успя да събере малкото ѝ останало достойнство, изпъна рамене и тръгна. Усмивката на Дерек се изпари след нейното заминаване. Влезе в игралната зала. С жест към Уърти попита за Алекс и онзи му посочи другия край на помещението, където графът на Уолвертън се опитваше да стигне до някой от изходите.

Графът не обръщаше внимание на поздравленията, искаше само да се измъкне оттам. Колебаеше се между кафенето и библиотеката, тъй като не знаеше накъде е тръгнала Лили.

— Лорд Рейфорд?

Беше Уърти. В същото време се появи и Дерек Крейвън. Твърдостта и грубостта на лицето му издаваха крадеца, който бе успял да се издигне, но никога нямаше да може да избяга от миналото си. Сиви и зелени очи кръстосаха предизвикателни погледи. Никога не бяха се сблъскали, но въпреки това атмосферата бе наситена с несъгласие и готовност за насилие.

— Милорд, — каза Дерек спокойно, — току-що обясних на госпожица Лоусън, че сама си е виновна. Уърти игра чисто, никой не може да каже...

— Къде е? — прекъсна го Алекс.

— Първо имам да ви казвам нещо.

— Какво?

Лицето на Дерек доби странно изражение. Изглеждаше, като че търси подходящите думи.

— Отнасяйте се добре с нея — каза накрая с нотка на ледена заплаха. — Бъдете любезен, иначе ще ви накарам да плащате до края на живота си. — Посочи управителя. — Уърти ще ви заведе горе, милорд. Лили е... — Устата му трепереше. — Чака ви там.

— Правилно — каза Алекс. — Не само, че ще си поделим жената, но ми предлагате и леглото си.

Дерек студено му се усмихна.

— Аз не споделям нищо, което е мое. Разбрахте ли? Да, виждам.

Рейфорд изглеждаше объркан.

— Тогава вие двамата...

— Бяхме на косъм веднъж — каза Дерек с подчертан кокни акцент.

— Но преди вие...

— Водя само проститутки в леглото си. — Продължаваше да се усмихва в слисаното лице на събеседника си. — Лили е нещо много специално. Прекалено е деликатна за това.

Алекс не можеше да повярва. Нима слуховете са били неверни и никога не е имало нищо между тях? Трудно му беше да повярва в нещо толкова невероятно. Но каква полза имаше Крейвън да лъже? Нямахше никакъв смисъл. Боже, ще открие ли някой ден кой или какво е Лили Лоусън?

Дерек щракна с пръсти към управителя.

— Уърти, — промърмори и бързо се отдалечи.

Уолвертън остана загледан след него.

— Какво има между тези двамата?

— Нищо, както ви обясни и господин Крейвън. Той винаги е смятал, че е най-добре и за двамата да поддържат само платонично приятелство. — Покани с жест Алекс да го последва.

— Защо? Какво странно има в нея? Или в него? — Спря и хвана Уърти за края на сакото. — Кажете ми или ще ви го измъкна по друг начин!

Уърти внимателно успя да освободи дрехата си от пръстите на Алекс.

— Личното ми мнение е — прошепна, — че се страхува да не се влюби в нея.

— О, по дяволите!

Уърти го гледаше въпросително.

— Необходимо ли е да продължаваме, милорд?

Алекс поклати отрицателно глава. Стигнаха до една скромна врата, която приличаше на вход за мазето или склада. Но не беше така. Зад нея се криеше малка вита стълба. Уърти го поведе по нея и му посочи друга врата. Погледна Алекс със същото изражение като Дерек, сякаш искаше да му изнесе лекция, а не се решаваше.

— Уверявам ви, милорд, че никой няма да ви притеснява. Ако имате нужда от нещо, използвайте звънеца, за да извикате някой слуга. — След това се обърна и изчезна като сянка.

Алекс се хвана, че се усмихва на една затворена врата. Спомни си лицето на Лили, когато разбра, че е загубила. Отчаяна. Очевидно след всичко, което му бе сторила, очакваше най-лошото от негова страна. Не смяташе да я нарани, естествено. Изведнъж нямаше търпение да ѝ каже, че това няма нищо общо с откъсването. Хвана дръжката и отвори.

Уърти намери Дерек в един от малките салони, които много рядко се използваша. Шефът му стоеше до прозореца, почти скрит от завесата и дори не се обърна.

— Господин Крейвън?

Дерек отговори, като че ли разговаряше със себе си.

— Боже, беше побеляла като платно. Краката ѝ трепереха и стомахът ѝ се преобръщаше. Не е това реакцията, която очаква Рейфорд. Бих се обзаложил. — Засмя се с горчивина. — Изобщо не завиждам на бедното копеле.

— Така ли, господине? — попита Уърти.

Дерек все още стоеше с гръб и дишаше тежко. След миг заговори с дрезгав глас, опитвайки се да прикрие акцента си:

— Не съм достатъчно добър за нея. Но знам какво ѝ трябва. Някой от нейната класа, някой, който не е прекарал половината си живот на улицата. Мисля... мисля, че можеше да ме обича, но аз не позволих да се случи. Искам най-доброто за нея... — Разтърка очи и въздъхна. — Ако се бях родил със синя кръв, сега аз щях да съм с нея,

а не този кучи син Уолвертън. — Преглътна и се опита да се съвземе.
— Донеси ми едно питие.

— Какво желаете?

— Каквото и да е. Но да е бързо. — Изчака Уърти да напусне салона, за да зарови глава в гънките на завесата и да потърка мекото кадифе в бузата си.

ГЛАВА 8

Алекс прекрачи прага на екстравагантно помещение в бароков стил и откри Лили, застанала като вкаменена в средата. Нейната неподвижност го разочарова. Усещаше, че може всеки момент да избухне. Опита се да гледа само лицето ѝ, но не можа да забрани на очите си да се спуснат по тялото, обвито в черна дантела. Радваше се, че не се е съблякла. Искаше той да го направи. При тази мисъл сърцето му заби учестено и топлина се разля по тялото му.

Лили наруши тишината с нервен смях.

— Покоите на Дерек — каза и посочи стените. После кръстоса ръце и се усмихна иронично. — Очарователни са, нали?

Алекс хвърли поглед на тежкото кадифе, безбожно скъпите огледала и картините с митологични сцени по тях.

— Подхожда на личността му. — Бавно се приближи към нея. — Искаш ли да отидем на друго място?

— Не. — Отстъпи няколко крачки.

— Лили...

— Не. Не, почакайте. Преди всичко, бих желала да ви обясня нещо. — Насочи се към малка масичка, инкрустирана с минерали. Взе оттам един лист хартия и му го подаде. И отново се отдалечи. — Това е платежно за петнайсет хиляди либри. Страхувам се, че ще ми отнеме известно време да ги събера, но ви се заклевам, че ще получите парите си заедно с лихвите. Каквато лихва посочите, стига да е в границите на разумното, естествено.

— Не искам лихва.

— Благодаря. Много любезно...

— Искам една нощ с теб. — Смачка листа и го хвърли на пода.

— Искам го от първия ден, в който те видях.

— Не — поклати глава тя. — Това няма да се случи. Съжалявам.

Алекс се приближи.

— Няма да те нараня.

Лили не помръдна, но един трепет премина през цялото ѝ тяло.

— Не мога да направя това с вас — възкликна и повдигна ръце да се защити. — С никой мъж!

Той я погледна нежно. Защо я отблъскваше толкова идеята да му се отдаде? И с другите мъже ли беше същото? Тогава една невероятна идея мина през ума му. Как не се сети по-рано! Вдиша дълбоко.

— Ти... — започна — да не би да... предпочиташ жени?

— Какво? — Лили го гледаше неразбиращо. После почервеня като домати. — Боже мой! Не, не е това.

Алекс си помисли, че започва да полудява.

— Тогава за какво става дума? — попита напрегнато.

Тя поклати глава.

— Моля ви — прошепна, — приежете платежното.

Хвана я здраво за раменете.

— Погледни ме — каза, но тя продължаваше да стои с наведена глава. — Кажете ми, Лили.

Тя сухо се изсмя и тръсна глава.

— Наранил ли те е някой? Това ли е?

— Вие ми причинявате болка...

— Няма да те оставя да си тръгнеш. Обясни ми за какво става въпрос.

Остави я да се дърпа, докато осъзна, че е напразно и застана неподвижна. Той продължаваше да чака с глава, наведена над нейната. После я чу да казва без капка емоция:

— Знаем какво си мислят мъжете, когато ме гледат, какво очакват от мен. Предполагат, че съм била с много мъже. Но имаше само един. Преди много години. Изпитвах любопитство и бях сама... О, имам доста извинения. Беше първия и последния. Мразех всеки миг, който прекарах с него. Опитът се оказа плачевен и за двамата ни. Той беше известна личност във висшето общество, с репутацията на велик любовник. По тази причина мисля, че вината бе моя, не негова. Не съм способна да изпитам тези чувства. Аз съм последната жена, която някой мъж би искал в леглото си. — Засмя се горчиво. — Е, желаете ли ме още?

Алекс придвижи ръка към брадичката ѝ и я принуди да повдигне глава. Сивите му очи излъчваха съчувствие и една мека светлина, като при пълнолуние.

— Да.

Лили усети сълза по бузата си. Опита се да се освободи от хватката му, но напразно.

— Не ме съжалявайте, за Бога!

— На съжаление ли ти прилича? — Хвана я за бедрата и я притисна към тялото си. — Съжаление? — Усили натиска срещу твърдия си член и я погледна в очите. — Защо мразиш това?

Тя поклати леко глава и прехапа устни.

— Първият път винаги е болезнено — каза той. — Не го ли очакваше?

— Естествено. — Изчерви се. — И ще продължавам да го мразя, дори и да не е било.

— Тогава съдиш всички мъже само по опита си от една-едничка нощ.

— Тя ми е достатъчна.

Алекс обгърна талията ѝ, принуждавайки я да остане залепена до него. Заговори укорително:

— Какво щеше да стане, ако базирах мнението си за жените само върху опита ми с теб?

— Нямахте да сте нетърпелив да сключвате брак.

— Добре. — Наведе глава и целуна шията ѝ. Тя се отдръпна. — Петнайсет хиляди са огромна сума — промърмори. — Сигурна ли си, че няма да размислиш върху идеята да прекараш няколко часа с мен?

— Подигравате ми се — сърдито каза тя.

— Не. — Дъхът му погали бузата ѝ. — И се осмеляваш мен да наричаш инат. — Зарови пръсти в черните къдрици. — Оставила си спомените да се превърнат в кошмари с годините...

— О, продължавайте да се присмивате на чувствата ми — възкликна Лили. — Не знаете цялата история. И по-добре да умра, отколкото да ви я разкажа, така че не се опитвайте...

— Добре. — Положи устни върху косите ѝ. — Желая те — каза с дрезгав и решителен глас. — Да не говорим повече. Ще го направим, дори и да не открием легло на това проклето място. — Силно я прегърна. — Остави го да се случи. Само това.

Лили затвори очи и зарови глава на гърдите му. Ръцете, които я прегръщаха, изглеждаха като от желязо. Усещаше топлината на мъжествеността му между бедрата си. Но той, въпреки нетърпението

си, явно изчакваше нещо, докато движеше ръце по дължината на гърба ѝ.

— Лили, — прошепна, — не се страхувай. Искам да си доволна. Ще ти го демонстрирам. Довери ми се. Трябва да ми се довериш.

Обзе я някаква странна пасивност, едно примирение. Толкова години се бореше с всички сили да се задържи на повърхността. Вече не ѝ оставаха сили. Нямаше какво да губи. Накрая се сблъскваше с воля, по-силна от нейната и май нямаше друга възможност, освен да се остави на течението. „Остави го да се случи...“ Обърна нерешително глава по посока на вратата вляво.

— Мисля, че е натам — каза с пресекващ глас.

Алекс я взе на ръце без усилие и така преминаха през две помещения, докато накрая се озоваха в спалня с помпозни огледала в златни рамки и огромно легло е резбовани делфини по него. Пусна я на пода и взе лицето ѝ в ръце, за да погали крайчеца на устните ѝ. Тя гледаше с ококорени очи твърдите черти пред себе си, които изглеждаха златни на фона на бледото осветление. Той наведе глава и докосна устните ѝ.

Изненадана от собствената си реакция, Лили усещаше върха на езика му да оставя влажна диря по лицето ѝ. Топлината на устните му ѝ се струваше странно приятна и изведнъж усети, че губи равновесие. Обгърна с ръце врата му, за да не падне и отвори устни в несъзнателна покана. Нашествието на Алекс бе бавно и постепенно, като че се страхуваше да насили бариерата на зъбите.

Да му се довери си бе чиста лудост. Знаеше, че нежността ще свърши всеки момент. Усещаше напрежението му, треперенето на ръката, докато сваляше едната ѝ ръкавица. Чувстваше сдържаната му сила, заплашваща да избухне всеки момент. Но въпреки това, я освободи от другата ръкавица със същите бавни движения. После пръстите се насочиха към деколтето и погалиха крайчеца на дантелата.

Лили чуваше учестеното му дишане и се питаше защо действа толкова бавно. Може би си е променил мнението и ще я остави да си ходи... Мисълта я изпълни с надежда и в същото време с тревога. Тогавя Алекс я хвана за раменете, обърна я и се зае с редицата миниатюрни копчетата на гърба, докато роклята ѝ остана да се държи само на прозрачните ръкави. Много бавно коприна и дантела се озоваха на пода. После разхлаби връзките на долните ѝ гащи и ги

махна, оставяйки я почти гола, само по фината долна риза и бродираните чорапи.

Прекара устни по рамото ѝ, придвижи внимателно ръка и докосна гърдите. Лили помисли, че подът пропада под краката ѝ. После палецът му намери зърното и го накара да се втвърди от възбуда. Тя не можа да спре един гърлен стон и съпътстващото го движение постави ръката му в още по-добра позиция. Но това удоволствие ѝ донесе и вълна от несигурност. Смяташе гърдите си за малки... Всичките ѝ рокли бяха така направени, че да изглежда по-надарена. Алекс сигурно ще се разочарова...

Тъкмо щеше да даде някакво недодялано обяснение, когато ръката му си проправи път под тънката материя и обхвана голата ѝ гърд. Пръстите му очертаха извивката и намериха малката розова пъпка.

— Толкова си красива — промърмори в ухото ѝ. — Перфектна.

Въздъхна дълбоко и отметна ризата, така че гърдите ѝ се показаха. Твърдият му член се опираше в интимното място между краката ѝ и това я накара да се изчерви. Лекият му стон ѝ доказа колко се наслаждава на контакта. Постави ръце на бедрата ѝ, за да я задържи до себе си.

— Лили... О, Боже... — Целуна я, пъхайки език дълбоко в устата ѝ. Тя го прегърна през врата и се предаде на нашествието.

Внезапно Алекс я пусна. Започна да дърпа ръкавите на сакото, опитвайки се да се освободи от него, но дрехата изглеждаше като залепена за тялото му. Изруга и задърпа още по-силно. Лили го изненада, като постави ръце на реверите и бавно смъкна сакото по раменете му. Без да го поглежда в очите, тя погали коприната на елечето и се зае с копчетата. Тялото му изгаряше и сърцето му щеше да изскочи от гърдите, но Алекс остана неподвижен. Когато тя свърши с копчетата, той захвърли елечето и разхлаби връзката.

Виждайки го да се съблича, Лили получи неприятни спомени за Джузепе и потрепери. Седна на края на леглото, твърдо решена да изгони тези мисли от главата си и да се отдаде на новите завладяващи емоции.

— Лили? — Алекс бе клекнал пред нея, поставил ръце от двете ѝ страни.

Спомените от миналото се изпариха пред наситения сребрист блясък на очите му. Виждаше само него — един заплашителен тигър със златисти коси и бронзова кожа. Плахо го докосна по рамото. Неопитните ѝ пръсти се насочиха към мястото, където започваха медните косми по гърдите. Мускулите на стомаха му се свиха. Плъзна пръсти по горната част на бедрото ѝ, много внимателно откопча жартiera и се приготви да свали чорапа. Лили не смееше да диша.

Нещо го спря. Продължаваше да гали с показалец напрегнатата плът от вътрешната страна на бедрото ѝ, непривично твърда от дългите години на езда. Тя напразно се опитваше да се прикрие с ризата.

— Не — промърмори и отстрани ръцете ѝ.

Главата му се насочи към скута ѝ. Тя се напрегна, като усети устните му върху кожата си. Лекото докосване на страната му и топлината на дъха му предизвикаха токов удар по тялото ѝ. Опита се да отблъсне главата му, но той разтвори коленете ѝ и я прикова на място.

Алекс се загледа в тъмната сянка между бедрата ѝ. Тя продължаваше да се бори, но той я задържа със сила. Протестът ѝ го извади от почти хипнотичния унес.

— Спокойно — прошепна. — Спокойно.

Отмахна настрана ризата и започна да я изучава с устни. Въздъхна, когато достигна окосменото хълмче, опиянен от сладкия женствен аромат. Откри нежната влажна пъпка и бавно я погали с език, постепенно усилвайки ритъма, усетил потръпването на бедрата ѝ.

Продължи подлудяващото нашествие на устата си, докато съпротивата не изчезна. Лили галеше косите му с треперещи ръце. Задъхваше се, очите ѝ блестяха и го гледаше със замаян поглед. Позволи на Алекс да я положи на леглото, да свали долната риза и да гали гърдите ѝ. После той се наведе и погали с език тъмния кръг, където бялата ѝ кожа контрастиреше със зърното. Взе го между устните си и с леки всмуквания го превърна в копринено твърдо топче.

Лили постави ръце на широкия му гръб и с всички сили се опита да го привлече към себе си. Някакъв примитивен инстинкт настояваше да почувства тежестта му върху гърдите и между краката си. Алекс изостави зърното и потърси устата. Тя надигна бедра и докосна подутината в панталоните му. Той изстена и целувката стана по-настоятелна. Настани се между бедрата ѝ и промърмори:

— Скъпа... няма да ти причиня болка... няма...

Пръстите му нежно и внимателно галеха влажното и подутото интимно място. Тя стенеше и първо се опита да се отдръпне, а после застина неподвижно, издавайки въздишки на удоволствие. Намерението на Алекс да бъде търпелив се изпари. Тялото ѝ се отваряше под него и той се подчини на вълната от нежност, алчност и страст. Недодялано разкопча панталона си и се намести върху нея, разтваряйки бедрата ѝ. Тя извика в безполезен опит да спре нахлуването му, но вече бе късно. Алекс се намираше в топлината на тялото ѝ.

Хвана главата ѝ и я целуна. Лили го погледна изненадано с широко отворени насълзени очи.

— Наранявам ли те? — прошепна той и изтри влагата от очите ѝ.

— Не — беше трепереция отговор.

— Скъпа...

Продължи да се движи в тялото ѝ, опитвайки се да е нежен. Огромното удоволствие заплашваше да разруши крехкото му самообладание. Лили притвори очи и вдиша дълбоко, без да престава да гали гърба му. Усещаше мощните движения на Алекс, докато я правеше негова, които ѝ доставяха едновременно болка и удоволствие. Въздъхна, когато усещането се засили и той проникна още по-дълбоко. Не можа да се сдържи, извика задавено и се вкопчи в него.

Очите му блестяха от удоволствие. Наведе глава и засмука зърното ѝ. Лили потрепери. Той я хвана здраво, насочил цялото си внимание към напрежението в долната част на телата им. С няколко последни мощни удара достигна до умопомрачителен оргазъм.

Лили продължи да трепери под него. Бе заврял лице в топлината на шията ѝ, но се надигна леко да не я смазва с тежестта си. После, въпреки лекия ѝ протест, легна настрани и я прегърна през кръста. Лили положи глава на русите косъмчета по гърдите му и вдиша мъжкия аромат. Нямахте да се чувства така спокойно, сгушена в него, ако се бе опитал да направи някакъв коментар, независимо дали ироничен или любезен. Но Алекс запази мълчание, ровейки из къдриците ѝ. Чувстваше се странно отпусната, излегната така до него, гола, покрита само с чаршаф. Като опиянена от вино. Трябваше да стане и да се облече...

Почти заспала, промърмори нещо за одеяла. Той придърпа завивките и двамата се сгушиха под тях. Алекс бе напълно гол и Лили остана леко изненадана от усещането за голите му крака, вплетени в нейните.

— Спокойно — прошепна, галейки я леко по гърба.

Тя се отпусна и се прозина.

Събуди се след известно време, без да има представа дали е спала минути или часове. До нея Алекс бе потънал в дълбок сън. Едната му ръка я прегръщаше, а другата бе под главата му. Бавно започна да анализира ситуацията: тялото, долепено до нейното, дъха му върху шията ѝ, копринения допир на косата. Изчерви се, като се сети за споделената интимност.

Винаги се бе считала за светска жена и бе слушала коментарите на някои държанки относно качествата на любовниците им. Но никой не я бе подготвил за онова, което Алекс направи с нея тази нощ. Замисли се за миналото му, за жените, които е познавал, за опита... На лицето ѝ се появи сянка.

Сантиметър по сантиметър започна да се отдръпва от него.

Усещаше иглички по цялото си тяло, но не от болка, а от спомените за преживяното. Никога не бе и сънувала, че може да е така. Нямаше нищо общо с фиаското ѝ с Джузепе. Измъкна се от леглото и чу Алекс да мърмори нещо. Не отговори, като си мислеше, че ще заспи отново. Той потърси между завивките и после се прозина.

— Какво правиш? — попита със сънен глас.

— Милорд... Алекс, помислих, че... трябва да си ходя.

— Ден ли е вече?

— Не, но...

— Връщай се в леглото.

Арогантността му ѝ се стори забавна.

— Говориш като някой феодал на един от селяните си — каза. — През Средновековието щеше да си точно на мястото си.

— Аха. — Нямаше желание да говори.

Лили бавно се приближи към леглото и се мушна под завивките. Легна до него, почти без да го докосва.

— Ела по-близо — каза той.

Усмивка озари устните ѝ. Срамежливо го погали по врата, опирайки връхчетата на гърдите си в мощната му гръд. Той не

помръдна, но дишането му се промени.

— Още по-близо.

Легна отгоре му. Усети мъжествеността му да вибрира срещу стомаха ѝ и отвори широко очи. Ръката му се разхождаше по снагата ѝ, оставяйки огнена диря след себе си. Тя помилва устните и леко наболата брада.

— Защо си тръгваше? — промърмори той и целуна дланта, китката и свивката на лакътя ѝ.

— Помислих, че сме свършили.

— Сгрешила си.

— Понякога и аз мога да греша.

Хареса му. Разбра го по усмивката, която Алекс не се помъчи да скрие. После я повдигна, така че гърдите ѝ застанаха точно пред устата му. Когато усети влажната топлина на езика му върху зърното си, сърцето ѝ започна бясно да препуска. Не пропусна и другата гърда, а после положи уста между двете. Тя продължаваше да трепери, когато Алекс я пусна и се засмя.

— Какво искаш? — прошепна. — Каж ми.

Лили бе неспособна да произнесе и дума, затова устата му се наклони към нейната. Отпусна ръка да погали стройните ѝ бедра. Хапеше нежно устните ѝ и я дразнеше с пощипвания. Постепенно и тя се включи в играта. Потърси устата му и бе възнаградена с настъплението на езика му. Повдигна нагоре бедра в търсене на твърдия натиск на тялото му, сграбчи го за раменете и произнесе името му. Алекс легна на една страна, хвана единия ѝ крак и го прехвърли над своите.

— Желаш ли ме?

— Да.

— Направи го тогава. — Не спираше да я гали и я подкани нежно: — Хайде!

Тя продължаваше да стои с ръце на раменете му.

— Не мога.

Алекс отвори устата ѝ със своята и раздвижи език, като я възбуди до краен предел.

— Ако ме желаш, ти ще трябва да го направиш — каза ѝ.

Пулсът му се ускори, когато ръката ѝ напусна рамото му и усети пръстите ѝ да гаят набъбналата му мъжественост. Дъхът му спря и

цялото му тяло се втвърди. За момент ръката ѝ се отдръпна като попарена, но отново се върна несигурна. Алекс издаде стон от удоволствие и се раздвижи, за да улесни задачата ѝ. Накрая не можеше вече да издържа и бързо я облада.

— Това ли искаше? — попита и започна да се движи. — Така ли?

— О... да... — Лили изстена и завря лице в трапчинката на шията му.

Въпреки нуждата от облекчаване, Алекс задържаше страстта си, тъй като не искаше да я нарани.

— Не толкова бързо — промърмори. — Имаме часове... и часове... — Виждайки я да се извива срещу него, молейки за още, се завъртя върху нея и я застави да мирува. — Отпусни се. — Целуна шията ѝ.

— Не мога...

— Имай търпение, дяволче, и не ме карай да бързам. — Вплете пръсти в нейните и повдигна ръцете им над главата си. Тя остана неподвижна и беззащитна за набезите му. — Мислих за това цяла нощ — прошепна, като поддържаше ритъма, докато от устата ѝ започнаха да излизат стонове на удоволствие. — Да те накарам да ме желаш... да ме молиш...

Тя едва разбираше смисъла на прошепнатите нежни думи, но през тялото ѝ премина тръпка на страх. Трепереща и изпотена, с желание приемаше ритмичните движения на бедрата му. В този момент не съществуваше нищо друго, освен тъмнината, движението и огъня в тялото ѝ, което я накара да повтаря името му между стенанията.

— Точно така — прозвуча дрезгавия глас на Алекс. — Ще си спомняш... ще искаш още... и ще го направим отново... и пак...

Лили потрепери и извика, когато я заля вълна от усещания, които я опустошиха напълно. Алекс навлезе още по-дълбоко и с няколко бързи движения достигна и той своето освобождение. Бе изцеден, без дъх, заситен. Прегърна я и тя веднага заспа, като дете, положила глава на рамото му. Галеше леко гърба ѝ, уплашен от чувството на щастие, което го изпълваше.

Бе реалист, не вярваше в нещата, които нямаха разумно обяснение. Но неочакваната поява на Лили в живота му изглеждаше като Божие провидение. Досега бе позволявал на болката от загубата

на Каролин да затъмни всичко останало. Нежеланието му да напусне онова чувство си бе чист инат. Искаше да остане завинаги в горчивото си отчуждение и да използва Пенелопе да запази самотата си. Само Лили, с нейните различни настроения, с енергията и очарованието си, бе успяла да сложи край на това.

Тя говореше насън. Алекс я успокои, като ѝ мърмореше нежни думи и целуваше челото ѝ.

— Какво ще правя с теб? — запита се. Искаше следващия ден никога да не настъпва.

Първата реакция на Лондон от събитието, което скоро щеше да стане известно като „скандалът“, Лили получи в магазина на мадам Моник Лафльор на Бонд Стрийт. Моник бе модна дизайнерка, която приспособяваше смелите модели на Париж към разумния английски вкус и винаги първа научаваше последните клюки. Нещо в сладкия акцент и в очарователните сини очи караше дамите да ѝ се доверяват, от перачките до дукесите. Бе около четиридесетгодишна, атрактивна, с тъмна коса, щедра и с добро сърце. Забележителната ѝ личност и уменията ѝ да разговаря бяха привлекли доста добра клиентела. Жените ѝ доверяваха тайните си и очакваха да ги облече подобаващо, като знаеха, че Моник е една от странните птици, които никога не се съревноваваха със собствения си пол. Не прибягваше до измами, нито пък изпитваше ревност.

— И мен какво ме интересува, че една жена има очарователен любовник или, че самата тя е прелестна? — довери веднъж на Лили. — Имам чудесен съпруг, добра професия, много приятели и всички клюки, които искам! Харесвам си живота и нямам време да завиждам на останалите за това, което имат.

Лили влезе в магазина с обичайната си енергична походка. Кара, една от помощничките, излезе да я посрещне. Момичето носеше коприни и муселини, но се спря и я огледа любопитно.

— Госпожице Лоусън! Хм. Почакайте, ще кажа на мадам Лафльор, че сте тук.

— Благодаря — отвърна Лили и се запита каква е причината за държанието ѝ. Не мислеше, че са разбрали за облога ѝ с Алекс. Нямахте и един ден, за Бога!

Но съмненията се разсеяха, когато Моник се появи иззад завесите, които отделяха магазина от шивачницата. Тя знаеше.

— Лили, *cherie*! — възкликна францужойката, прегръщайки я горещо. — Когато разбрах за случилото се, знаех, че ще се появиш тук съвсем скоро. Сега ти трябва много нови рокли, *n'est-ce pas*?

— Как разбра толкова скоро? — попита Лили смаяна.

— Лейди Уилтън беше тук преди малко. Разказа ми всичко. Съпругът ѝ е бил снощи в Крейвън'с. Скъпа, толкова се радвам за теб! Какъв чудесен ход! Казват, че лорд Рейфорд е луд по теб. И сега всички мъже ще се избият да са следващия в списъка. Ще тръгнат по петите ти. Сега, когато знаят, че си за продан, можеш да сложиш каквато си поискаш цена и всеки с удоволствие ще плати за привилегията. Никога досега жена не си е позволявала да избира по този начин! О, помисли за бижутата, каретите, къщите, за всички богатства, които ще имаш! Ако си изиграеш добре картите, *cherie*, ще станеш една от най-богатите жени в Лондон. — Бутна Лили в един тапициран стол и постави в полата ѝ куп скици на модели, един екземпляр от *La Belle Assemblee*, както и някои публикации за последните модни тенденции. — *Maintenant*, може би ще им хвърлиш едно око, докато си говорим. Искам да ми разкажеш всичко, до последния детайл. Както виждаш, връщат се шлейфовете. Малко е неудобно да ги влачиш по пода, но пък са забележителни. Кора! Кора, донеси мострите и кафе за госпожица Лоусън.

— Няма много за разказване — каза Лили, като потъна в стола си и заби поглед в скицата пред себе си.

Моник я наблюдаваше настоятелно, но приятелски.

— Не бъди скромна, скъпа. Това е голяма победа. Много хора ти завиждат. Като прие протекцията на господин Крейвън за известно време, направи демонстрация на твоята чувствителност... В края на краищата е достатъчно богат, за да не обръщаш внимание на неговата вулгарност. Но вече бе време да го смениш. И лорд Рейфорд е отличен избор. Толкова образован, красив и богат. Произлиза от стара фамилия аристократи, не като някои господа, които си купуват титлите и богатството им е със съмнителен произход. Постигнахте ли вече съгласие, *cherie*? Ако искаш, мога да ти препоръчам един адвокат... Уреди нещата между Виола Милер и лорд Фонтмер...

Лили почти не обръщаше внимание на приказките на Моник и на скиците, които ѝ пъхаше в ръцете. Мислеше върху случилото се тази сутрин. Откакто се събуди, усещаше нещо средно между безпокойство и някаква странна еуфория. Несъмнено вече говореха за тях из салоните и кафенетата. Облече се, докато Алекс още спеше, и се измъкна като крадец.

Но, изненадващо, изобщо не съжаляваше. Невъзможно ѝ бе да мисли за изминалата нощ с ирония. Никога не си бе представяла, че Алекс Рейфорд със студените си сини очи и своята резервираност може да бъде такъв нежен и страстен любовник.

Всичко ѝ изглеждаше като сън. Мислеше си, че разбира всичко, но сега графът на Уолвертън ѝ се струваше една мистерия. Знаеше само, че трябва да го отбягва, поне докато изясни идеите си. С Божията помощ Алекс щеше да се върне в имението, доволен от компенсацията за загубата на Пенелопе.

Време е да се занимае с петте хиляди либри.

Тази нощ ще се играе силно в Крейвън'с. Ако не успееш да събере цялата сума, ще пожертва някои от бижутата и роклите си.

— Ще ми разкажеш ли нещо за него? — Моник се опитваше да извади някаква информация. — Не, че се си пъхам носа в чужди работи, *cherie*, но какво става с годежа между Уолвертън и сестра ти? Все още ли продължава?

Лили пренебрегна въпросите и иронично се усмихна.

— Достатъчно, Моник. Дойдох за една услуга.

— Само кажи — каза францужойката.

— Тази нощ ще има маскен бал в Крейвън'с. Важно е да ме видят с нещо много специално. Знам, че трябваше по-рано да те помоля, нали имаш толкова работа, но може би ще успееш да измислиш нещо...

— *Oui, oui*, разбирам — каза ентусиазирано Моник. — Става въпрос за спешен случай... Първата ти публична поява след *le scandale*. Тази нощ всички погледи ще бъдат насочени към теб. Трябва да носиш нещо изключително.

— Ще платя на кредит — каза Лили, като избягваше да гледа Моник в очите.

— Както искаш. С богатството на лорд Рейфорд на твое разположение ще можеш да купиш половината град!

Лили сви рамене и се усмихна неубедително, потискайки желанието си да ѝ каже, че няма намерение да става държанка на Рейфорд, нито пък на някой друг. И че не разполага с пари.

— Искам нещо дръзко. Ако ще съм неприлична, поне да е със стил. — Не ѝ оставаше друг избор, освен да се показва безсрамно. Освен това, роклята трябваше да отклонява вниманието на мъжете, така че когато играеха, да не се заглеждат много в картите си.

— Ти си едно много интелигентно момиче. Добре, ще ти направим такъв костюм, който ще накара целия град да заговори. — Моник я огледа преценяващо. — Може би... ще бъде чудесно... о, да...

— Какво?

Модистката се усмихна доволно.

— *Cherie*, ще те дегизираме като първата изкусителка.

— Далила? Или имаш предвид Салом?

— *No, ma petite...* като първата жена, Ева!

— Ева?

— *Bien sur*, и след години ще говорят за това!

— Добре — обади се несигурно Лили, — не мисля, че ще ти отнеме много време да го приготвиш.

Алекс се запъти към Суонс Корт, собственост на фамилията на Бейсуотър Роуд. Ставаше дума за имение в класически стил, със симетрични странични крила, гръцки колони и високи студени салони с облечени в мрамор стени и гипсови скулптури. Притежаваше също и огромни конюшни с помещение за карети, което побираше до петнайсет екипажа. Макар, че Алекс рядко идваше тук, имаше добре обучен персонал, който поддържаше мястото в безупречен вид.

Госпожа Ходжис, възрастната икономка, излезе да го посрещне. Имаше очарователно лице, оброчено с фини прошарени букли. Изглеждаше изненадана да го види, но бързо се окопоти и го придружи вътре в къщата.

— Милорд, не бяхме известени за идването ви. Можехме да приготвим...

— Няма нищо — прекъсна я Алекс. — Смятам да остана тук цяла седмица, а може и повече.

— Да, милорд. Ще информирам готвачката... Ще иска да зареди килера. Ще желаете ли да закусите, милорд, или да я пратя на пазар?

— Не съм гладен — отговори ѝ с усмивка. — Ще се поразходя наоколо, госпожо Ходжис.

Алекс се съмняваше, че ще огладнее през следващите няколко часа. Преди да напусне апартамента на Крейвън, една слугиня му донесе поднос с яйца, различни видове хляб, пудинг, шунка, наденица и плодове. Един мъж, който се представи като личния камериер на Крейвън, изчетка и приготви дрехите му и го обръсна с голяма сръчност. Няколко слуги приготвиха вана с гореща вода, поднасяйки му накрая затоплени хавлии и скъп парфюм.

Никой от тях не отговори на въпроса му, къде шефът им е прекарал нощта. Алекс не можеше да си обясни защо този мъж, който толкова се притесняваше за Лили, я бе натикал в ръцете на друг и дори бе предоставил собствените си покои. Крейвън бе вълк единак: хитър, суров, предпазлив и неразбираем.

Алекс искаше да знае каква връзка съществуваше между него и Лили.

Ходеше безцелно из къщата с ръце в джобовете. Тъй като не бе предупредил за пристигането си, повечето от мебелите бяха покрити с калъфи за предпазване от праха. Помещенията бяха боядисани в студени пастелни тонове, а подовете — покрити със старинни килими. Всички спални разполагаха с камини и широки будоари. Стаята на Алекс бе огромна, с висок таван, изрисуван като синьо небе с облаци. Централно място в имението заемаше елегантен бален салон в бяло и златно, с високи мраморни колони, величествени свещници и впечатляващи фамилни портрети.

Алекс бе живял тук няколко месеца по време на връзката си с Каролин. Бе организирал балове и соарета, на които присъстваха както Каролин, така и цялото ѝ семейство. След смъртта ѝ избягваше мястото и спомените, свързани с него. Но в момента те не му причиняваха болка, а само леко чувство на нежност.

Искаше да доведе Лили тук. Представяше си я да организира бал, да се движи между гостите с ослепителната си усмивка и тъмната си красота, подчертана от бяла копринена рокля. Мисълта за нея го

оживи. Запита се какво ѝ минава през главата, в какво настроение е била тази сутрин. Не остана очарован, когато се събуди и установи, че си е отишла. Искаше да види голото ѝ тяло на дневна светлина и отново да правят любов. Искаше устните ѝ да изговарят името му, пръстите ѝ да се вплетат в косите му и...

— Милорд? — Търсеше го госпожа Ходжис. — Милорд, имате посещение.

Новината накара пулса му да се ускори. Бързо подмина икономката, слезе по централното стълбище и се насочи към приемната. Закова се на място, когато видя госта.

— По дяволите — промърмори.

Не беше Лили, а братовчед му Роско, лорд Лайън, когото не бе виждал от месеци.

Рос, млад и атрактивен безделник, бе първи братовчед по майчина линия. Висок, рус, пращящ от здраве и чар, бе любимеца на дамите от висшето общество, чиито съпрузи не ги задоволяваха. Многобройните преживявания, натрупани от обиколките му по света, заедно с любовните авантюри, го бяха направили циник. В семейството коментираха, че Рос се е отегчил от живота още на петгодишна възраст.

— Никога не идваш, ако не искаш нещо — каза грубо Алекс. — Какво е този път?

Рос му се усмихна.

— Усещам липса на ентузиазъм, братовчече. Другиго ли очакваше? — Рос се гордееше с навика си да отговаря на въпроса с въпрос, една от причините, поради които остана съвсем малко време в армията.

— Как разбра, че съм тук? — попита Алекс.

— Логика. Можеше да си на две места — или тук, или в прегръдките на една известна дама с малки, но предизвикателни гърди. Реших да си пробвам късмета първо тук.

— Изглежда, си чул за снощи.

Намръщеното лице на Алекс явно не впечатли Рос.

— Нима е останал някой в Лондон, който още да не знае? Позволи ми да ти изкажа най-дълбокото си уважение. Никога не съм подозирал, че си способен на такова нещо.

— Благодаря. — Посочи му вратата. — А сега си отивай.

— О, не, все още не. Дойдох, за да говоря с теб, братовчеде. Бъди любезен. В края на краищата ме виждаш само веднъж-дваж пъти в годината.

Алекс се усмихна против волята си. Двамата с Рос поддържаха връзка на приятелски спречквания още от деца.

— Проклетник! Хайде, ела да се разходим в градината.

Запътиха се към салона и оттам, през остъклените врати, излязоха навън.

— Когато ми разказаха за суровия ми братовчед и непокорната Лили, не можах да повярвам на ушите си — сподели Рос, докато вървяха по меката трева. — Облог за вниманието на една жена... Не и нашия скучен и обикновен граф Уолвертън. Сигурно се отнасяше за друг. — Наблюдаваше внимателно Алекс. — Но изглеждаш някак си... Не те бях виждал такъв от времето на Каролин.

Алекс сви рамене от неудобство. Спряха насред градината пред огромен слънчев часовник.

— Почти две години живееш като монах — продължи Рос.

— Имах си своите моменти — отговори му през зъби.

— Да, но винаги си потиснат и дистанциран, дори и към най-близките си приятели. Запита ли се защо новината за брака ти с Пенелопе бе приета с толкова малко ентузиазъм? Хората си даваха сметка, че бедното момиче изобщо не те интересува и ви съжаляваха.

— Сега вече няма защо да я съжаляват — промърмори Алекс. — „Бедното момиче“ е щастливо омъжена за виконт Стамфорд. Избягаха в Гретна Грийн.

Братовчед му го погледна изненадано и подсвирна.

— Добрият Закари. Сам ли го направи? Не, някой трябва да му е помогнал.

— Сам-самичък — каза Алекс иронично.

Рос замълча, преценявайки информацията. Обърна се със смях към графа.

— Не ми казвай, че е била Лили. Явно затова си се държал така снощи в Крейвън'с. За да си разчистите сметките. *Lex talionis*.

— Това не трябва да става публично достояние — предупреди го Алекс.

— За Бога, направил си го за семейната чест! — възкликна Рос. — Но нещо е станало... Възвърна си желанието за живот, нали? Това

доказва твърденията ми, че прелестите на Лили Лоусън биха могли да вдигнат и мъртвец.

Алекс се опря на каменния часовник със свит крак. Лекият бриз разроши косата му. Замисли се за Лили в прегръдките му. Отново го изпълни това абсурдно усещане за щастие и цялост. Усети как се усмихва.

— Тя е необикновена — призна.

— А! — Сините очи на Рос искряха от любопитство, нещо типично за него. — Смятам да съм следващия. Кога се вдига забраната?

Усмивката на Алекс се изпари. Погледна към братовчед си заплашително.

— Няма наддаване.

— О, наистина ли? През последните две години не е имало мъж под осемнайсет, който да не я желае, но всички знаеха, че е запазена територия на Дерек Крейвън. Очевидно след снощи нещата са се променили.

— Моя е — каза Алекс, без дори да се замисли.

— Трябва да плащаш, за да я издържаш. И сега, когато цял Лондон знае за случилото се, ще заваят предложения за бижута и замъци. — Рос се усмихна. — Смятам, че моята оферта от четворка арабски коне ще е достатъчна, макар че може би ще трябва да се разделя и с една или две диамантени диадеми. Алекс, би могъл да й подшушнеш нещичко за мен. Струва ми се логично, че искаш да я задържиш за известно време, но имам намерение да съм следващия ѝ покровител. Не съществува друга като нея, така красива и страстна. Всеки, който я е виждал по време на лов с прочутите ѝ червени панталони, си е представял как язди върху него...

— Рос, — прекъсна го Алекс и се отблъсна от часовника. — Малинови са. И няма да позволя нито на теб, нито на когото и да било друг да я докосне.

— Не можеш да го предотвратиш.

Изражението на графа стана буреносно.

— Мислиш ли?

— Боже мой! — възкликна очарован Рос. — Наистина си ядосан. Разгневен, по-скоро. Гориш целия. Настръхнал, раздразнен, обиден като...

— Върви по дяволите!

Братовчед му се усмихна развеселен.

— Никога не съм те виждал такъв. Какво става, за Бога?

— Става това — изръмжа Алекс, — че ще удуша всеки, който се осмели да я доближи.

— Тогава се пригответи да се биеш с половината мъже в Лондон.

До този момент Алекс не си бе дал сметка за студената подигравка в погледа на братовчед си. Бе налапал въдицата.

— Проклет да си!

Рос стана сериозен.

— Притеснявам се за теб. Не ми казвай, че изпитваш нещо към нея. Лили не е жена, която може да остане с един мъж до края на живота му. Дори не може да се твърди, че е опитомена. Не се опитвай да превърнеш една авантюра в нещо трайно.

Лицето на Алекс стана непроницаемо.

— Отивай си, преди да съм те убил.

— Лили е жена с опит. Ще те накара да си загубиш главата. Казвам ти го, защото знам как преживя загубата на Каролин. Беше в ада. Не мисля, че ще ти хареса да повториш пътуването. Не разбираш каква е всъщност Лили Лоусън.

— А ти? — попита Алекс с нисък глас. — Изобщо някой разбира ли я?

— Защо не попиташ Дерек Крейвън? — подхвърли Рос, наблюдавайки го отблизо, за да види дали е попаднал в целта.

Графът го изненада с една ленива усмивка.

— Крейвън няма нищо общо, Рос. Поне отсега нататък. Единственото, което ти трябва да знаеш, е, че ако се опиташ да доближиш Лили, ще ти откъсна главата. Хайде, визитата ти свърши. — Запъти се към къщата.

Рос го последва.

— Обясни ми само — каза — колко време смяташ да останеш с нея.

Алекс се усмихна, без да забавя крачка.

— Намери си друга жена, Рос. Да чакаш Лили ще е загуба на време.

На Сейнт Джеймс Стрийт имаше огромна опашка от карети. Всички искаха да присъстват на маскения бал в Крейвън'с. Пълната луна осветяваше улицата, отразяваше се в лъскавите костюми и очертаваше странни сенки по паважа. Улицата се огласяше от музика, идваща от отворените прозорци на клуба, от енергична полонеза до елегантен валс.

Всеки бал можеше да се превърне в сцена на крайности. И ако се прибавят и костюмите, дори можеше да стане опасно. Маскираните хора имаха навика да вършат неща, за които дори не биха помислили в нормалното си ежедневие. Освен това Крейвън'с бе известен с толерантността си към по-свободното поведение, с безбройните закътани местенца и уединени салони, с привлекателната смесица от проститутки, високопоставени дами, мошеници, джентълмени... Всичко можеше да се случи.

Лили слезе от каретата си и внимателно се насочи към входа. Краката ѝ бяха боси и усещането за студения паваж я караше да потръпва. Криеше костюма си, или по-точно казано голотата си, под черна пелерина, която я покриваше от главата до петите.

Чувстваше се напрегната. Алкохолът, веселбата и ролята, която смяташе да изиграе, щяха да ѝ помогнат да спечели петте хиляди либри. На всяка цена.

След като си проби път между чакащите, поздрави икономата с кимване. Сигурно я разпозна, въпреки доминото от зелено кадифе и дългата черна перука, защото не направи опит да я спре. Дерек я очакваше. Лили чу гласа му зад гърба си още с влизането си:

— Виждам, че си добре.

Тя се обърна. Той се бе дегизирал като Бакхус, бога на виното и разпуснатото поведение. Носеше бяла тога и сандали, а на главата му имаше венец от лозови листа. Гледаше я изпитателно. Лили усети, че се изчервява под доминото си.

— Естествено, че съм добре — каза. — Защо да не съм? — Усмихна му се студено. — Извини ме, но искам да играя. Трябва да спечеля пет хиляди.

— Чакай. — Постави ръка на рамото ѝ и я погледна с погледа на стар приятел. — Да се поразходим.

Тя се разсмя недоверчиво.

— Смяташ, че можем да продължим приятелството си, сякаш нищо не се е случило?

— И защо не?

— Защото снощи заложих тялото си на карти в момент на отчаяние. Ти не само не ме спря, но и използва случая да забавляваш гостите си. Това не е поведение на приятел, Дерек, а по-скоро на сводник.

Той изпръхтя презрително.

— Не ме интересува, че искаш да се потъркаляш с някого. Аз често го правя. Това не променя нищо между теб и мен.

— Снощи беше различно — каза Лили, без да губи самообладание. — Помолих те да ми помогнеш, да спреш нещата. Но ти ме изостави, Дерек.

Думите ѝ събудиха някакво тъмно чувство у него. В погледа му личеше неудобство и бузата му нервно потрепваше.

— Разбира се, че ме е грижа за теб. Но какво става в леглото няма нищо общо.

— Значи каквото и да направя, на теб ще ти е все едно, така ли?

— Така трябва да бъде — промърмори той.

— О, Дерек, — прошепна тъжно Лили. Започваше да разбира някои неща, които я озадачаваха през последните две години. Дерек отдавна знаеше за отчаяната ѝ нужда от пари и въпреки това, никога не бе предложил помощта си. Мислеше си, че е от чисто скъперничество. Но сега смяташе, че е било от страх. Той предпочиташе фалшиво приятелство пред истинско. Перипетиите от младостта бяха наранили сърцето му по жесток начин. — Тогава всеки е свободен да прави каквото си иска, така ли? — продължи тя. — Ти си доволен да стоиш настрана и да наблюдаваш, все едно си на театър на марионетки. Много по-сигурно е, отколкото да предприемаш рискове и да поемаш отговорности. Колко удобно! Добре, няма да те моля повече за помощ. Не ми и трябва вече. Странно, от снощи сякаш съм изгубила всичките си скрупули. — Отметна пелерината и изчака реакцията му.

Влизащите в този момент замряха на местата си и заковаха погледи в нея.

На пръв поглед костюмът ѝ създаваше впечатление, че е гола. Моник бе използвала прозрачен газ с телесен цвят, прилепен по тялото, и бе добавила огромни зелени листа, които заедно с дългата до бедрата

перука покриваха достатъчно. Но въпреки това се виждаха изкусителни части кожа и стройната ѝ фигура. Най-фрапиращото бе една изрисувана змия, която се виеше от глезена до рамото. Една приятелка на Моник, художничка, прекара три часа в оформянето ѝ.

Лили се усмихна изкусително и повдигна червената ябълка, която носеше в ръката си, към носа на Дерек.

— Искаш ли да отхапеш? — попита лукаво.

ГЛАВА 9

Дерек с мъка преодоля първоначалната си изненада. Лицето му зае обичайното си невъзмутимо изражение. Но Лили усети, че не одобрява показването ѝ в такъв неприличен костюм пред толкова хора. Въпреки това, нямаше да направи нищо, за да я спре. Хвърли ѝ един изразителен поглед и изчезна.

— Наслука — подхвърли ѝ през рамо.

Лили поправи по навик произношението му, но се почувства неудобно. Като че ли го е наранила, а не знаеше с какво. Предаде пелерината си на един слуга и влезе в централната зала с блестяща усмивка.

Помещението бе декорирано като античен храм в руини. Огромни платна симулираха небето, а дървени трупчета — античните камъни. Имаше гипсови колони, скулптури и олтари. Масата в центъра я нямаше, за да се направи място за танци. Музикантите се намираха на балкона на горния етаж и свиреха нежни мелодии. Момичетата от клуба представляваха римски танцьорки и носеха туники в сребристо и златно, воали и имитации на музикални инструменти.

Появата на Лили предизвика възгласи на изненада и възхищение. Едва направи и крачка и се видя заобиколена от маскирани господа: крале, пирати и най-различни други персонажи. Жените я наблюдаваха дискретно, за разлика от нахалството на мъжете.

— Това е тя!

— Остави ме да мина, трябва да говоря с нея...

— Лейди Ева, ще ви донеса чаша вино...

— Запазих ви място в един от игралните салони...

— Направо божествена...

Дерек, като чу бъркотията, побърза да намери Уърти. Управителят представляваше Нептун и носеше в ръка тризъбец.

— Уърти, — промърмори Дерек, — залепи се за нея и не я изпускай нито за миг от поглед. Ще бъде чудо, ако тази нощ не се опитат да я изнасят поне дузина пъти, с тези копелета тук...

— Да, господине. — Уърти си отвори път в навалищата с помощта на тризъбеца.

Твърдият поглед на Дерек обходи залата.

— Уолвертън, кучи сине, — си каза, — къде си, по дяволите?

Алекс пристигна в клуба почти в полунощ, когато партито бе в разгара си. Дамите, всички леко облечени, минаваха от зала в зала, използвайки единствената си възможност да играят в Крейвън'с. Омъжените се чувстваха защитени от костюмите и домината си и флиртуваха с всеки, който им попадне, докато уважавани господа обсаждаха проститутки. Царящата атмосфера правеше задължителни пощипванията, неприличните разговори и свободното поведение. Виното се лееше като вода и присъстващите, подпийнали и весели, забравяха за етикета.

Когато откриха присъствието на Алекс, имаше поздравления и наздравници в негова чест. Той отвърна с разсеяна усмивка. Сивите му очи търсеха Лили, но тя не беше там. Поспря се да погледа танцьорките. Наобиколиха го група жени, които гледаха подканващо под домината си.

— Милорд, — измърка една от тях. Позна я по гласа като лейди Джейн Уейбридж. Младата и красива съпруга на стария барон бе маскирана като амазонка. Корсажът ѝ едва прикриваше впечатляващия бюст. — Познах ви, Уолвертън. Тези широки гърди ви издават, да не говорим за русата коса.

Залепи се друга, смееща се почти без глас.

— Защо костюмът ви ми се струва толкова сполучлив? — попита.

Алекс бе маскиран като Луцифер: сако, панталони, елече и ботуши в червено. На лицето му имаше страховито домино с рога.

— Явно години наред сте крил дяволските си наклонности — промърмори лейди Джейн. — Винаги съм подозирала наличието на нещо повече зад това, което се вижда.

Алекс бе слисан. Много жени му хвърляха прелъстителни и кокетни погледи, но никога не бе нападан така директно. И причината за подобен интерес бе облога му с Лили! Едно такова скандално поведение би трябвало да ги отвращава, не да ги възбужда!

— Лейди Уейбридж, — промърмори и хвана ръката, пъхната вече под сакото му. — Извинете ме, търся някого...

Тя продължи да се завира в него, а дъхът ѝ миришеше на коняк.

— Вие сте доста опасен мъж, нали? — промърмори в ухото му, леко хапейки долната част.

Алекс нервно се изсмя и рязко отметна глава назад.

— Уверявам ви, че съм достатъчно безобиден. А сега, ако ми разрешите...

— Чух всичко за снощи — отвърна тя и отново долепи тяло в неговото. — Никой не предполагаше, че сте такъв звяр — тъмен, перверзен и отмъстителен. — Приблужи начервените си устни. — Мога да ви задоволя сто пъти по-добре от госпожица Лоусън. Елате с мен и ще ви покажа.

— Благодаря — каза и отстъпи назад, за да избегне търсещите ѝ ръце, — но съм зает. Лека нощ.

Обърна се и почти се сблъска с една слаба и трепереща жена, маскирана като млекарка. Сините ѝ очи го наблюдаваха зад червено домино.

— Милорд, — прошепна, — не ме познавате, но... аз... мисля, че съм влюбена във вас.

Алекс се вкамени. Когато се наклони да отговори, в ръцете му се хвърли една Клеопатра, чието кръгло лице и писклив глас му подсказаха, че става въпрос за графиня Кройдън.

— Заложете на мен! — възкликна. — Оставям се на милостта ви, милорд... Отдайте страстите си на капризите на съдбата!

Алекс изръмжа и тръгна през залата, преследван от свита жени. Когато стигна вратата, се появи Дерек Крейвън. Въпреки венеца си, богът на виното имаше намръщено изражение. Двамата се изгледаха под вежди, а после Дерек каза на почитателките:

— По-спокойно, очарователни дами. Хиляди извинения, но принцът на мъглите и неговият помощник искат да поговорят. Тръгвайте си, ако обичате.

Алекс погледна невярващо как се отдалечиха.

— Благодаря — каза искрено и поклати глава. — След снощи би трябвало да ме дадат под съд.

— Напротив. — Дерек иронично посочи с ръка. — Превърнахте се в най-известната личност в Лондон.

— Нямах такова намерение — промърмори Алекс. — Жени. Само Господ знае какво става в главите им. — Изобщо не го

вълнуваше мнението на останалите. Искаше само Лили. — Тук ли е Лили?

Дерек го наблюдаваше със сарказъм.

— Бих казал, че да, милорд. Тук е, гола, заобиколена от тълпа лигавещи се копелета. Опитва се да спечели проклетите пет хиляди либри.

Алекс пребледня.

— Какво?

— Чухте ме.

— И не направихте нищо да я спрете? — настоя гневно графът.

— Ако я искате — каза Дерек през зъби, — ще трябва вие да се заемете с нея. Аз си измивам ръцете от тая лудост.

— Къде е? — излая Алекс и захвърли червеното домино на земята.

— Втората зала вляво. — Дерек се усмихна горчиво и скръсти ръце, докато Алекс се отдалечаваше.

— Оставям две — каза Лили, поглеждайки картите в ръцете си.

Имаше повече късмет от предната вечер. През последния час бе събрала малка купчинка жетони пред себе си, която сигурно щеше да расте с напредването на нощта. Петимата мъже, седнали с нея около масата, играеха разсеяно, вперили погледи в тялото ѝ, вместо в картите си.

— Оставям една — обади се лорд Кобам.

Лили отпи глътка от коняка си и огледа лицето му. Усмихна се леко, като видя как погледът му шари по листата от зелено кадифе, които покриваха гърдите ѝ. Залата бе препълнена и всички я зяпаха. Не я интересуваше. Вече не мислеше за срам и скромност, а само за пари. Ако голотата ѝ помогне да събере сумата за Джузепе, значи си заслужаваше. Би направила всичко, за да спаси Никол, включително и да пожертва последните си останки гордост. По-късно ще си позволи лукса да се изчервява, че е изложила тялото си на показ. Но сега...

— Оставям една — каза.

Поколеба се, преди да изтегли друга карта. Усещаше топлина по гърба си. Бавно обърна глава и видя Алекс на вратата. Не съществуваше библейски ангел с по-впечатляваща външност. Косата и кожата му блестяха в контраст с дрехите, които носеше — старо злато срещу кърваво червено. Наблюдаваше я разгневено.

— Госпожице Лоусън, — каза, — мога ли да поговоря с вас?

Почувства се неудобно от погледа му. Реши да прибегне до актьорските си умения и да се покаже безразлична.

— После, може би — промърмори и отново се върна към картите си. — Вие сте на ред, Кобам.

Кобам седеше неподвижно, вперил поглед в Алекс, както и останалите присъстващи. Рейфорд продължаваше да се взира в Лили.

— Сега — каза, използвайки по-мек тон, макар че гласът му звучеше толкова остро, че можеше да счупи чаша на две.

Лили отново се обърна към него и всички проследиха размяната на погледи с голям интерес. Негодник! Да ѝ говори така, все едно е негова собственост! Добре, Уърти беше в залата. И част от работата му бе да улеснява играта и да не допуска външна намеса. Уърти нямаше да позволи на Алекс да я притеснява. В края на краищата, тя бе пълноправен член на клуба. Погледна към графа с упрек.

— В момента играя.

— Вече не — каза сухо той и пое нещата в свои ръце.

Лили извика, когато картите излетяха от ръцете ѝ и се разпиляха по масата. Взе ябълката и се опита да го замери с нея, но той с лекота я избегна. После се намери увита в червената му пелерина и метната на гърба му като чувал с картофи.

— Ще трябва да извините госпожица Лоусън — каза Алекс на мъжете, седнали около масата. — Реши да се оттегли за тази вечер.

Излезе от залата с Лили на гръб пред изумените погледи на присъстващите, а тя не спираше да се извива и да крещи.

— Свали ме, арогантен кучи сине! Съществува закон, който забранява отвличането. Ще накарам да те арестуват, деспотично чудовище! Уърти, направи нещо! Къде си, по дяволите? Дерек, презрян страхливец, помогни ми! Проклети да сте!

Уърти предпазливо следваше Алекс, опитвайки се да го спре.

— Лорд Рейфорд... Милорд...

— Някой има ли пистолет? — крещеше Лили, докато пресичаха приемната.

Възрастният лорд Кобам, който продължаваше да седи на мястото си около масата, сви рамене.

— Може би така е по-добре — посочи. — Мисля, че сега ще играем по-внимателно. Чудесно момиче, но мисли с краката си.

— Вярно — съгласи се граф Нотингам. Почеса побелялата си коса и допълни: — Освен това, изобщо не е добре за либидото ми.

Всички се засмяха на коментара му и се приготвиха да започнат нова игра.

Много от танцуващите двойки напускаха главната зала, за да видят за какво е целият този шум. Дерек стоеше облегат на статуята на Меркурий. По заглъхващия глас на Лили предположи, че Алекс я отнася по някой от коридорите към централния вход. За първи път в живота ѝ я спасяваха, но тя изглежда не си даваше сметка. Дерек чувстваше едновременно и облекчение, и неудобство.

Един младеж, маскиран като Луи XIV, влетя в салона и обяви през смях:

— Уолвертън отнесе нашата лейди Ева като истински дивак!

Това си беше истинска лудост. Голяма част от присъстващите се насочиха навън да видят какво става, а други обсадиха масата на Уърти, за да направят залозите си. Управителят, с типичната си прецизност, отвори една дебела книга.

— Две срещу едно, че ще остане с нея поне шест месеца, двадесет срещу едно, че ще е за цяла година...

— Залагам хиляда, че ще се оженят — заяви лорд Фармингтън, опиянен от ентузиазъм. — Какво ще кажеш за това?

Уърти обмисли предложението.

— Петдесет срещу едно, милорд.

Лили напразно се бореше да се освободи. Видя, че много от присъстващите ги следват.

— Това е отвличане, пияници такива! — изкрещя. — Ако не го спрете, ще ви съдят като съучастници и... Ох! — изписка изненадано от силното шляпване по задника.

— Млъкни — каза Алекс. — Правиш сцена.

— Аз правя сцена, така ли? Аз... Проклятие! — Замълча след последното шляпване.

Каретата му ги очакваше на входа. Изненаданият лакей им отвори вратичката. Алекс остави Лили на задната седалка и скочи след нея. Маскирани изпращачи весело им махаха и подсвиркваха след тях, което още повече ядоса Лили.

— Чудесно е — извика им, подавайки глава през прозорчето, — че някои се радват, когато други ги отвличат.

Рязкото потегляне я накара да седне обратно на седалката. Опита се да се освободи от пелерината и падна на пода. Алекс я наблюдаваше от мястото си, без да прави опит да ѝ помогне.

— Къде отиваме? — попита Лили, борейки се с упоритата дреха, от която не виждаше нищо.

— В Суонс Корт. И престани да крециш.

— Собственост на фамилията, нали? Не си прави труда да ме водиш там, кракът ми няма да стъпи в това проклето...

— Спокойно.

— Изобщо не ми пука колко е далече! Ще си тръгна веднага...

— Ако не спреш — каза заплашително Алекс, — ще получиш още по задните си части.

Лили престана да се върти и го погледна свирепо.

— Никога не са ме удряли. Баща ми не...

— Защото не се е интересувал от теб — отвърна той. — Би трябвало да го застрелят за това. Отдавна имаш нужда от един хубав бой...

Придружи думите си с такъв поглед, че тя не посмя да отговори, а отново се зае да се освободи от пелерината. Ядосана, унижена, малко поуплашена, трепереше мълчаливо. След предишната нощ си мислеше, че вече нищо не може да я уплаши. Но сега Алекс създаваше впечатление, че може да направи с нея каквото си поиска и никой няма да му попречи. Разруши последната ѝ надежда да спечели пари, с които да плати на Джузепе. Но Лили обвиняваше и себе си. Ако не беше се набъркала в работите му... Ако бе пренебрегнала молбите на Закари, Алекс щеше да си живее спокойно с Пенелопе в имението, в пълно неведение за съществуването ѝ.

Припомни си как го бе завързала за леглото и почувства страх. Той никога нямаше да ѝ прости такова унижение. Ще ѝ го върне тъпкано. Въпреки, че не се осмеляваше да го погледне, знаеше, че кървавочервените дрехи идеално му подхождаха. В тях изглеждаше едновременно ослепително и заплашително. Съмняваше се, че ще се чувства по-зле в присъствието на самия дявол.

Каретата спря. Един от лакеите отвори вратичката. Алекс подхвана Лили и заедно изкачиха стълбите на Суонс Корт.

— Госпожо Ходжис, — извика лакеят. — Госпожо...

Вратата се отвори и икономката изненадано погледна към графа.

— Рано се връщате, милорд. Аз... — Ококори очи при вида на жената, подкрепяна от господаря ѝ. — Господи... Лорд Рейфорд, ранена ли е?

— Все още не — отговори усмихнато Алекс и влезе, влачейки Лили със себе си.

— Не можете да ме задържите против волята ми! — възкликна тя. — Отивам си!

— Не и преди да изясним някои неща.

Лили се огледа наоколо. Дългото входно антре завършваше с извито стълбище с красив парапет от ковано желязо. Къщата бе студена и осветена, обзаведена с вкус, макар и с изчистени линии. Изненадващо модерна, с широки прозорци. Установи, че Алекс я наблюдава, като че иска да прецени реакцията ѝ.

— Ако намерението ви е било да съсипете репутацията ми — каза, — мога да ви уверя, че постигнахте много повече.

— Например, да те отдалеча от картите? Да ти попреча да излагаш тялото си на показ?

— Мислите ли, че ми харесваше? — нападна го Лили засегната. — Че имах друга възможност? Ако не беше заради...

Млъкна ужасена. На косъм беше да издаде най-тъмната си тайна.

— Ако не беше заради какво? — попита Алекс. — Има ли нещо общо с петте хиляди либри, за които спомена Крейвън? За какво са ти?

Лили го гледаше с преbledняло лице.

— Дерек ти е казал за петте хиляди? — Не можеше да повярва. О, Боже, не ѝ оставаше никой, на когото да вярва! — Аз... ще го убия. Предател...

— Става въпрос за дълг на карти, нали? Какво стана с наследството на леля ти? Пропиля цялото си състояние на хазарт, така ли? Изглежда напоследък живееш от печалбите си в клуба. Как може да си толкова безотговорна? — Алекс стисна зъби.

Лили извърна лице и прехапа устни. Искаше да му обясни, че не е прахосница, която пилее пари наляво и надясно на игралните маси, че е плащала за шантаж и разследване в търсене на дъщеря си. Можеше да си живее доста охолно, ако не беше лакомията на Джузепе. Ако зависеше от нея, никога нямаше да стъпи в игрален салон. Но не можеше да му обясни.

Алекс искаше да я разтърси, целуне и накаже едновременно. Интуицията му подсказваше, че Лили се намира в доста сложна ситуация, навярно бе забъркана в някой проблем. Вдигна я на ръце, занесе я в господарската спалня и затвори вратата след себе си. Освободи я от пелерината. Тя си пое дълбоко дъх и разтърси ръце.

Алекс остави пелерината върху един стол и после се приближи към Лили, която внезапно започна да го налага с малките си юмручета, докато най-накрая го уцели по брадичката. Когато се насочваше към вратата, той я задържа за роклята.

— Все още не — промърмори.

Лили започна да се извива и задавено извика, когато тънкият газ започна да се къса по шевовете. Отстъпи към стената и направи опит да се прикрие. Алекс се приближи, постави ръце на стената около нея и се наведе. Разгледа рисунката на змията по тялото ѝ. На места боята се бе размазала, образувайки черни, зелени и сини вадички върху бялата кожа.

— Не ме докосвайте — каза Лили трепереща, — иначе... отново ще ви ударя.

— Нямам намерение да те докосвам — отговори ѝ той саркастично. — Ще почакам, докато измиеш това... — гледаше змията с отвращение — ... нещо. Оттатък има съблекалня и баня.

Тя продължаваше да трепери от гняв и от страх.

— Трябва да ви кажа нещо, милорд. Не смятам нито да се къпя, нито да спя с вас. Знам всичко, което ще ми кажете. Отговорът е не.

— О? — Алекс повдигна вежди. — И какво ще кажа?

— Че ме намирате за привлекателна и ме желаете, затова искате да ви стана любовница, докато ви омръзна. Тогава ще получа щедър подарък на раздяла и ще съм свободна да избира следващия от поредицата желаещи господа. — В края на речта си Лили вече не смееше да го погледне в очите.

— Виж какво, искам само да вземеш вана — каза той спокойно.

Смехът ѝ излезе малко истеричен.

— Забравете за мен — каза. — Аз разруших плановете ви и вие си отмъстихте. Квит сме. Оставете ме...

Прекъсна я с целувка. Когато вдигна глава, тя се опита отново да го удари, но той я хвана за китката. Сборичкаха се и останките от костюма ѝ паднаха на пода. Лили остана чисто гола, с изключение на

боята. Изчерви се и опита да се прикрие, но той не пускаше ръката ѝ. Държеше я нависоко, а погледът му шареше по тялото ѝ. Когато се приближи още повече, тя се долепи до студената стена, хипнотизирана от огъня в очите му. Чертите му се втвърдиха от страст. Погали раменете ѝ и спусна ръце към гърдите ѝ, като ги обхвана с длани. Лили промърмори някакво отрицание, но потрепери и зърната ѝ се втвърдиха. Правеше всичко възможно да не чувства нищо, да игнорира опустошителното удоволствие, което причиняваха ръцете му. Но сетивата ѝ крещяха за нов екстаз, като този от предната нощ. Без да може да го предотврати, тялото ѝ започна да трепери от възбуда, спомняйки си мускулестото тяло върху своето. Засрамено се изчерви.

— Какво ми направи? — промърмори.

Алекс прекарваше длани по тялото ѝ, превръщайки боята в разноцветни пътечки. Много бавно върховете на пръстите му очертаха извивките на гърдите и прокараха синьо-зелена линия надолу по стомаха. Лили постави ръце на раменете му с намерението да го отблъсне, но напразно. Той продължаваше да я гали и да рисува по тялото ѝ като художник, задълбочен в творбата си. После ръката му намери главата на змията, разположена на рамото ѝ, и я превърна в блестяща зелена диря до хълбока.

В последен опит да се освободи, тя понечи да се обърне, но натискът на тялото му ѝ попречи и устата му, топла и хищна, намери нейната. Тогава ръцете му бързо обхванаха голите ѝ бедра и я повдигнаха. Силата на желанието му бе непреодолима и тя не можеше вече да устоява. Трепереща от неконтролирано желание, повдигна ръце да обхване гърба му. Усещането за голото ѝ тяло, долепено до кадифе и лен, бе изненадващо.

Алекс лекичко захвапа рамото ѝ. Пръстите му я галеха между краката. Когато чу стоновете ѝ, отново хвана бедрата ѝ и я повдигна без усилие. Тя извика и се вкопчи в раменете му. Тогава той заговори с дрезгав глас:

— Не се страхувай... обгърни ме с крака... Така е добре.

Почувства как твърдят му член си проправя път, а тялото ѝ се отваря, за да се нагоди към нахлуването. Въздъхна и се отпусна надолу, поддържана от силните мъжки ръце.

Алекс се движеше задъхано в нея, заврял лице в извивката на шията ѝ. Тя стенеше от удоволствие. Тялото ѝ се извиваше, пръстите ѝ

галеха врата му. Той навлезе още по-дълбоко, а едната му ръка потърси топлия триъгълник между краката ѝ.

— Няма значение колко ще се забавиш — промърмори. — Няма да спра, докато не свършиш с мен.

Тя извика задавено и притисна тяло в неговото, понесена от вълната на удоволствие. Почувствал тръпките ѝ, той я последва с мощни спазми.

Останаха опрени един срещу друг, опитвайки се да нормализират дишането си и да отпуснат мускули. После Алекс внимателно я пусна на пода и нежно я целуна, като я придържаше за врата, за да не падне. Устата му бе топла и сладка и още пазеше вкуса на страстта.

Докато той закопчаваше панталоните си, Лили продължаваше да се опира на стената и кръстоса ръце пред тялото си да се скрие. Имаше зашеметено изражение, все едно е преживяла някакво бедствие. Алекс сви вежди.

— Лили... — Повдигна ръка към нея, но тя избегна изцапаните му с боя пръсти. Той погледна към тях с ирония. — Това маха ли се при миене — попита сериозно, — или трябва да помисля какво обяснение ще дам?

Тя погледна надолу към цветната дъга по тялото си.

— Не знам. — Чувстваше се объркана и сърцето ѝ продължаваше да препуска. Едва се държеше на краката си, а сълзите напиреха да се излеят от очите ѝ. — Отивам си вкъщи — каза. — Ако имаш някаква риза или пелерина...

— Не — каза той много спокоен.

— Отивам си.

— Не и така. Нямам предвид тялото, а лицето ти. Изглеждаш, като че ли всеки момент ще направиш нещо налудничаво.

— Аз винаги действам налудничаво. Животът ми не е бил посипан с рози, милорд, дори и като дете. Оцеляла съм и без вашата намеса и смятам да продължа да го правя.

Алекс отново я погали, пренебрегвайки протестите ѝ. Поигра си около пъпа ѝ, драскаше бедрата, изучаваше я, като че ли беше безценна скулптура. Самообладанието ѝ, или поне това, което беше останало от него, изчезна под милувките му.

— Парите ли са единствения ти проблем? — попита я сериозно.

— Не ви искам парите. — Задържа дъх, когато пръстите му се насочиха към тъмния триъгълник, оцветен в златно.

— Достатъчни ли са пет хиляди или ти трябва повече?

— Защо не ми кажете направо какви задължения предполага това? — Погледна го накриво и тръсна глава. — Или става дума за безвъзмезден подарък?

— Има условия.

Лили се засмя безрадостно.

— Поне сте откровен.

— По-откровен от теб.

— Аз не лъжа.

— Не, само премълчаваш истината.

Тя сведе засрамено глава.

— Това е единственото проклето нещо, което съм скрила — промърмори и Алекс избухна в смях.

Обгърна с ръка тънката ѝ талия, за да я отдели от стената. Лили се опита да се отдръпне и възкликна:

— Не стигнахме до никакво съгласие!

— Знам. Ще продължим разговора в банята.

— Ако си мислите, че ще ви позволя да ме гледате, докато се къпя...

Той спря и настойчиво я целуна. После усмихнато я поведе към банята. Отвори крановете и водата, топла и студена, потече. Лили, с кръстосани пред тялото си ръце, очарована наблюдаваше луксозната обстановка: мраморна камина, бели италиански плочки с флорални мотиви, каквито бе виждала във Флоренция, и една огромна вана, която спокойно можеше да побере двама души.

Алекс иронично се усмихна на реакцията ѝ и махна ръцете ѝ от гърдите.

— След като се разхождаше из Крейвън'с само с някакви остатъци...

— Не беше толкова прозрачно, колкото изглеждаше, а и перуката доста скриваше.

— Не достатъчно. — Пъхна я във ваната. Лили го погледна с достойнството на обидена котка и остана седнала. Той започна да сваля костюма си. — С това вече е свършено — каза.

Разбра, че имаше предвид заниманията ѝ в Крейвън'с. Никога не се бе подчинявала на заповеди, дори и от родителите си.

— Ако си поискам, мога да се разхождам гола по Флийт Стрийт.

Той я погледна подигравателно, но не каза нищо. Лили взе сапун от кристалната поставка и започна да търка тялото си. Влагата и топлината я накараха да се отпусне и скоро издаде въздишка на задоволство. С крайчеца на очите си видя Алекс да се приближава. Гол. Понечи да излезе от ваната.

— Не — каза. — Не искам да споделям банята си. Имах достатъчно опипване за тази нощ.

— Седни. — Хвана я за рамото и я застави да остане на мястото си. — И до преди десет минути се наслаждаваше на опипването ми.

Влезе във ваната и седна зад нея. Обгърна я със силните си бедра, въздъхна и взе сапуна от ръцете ѝ. Лили запази мълчание. Едното му коляно докосваше гърдата ѝ, докато насапунисаните му ръце шареха по тялото ѝ и отмиваха боята, която се превръщаше в сива пяна. Накрая кожата ѝ стана бяла и искряща. Алекс увеличи натиска и я принуди да се отпусне назад върху широките му гърди.

В тишината на помещението не се чуваше нищо друго, освен мекия звук от водата и тяхното дишане. Постепенно напрежението на Лили изчезна. Ръцете му продължаваха да я изследват, главата ѝ се отпусна на рамото му. Той положи леки целувки на влажната извивка на шията ѝ и брадичката. Притисна се още повече към него и вдиша дълбоко. Инстинктивно постави ръка на бедрото му и опита мускулите. Мокрите косъмчета бяха меки като кадифе.

Усетил ласката ѝ, Алекс застина неподвижно. Лили лежеше със затворени очи, очаквайки той да обяви, че интерлюдията е приключила. Отново я изненада, като усети насапунисаните му ръце да докосват гърдите ѝ, леки като пеперуда, отделяйки специално внимание на зърната. Това изтръгна стон на удоволствие от устните ѝ.

Когато отново насапуниса ръце, действията му заприличаха на ритуал. Пръстите описваха кръгове по стомаха ѝ, показалецът любопитно изучи долчинката на пъпа. Тогава Лили започна да диша накъсано, като че ли плуваше в море от огън. Тялото ѝ се напрегна от желание. Пръстите му слизаха все по-надолу, докато накрая разтвориха краката ѝ и се заровиха в меките косъмчета между тях. Тя подскочи и се опита да ги отблъсне.

— Мисля, че трябва да спрете — каза задъхано и навлажни устни, — мисля...

— Защо не спреш да мислиш? — прошепна в ухото ѝ и пъкна пръст в очакващата го топлина.

Обля я вълна на желание, която се разля по цялото ѝ тяло, превръщайки се в настойчива необходимост. Пръстът му навлезе по дълбоко и тя се напрегна. Той не спираше да ѝ говори да се отпусне, да забрави всичко останало, да се отдаде на момента. Постепенно я доведе до върховно удоволствие, тялото ѝ се изви, а от гърлото ѝ излезе задавен вик, който отекна в тишината на помещението. Когато конвулсиите ѝ утихнаха, Алекс я постави върху себе си и устните им се срещнаха в гореща целувка.

— Ти си една прекрасна жена, Вилхемина Лоусън, — каза той с дрезгав глас, придържайки главата ѝ между ръцете си. Сивият му поглед се впиваше в тъмните ѝ изненадани очи. — И ще прекараш нощта с мен.

Ако имаше дрехи, оръжие или поне частица енергия, Лили щеше да се възпротиви. Но в този момент просто се остави да я изсуши с дебелията затоплена хавлия и да я заведе в спалнята. Алекс угаси светлината и заедно се пъкнаха в леглото. И двамата знаеха, че на следващия ден ще ѝ даде петте хиляди и ще уговорят условията на споразумението. Лили смяташе подобни уговорки за гнусна работа, но всъщност използването на тялото ѝ срещу пари бе именно това. Но също така се чувстваше и по-спокойна. Ще плати на Джузепе и ще наеме някой да намери дъщеря ѝ. Може би кошмарът от последните две години скоро щеше да свърши.

Алекс я притисна към себе си и не след дълго потъна в сън. Лили не успя така лесно да заспи, въпреки умората. Страхуваше се, че противно на усилията ѝ, животът ѝ е поел в нежелана посока, от която няма връщане. Мъжът до нея непрекъснато я изненадваше. Обвиняваше го в жестокост, но въпреки многото възможности, не ѝ бе причинил болка, а я третирал с нежност. Току-що ѝ бе доставил удоволствие. Мислеше, че няма сърце, но всъщност чувствата му изглеждаха особено дълбоки. Останалите можеха да си мислят, че е студен и дистанциран, но тя бе предизвикала у него пламенни реакции. В дъното на сърцето си признаваше, че се радва на това. Приличаше на фурия, когато я видя в Крейвън'с, маскирана като Ева. Усмихна се на

спомена. Но усмивката ѝ се изпари, когато си напомним, че не харесва обсебващи мъже. Опита се да се измъкне, но той я притисна силно, изръмжавайки насън. Тя затвори очи и се отпусна.

Алекс се събуди, когато усети краката на Лили нервно да се мятат. Седна в леглото и сънено разтърка очи.

— Какво става? — промърмори с прозявка. Обърна глава при звука отзад, приличащ на детски плач. — Лили? Проклятие... — Тя се извиваше и бореше, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Мърмореше неразбрано и дишаше накъсано. — Лили. — Нежно отмахна един кичур от челото ѝ. — Шшш... Сънуваш... Това е само кошмар.

— Не...

— Събуди се, скъпа.

Канеше се да продължи да я утешава, когато Лили произнесе едно име, същото, което бе чул при сомнамбулизма ѝ в Рейфорд Парк. Мислеше, че е Ник, но сега разбра, че става дума за име на жена.

— Никол... не... не...

Плачеше без сълзи, протягаше ръце в търсене на нещо, докосваше нервно гърдите си. Трепереше от страх, или може би от мъка.

Алекс я наблюдаваше със смесица от съчувствие и любопитство. Никол. Никога не бе чувал това име от устата на някой от семейство Лоусън. Явно принадлежеше на някого от тайнственото минало на Лили. Погали косата ѝ и я целуна по челото.

— Лили, събуди се. Спокойно. Всичко е наред.

Приблужи се още повече и я прегърна. Внезапно тя избухна в ридания, които издаваха дълбока неизмерима болка.

— Лили. — Опита се да я утеши, като погали тялото ѝ.

Плачът ѝ бе сърцераздирателен. Алекс никога не бе чувал подобен звук и сърцето му се свиваше. Би дал всичко на света, за да облекчи мъката ѝ.

— Лили, — промърмори отчаяно. — За Бога, не плачи.

Мина доста време, преди риданията ѝ да спрат. Притисна мокрото ѝ лице към гърдите си. Искаше му се да поговорят, но тя въздъхна изморено и отново заспа, като че ли сълзите бяха изсмукали всичките ѝ сили. Той погледна към тялото в прегръдките си.

— Коя е Никол? — прошепна, въпреки че тя не го чуваше. — Какво ти е направила?

Главата ѝ почиваше на рамото му. Усети, че напрежението постепенно я напуска, докато галеше влажните ѝ коси. Изненада го желанието да я защитава. Искаше да се грижи за нея, макар че тя не желаше и не се нуждаеше от ничия помощ. Знаеше, че не може да ѝ вярва, но по някакъв начин вече ѝ бе поверил сърцето си. Животът му се бе обърнал на сто и осемдесет градуса.

Обичаше я. Това беше учудващата, но безспорна истина. Целуна косата ѝ с обожание. Не можеше да сдържа радостта си. Искаше да я върже към себе си с думи и обещания, с всичко, което ще я задържи до него... С времето и тя ще се привърже... Заслужаваше си риска... Здравият разум му нашепваше да разследва миналото ѝ, да разкрие загадката. Но не бе способен да действа трезво, когато беше влюбен и я обичаше такава, каквата е. Цял живот е бил внимателен и отговорен. Сега за първи път щеше да остави настрана предпазливостта и да слуша сърцето си.

Лили се протегна доволно и отвори очи. Право пред себе си видя боядисан в бяло и синьо таван. Бавно обърна глава и погледът ѝ срещна почти прозрачните сиви очи на Алекс. Така се бяха омотали в чаршафите, че ѝ бе невъзможно да покрие голите си гърди. Той я поздрави усмихнато за добро утро и попита как е спала.

— Доста добре — отговори Лили иронично.

Бе прекарала нощта, преследвана от странни кошмари. Питаше се дали е разбрал нещо и защо нямаше въпроси или подозрителни погледи.

— Страхувах се, че ще изчезнеш, преди да се събудя — каза Алекс.

Тя отвърна поглед засрамено, спомняйки си как предната сутрин се бе изпарила като крадец.

— Нямах какво да облека — изфуча.

— Естествено. — Отметна чаршафите надолу. — Да те държа гола си има своите предимства.

Лили не можеше да определи дали той е в добро настроение и отново посегна към чаршафа.

— Бих била много благодарна, ако изпратиш някого до нас, за да ми донесе рокля и някои други неща... Ани, камериерката ми, ще знае какво да приготви... — Думите ѝ заглъхнаха, когато той рязко хвърли

чаршафа на пода и разтвори краката ѝ. — Алекс, — опита се да протестира.

Ръцете му нетърпеливо шареха по тялото ѝ.

— Харесва ми как изговаряш името ми.

— Нали не смяташ... — каза тя без дъх. — Не.

— Защо не?

— Не е добре за здравето...

— Вредно — отговори и покри гърдите ѝ. — Съсипва мозъка.

— Наистина ли? — Но веднага си даде сметка, че ѝ се подиграва.
— Алекс!

Устата му се насочи към зърната ѝ. Усещаше набъбналата му мъжественост срещу бедрото си. Не се възпротиви, когато разтвори ръцете ѝ и се настани отгоре ѝ. Целуна я пламенно и с лекота проникна в нея. Тя нерешително постави ръце на гърба му и повдигна бедра. Оргазмът му настъпи почти веднага. Малко по-късно се отпусна до нея с въздишка.

Лили първа наруши мълчанието. Повдигна се до седнало положение, достигна до чаршафа и се покри до брадичката.

— Трябва да поговорим за някои неща — каза, като се опитваше гласът ѝ да звучи нормално. Изкашля се, за да прочисти гърло. — Ще бъда откровена.

— За разнообразие? — промърмори той с блеснал поглед. Не си спомняше някога да е била откровена с него.

— Имам предвид пари и задължения.

— А, да. — Седна срещу нея, а тя се опита да покрие скута му.
— Моите пари, твоите задължения.

Тя кимна утвърдително с неудобство. Поведението на Алекс ѝ се струваше странно: радостта му будеше любопитство, а усмивката в ъгълчетата на устните я смущаваше.

— Снощи спомена за пет хиляди — каза.

— Имаш право.

Лили прехапа устни.

— Все още ли смяташ да ми ги дадеш?

— Казах, че ще го направя.

— Срещу какво?

Изведнъж Алекс не знаеше как да ѝ каже какво иска. Щеше да е по-лесно в някоя по-романтична обстановка. Но тя го гледаше

нетърпеливо и хапеше устни от напрежение. Очевидно страстта и обожанието, които го изпълваха, не срещаха взаимност. Реши да ѝ отвърне в същия тон, като че ли говорят по работа.

— За начало, искам да споделяш леглото ми.

— Очаквах го — каза сухо тя. — Чувствам се поласкана, че струвам толкова много пари.

Отговорът изглежда зарадва Алекс.

— Ще струваш още повече, когато усвоиш някои основни принципи.

Лили отвърна поглед, но не достатъчно бързо, за да не види той блясъка на изненада и объркване в очите ѝ. Дори не ѝ бе минало през главата, че може да съществува и още нещо, освен това, което вече бяха правила. Алекс се усмихна и погали голото ѝ рамо.

— Няма да ти отнеме много време.

— Бих искала да се установя в някоя къща — каза Лили. — Трябва да е достатъчно голяма за празненства, в добър район...

— Тази харесва ли ти?

Предложението му да използва фамилна собственост означаваше, че ѝ се подиграва. Погледна го накриво.

— А защо не Рейфорд Парк? — изстреля. — Ако предпочиташ... — Хвърли му умоляващ поглед. — Не разбираш ли колко е трудно това за мен? Ти го намиращ за забавно, но аз искам да приключим веднъж завинаги. Да говорим сериозно.

— Аз съм сериозен. — Притисна я към себе си и я целуна. Устата му беше топла и примамлива. Отвърна му без да мисли. — Ще отворя сметка на твое име в банката. Не мисля, че ще възразиш срещу сумата. Ще имаш карета на твое разположение. Ще можеш да пазаруваш във всички магазини, в които поискаш. И въпреки, че не би трябвало да го правя, след като толкова ти харесва, ще ти разреша да играеш в Крейвън'с. Но няма да ти позволя да носиш неприлични рокли и ако обърнеш внимание на някой друг, ще извия красивото ти вратле. Ще спиш с мен всяка нощ и ще ме придружаваш, когато отивам в провинцията. Що се отнася до лов, стрелба и всички дейности, от които, изглежда, изпитваш удоволствие, ще ти позволя да ги практикуваш, но само в мое присъствие. Свършено е със самотната езда. Няма да допусна да рискуваш живота си. — Лили стоеше като вкаменена. Условиата му бяха трудни за преглъщане от жена, която

никога не позволяваше да ограничават свободата ѝ. Но не възрази. — Не искам да прекалявам — продължи Алекс. — Ако го направя, ти със сигурност ще ми го кажеш.

— Трябва да знаеш едно нещо — каза тя почти задавяйки се. — Аз... ще взема мерки да не забременея. Не искам деца.

— Добре.

— Не го казвай, ако мислиш обратното.

— Ако не исках, нямаше да кажа „добре“ — изръмжа той, давайки си сметка за важноста на проблема.

След време с търпение ще открие причината за страховете ѝ. И в случай, че чувствата ѝ не се променят, ще го приеме. Хенри ще продължи с фамилната традиция, ако той няма наследник.

— И когато се умориш от мен — продължи Лили глухо, — ще ми позволиш да запазя всичко, което си ми дал.

Според това, което беше чула, такива бяха нормалните условия между държанките и техните покровители. Щом бе задължена да влезе в този свят, трябваше да се грижи за интересите си. Мълчанието на Алекс я обезпокои.

— Има нещо, което все още не съм ти обяснил — каза той накрая.

Лили потисна едно нервно потреперване.

— Не знам какво ще да е. С парите ли е свързано? С къщата? Ако става дума за приятелството ми с Дерек Крейвън, не трябва да се притесняваш, знаеш...

— Лили, млъкни. Чуй ме. — Алекс си пое дълбоко дъх. — Опитвам се да ти кажа, че не искам да си моя любовница.

— Не искаш... — Гледаше го неразбиращо и започна да кипи от гняв. Беше ѝ се подигравал през цялото време? Ставаше дума за план, целящ да я унижи? — Тогава за какво, по дяволите, говорихме?

Алекс прегъваше и заглаждаше края на чаршафа, като че ли беше задача от особено значение. После вдигна решително глава и я погледна в очите.

— Искам да бъдеш моя съпруга.

ГЛАВА 10

— Твоя съпруга — промърмори Лили.

Всичко е било шега... жестока игра, която е планирал през нощта, когато го държа вързан за леглото. Може би, въпреки всичко, все още я искаше за любовница. Той ще диктува правилата, ще си играе с нея, ще я измъчва. Питаше се дали ще я презира така, както тя се презираше. Толкова я болеше, че ѝ бе трудно да се ядоса.

— Ти, с перверзното ти чувство за хумор...

Накара я да замълчи, поставяйки ръка на устата ѝ.

— Не, по дяволите! Не е шега. Искам да се ожения за теб.

Лили захапа ръката му и той я отдръпна като ужилен.

— Няма защо да ми го предлагаш. Вече се съгласих да ти стана любовница.

Алекс невярващо гледеше белезите от зъбите ѝ по ръката си.

— Уважавам те прекалено много за това, бясна лисицо такава!

— Не ти искам уважението. Единственото, което ми трябва, са петте хиляди либри.

— Всяка друга би се почувствала поласкана от предложението ми. Дори благодарна. Предлагам ти нещо по-добро от една скандална връзка.

— Предполагам, че е така от твоята лицемерна гледна точка! Но не се чувствам поласкана и още по-малко благодарна. Или ще съм ти любовница, или нищо.

— Ще бъдеш моя съпруга — каза той твърдо.

— Искаш да съм твоя собственост! — обвини го Лили и се опита да се освободи.

— Да. — Хвърли я на леглото и легна отгоре ѝ. — Да. Искам всички да знаят, че си моя. Искам да носиш името ми и да разполагаш с парите ми. Искам да съм вътре в теб, да съм част от мислите ти, от тялото ти... Искам да ми се довериш. Искам да ти дам онова мистериозно нещо, което ще те направи щастлива. Страх ли те е? Добре, защото и аз се страхувам. Мислиш ли, че ако можех да го

предотвратя, щях да се чувствам така? Не си най-лесната жена на света... — Млъкна рязко.

— Не знаеш нищо за мен — каза тя. — Боже! Май наистина ти се е размътил мозъка!

— Не смятам да плащам за грешките на Хари Хиндън, нито на онова другото копеле, който и да е той. Не съм те предавал, Лили. Веднъж те попитах защо мразиш мъжете. Свободна си да презираш всички останали, но не и мен.

— Мислиш, че мотивът за отказа ми са неуспешните любовни истории от миналото? — Гледаше го, като че ли е някой ненормален. — Бих могла да живея известно време, може би няколко години, според проклетите условия и обществени норми... Но вярваш ли, че съм способна да се окова по този начин за цял живот? И освен това, срещу какво? Заради привилегията да ти предоставям тялото си всяка нощ? Признавам, че ми е приятно, но не си заслужава заради едното удоволствие да жертвам всичко, което ценя.

— Приятно — повтори развеселено той.

Погледна го предизвикателно.

— Тежиш ми — каза. — Не мога да дишам.

— Обясни ми сега колко си щастлива. Наслаждаваш се на свободата си, за да можеш да играеш в Крейвън'с и от това да преживяваш? Не ми казвай, че понякога нощем не се чувстваш самотна, че не се нуждаеш от приятел и съчувствие...

— Имам всичко, което ми трябва. — Опита се да издържи на пронизващия му поглед, но не издържа и отвърна глава.

— Аз не — отговори Алекс с дрезгав глас.

— Тогава потърси си друга — каза му отчаяно. — Има стотици жени, които с радост ще се омъжат за тебе. Жени, които се нуждаят от това, което ще им предложиш, които ще те обичат...

— Няма друга като теб.

— О? И откога се превърнах в толкова важна за теб? — Погледна го отново и видя усмихнатото му лице. — Кое е толкова смешно?

Алекс отмести малко тялото си и хвана брадичката ѝ, вече сериозен.

— От самото начало се привличаме. Създадени сме един за друг. Мисля, че щяхме да се намерим, дори и ако живеехме на различни континенти. Ти също усещаш тази химия помежду ни.

— Сигурно четеш Байрон — промърмори тя. — Говориш такива романтични глупости...

— Ти ме избра.

— Не е вярно!

— Забърка се с мен, въпреки многото ти познати от клуба, от баловете, от ловните събирания. Провокира ме, появи се в дома ми, напъха си носа в работите ми, предотврати женитбата ми, измами ме да дойда в Лондон, където ме върза за леглото си, заложи тялото си срещу парите ми... За Бога! Има ли нужда от повече обяснения? Влезе ли в живота на някой друг така, както направи с мен? Не мисля.

— Причината за всичко беше Пени — каза Лили с тънък глас.

Алекс ѝ се усмихна подигравателно.

— Тя беше само извинение. Направи го, защото ме искаше.

— Самонадеян глупак! — възкликна тя и се изчерви.

— Мислиш ли, че всичко е плод на моето въображение? Каж ми тогава да се махна от живота ти.

— Искам те далеч от себе си — веднага отговори тя.

— Каж ми, че последните две нощи не означаваха нищо за теб.

— Разбира се, че не!

— Каж ми, че не искаш повече да ме виждаш.

— Аз... — Не можа да продължи.

Той нежно погали косите ѝ.

— Каж го — прошепна. — И ще те оставя на мира.

Лили опита отново.

— Аз никога...

Не можеше. Но и не можеше да му позволи да ѝ усложнява живота. Мисълта да го загуби ѝ причиняваше необясним страх. Очакваше още думи от него, нещо, което да наклони везните в една или друга посока. Но Алекс не мислеше да я улеснява, продължаваше да я измъчва с мълчанието си. Опита се да подреди мислите си. Ако той беше покорен и можеше да го води за носа... Оставаха ѝ малко възможности да си върне Никол.

Сърцето ѝ биеше учестено и затрудняваше говора ѝ.

— Ще...? — Навлажни устни и се застави да продължи. — Наистина ли ще си тръгнеш, ако те помоля? Просто така?

Алекс проследи движението на езика ѝ по устните.

— Не — отговори почти без глас. — Само исках да проверя дали си способна да ми го кажеш.

— О, Боже! — Лили се засмя, едновременно уплашена и облекчена. — Мисля, че не мога.

— Защо?

Започна да трепери. Винаги смело бе посрещала проблемите и загубите и никой, дори и Джузепе, не бе успявал да сломи защитните ѝ сили. Само Алекс.

— Не знам — извика и се хвана за главата. — Не знам.

— Скъпа. — Покри с леки целувки шията и раменете ѝ и я притисна към себе си.

— П-предпочитам да съм ти любовница — изхлипа тъжно тя.

— Всичко или нищо. Така стоят нещата между нас. — Отметна косата ѝ от лицето и ѝ се усмихна. — Освен това, единственият начин, по който ще накарам Бъртън да ми стане иконом, е като се оженя за теб. — Целуна я. — Кажи да. Кажи го, скъпа — прошепна.

Лили се опита да убеди себе си, че го прави за пари. Страхуваше се да признае, че има друга причина, още по-убедителна, за да приеме. Като съпруга на Алекс щеше да бъде много богата. Ще има достатъчно пари, за да купи завръщането на Никол, а в случай, че Джузепе откаже да се споразумеят, ще наеме най-добрите детективи, занимаващи се с подобни случаи. Господин Нокс, когото бе наела преди, не направи кой знае какво, но занаят можеше да наеме няколко като него. Ще ги накара да преровят града, докато намерят дъщеря ѝ. А след това да става каквото ще. Когато Алекс разбере, че тя има извънбрачно дете, което смята да задържи, веднага щеше да поиска развод. Вероятно ще се ядоса, че го е измамил, но ще си намери някоя девойка, която да му даде половин дузина наследници. Тогава двете с Никол ще се преместят на някое отдалечено място, където да живеят на спокойствие.

А междувременно Лили смяташе да се наслаждава на времето, което ще прекара с него. Предстояха ѝ много ноци в спалнята с небе и облаци по тавана. Ще говорят, ще се шегуват, ще го провокира.

Никога през живота си не бе поддържала такава връзка с мъж. Най-близко до това бе приятелството ѝ с Дерек Крейвън, странно и лишено от страст. Но за разлика от Дерек, Алекс се отнасяше собственически с нея, защитаваше я и искаше да сподели проблемите

й. Лили предполагаше, че ще се остави на течението и ще й хареса да принадлежи на някого. За известно време ще разбере какво е да имаш съпруг.

Алекс планираше нещо невъзможно — да се оженят още същия следобед. Знаеше причината за нетърпението му: страхът, че тя ще си промени мнението. И имаше право, тъй като тя го менеше на всеки десет минути. Той изпрати за камериерката й Ани и уреди всичко, така че да й донесат необходимото в Суонс Корт.

Лили беше неспокойна. Облече си памучна рокля в бледожълто с бухнали ръкави и скромно деколтe.

— Така изглеждам като селянка — промърмори, оглеждайки се в огледалото, докато Ани връзваше панделките на гърба й. — И прекалено млада. Защо не ми донесе нещо по-представително?

— Не е роклята, която ви прави по-млада, госпожице, — усмихна се над рамото й камериерката. — От лицето е.

Лили седна и се загледа любопитно в отражението си. Даде си сметка, че Ани има право. Устните й бяха по-розови от обикновено и леко подути, което се дължеше на страстните целувки на Алекс от предната нощ. Лицето й изглеждаше различно: излъчваше мека топлина, блясък и уязвимост. Дори и пудрата не можеше да скрие порозовелите й страни, обикновено бледи, както диктуваше модата. Нищо общо със светската дама, която обираше гълъбчетата в Крейвън'с. Циничният и подигравателен поглед, който използваше с такъв успех, бе изгубил ефекта си. Очите й бяха широко отворени, а погледът — невинен като на Пенелопе. Образът й напомняше за безгрижната девойка, лудо влюбена в Хари Хиндън.

Тези промени я накараха да се почувства неудобно.

— Донесе ли ми някоя от диадемите? — попита, прекарвайки ръка през къдриците си. — Косата ми пада в очите. — Ани й поднесе няколко и Лили избра една златиста, украсена с топаз. Сложи я на челото си и се намръщи, като видя контраста между екзотичното украшение и младежката рокля. — По дяволите! — Махна диадемата и отметна нетърпеливо къдриците си. — Донеси ножиците, моля те, и отрежи малко от това чудо.

— Но, госпожице, — опита се да протестира Ани. — Така ви стои чудесно.

— Тогава остави го както си е. — Зарови лице в ръцете си и започна да стене. — Няма значение. Не мога да продължа с това, Ани.

— Да продължите с кое? — попита обърканата камериерка.

— Този срам... О, няма нужда да знаеш. Помогни ми да се измъкна оттук и кажи на лорд Рейфорд... — Спря нерешително.

Един нов глас се намеси в разговора:

— Да каже на лорд Рейфорд какво?

Алекс се прибираше след кратко пътуване до града. По доволната му физиономия Лили разбра, че е намерил пастор, който да ги венчае веднага. Един Господ знаеше какво е разказал на бедния човечец.

Ани го погледна изненадано — бе първия мъж, който влизаше в стаята на господарката ѝ без разрешение. После се оттегли в един ъгъл.

Алекс прекара длани по раменете на Лили и се наведе да прошепне в ухото ѝ:

— Страхливка. Няма да избягаш.

— Нямах намерение да го правя — излъга тя.

— Прелестна си с тази рокля. Нямам търпение да я сваля.

— Само за това ли мислиш? — попита тихо, знаейки, че Ани е наострила уши.

Той се усмихна и я целуна по шията.

— Свърши ли вече?

— Не.

— Трябва да тръгваме.

Лили стана и започна да обикаля из стаята. После се спря пред него.

— Милорд, — каза развълнувано, — помислих върху налудничавото решение, което взехме набързо и стигнах до заключението, че е неблагоприятно да...

Алекс протегна ръка и я привлече към себе си, като котка, която предотвратява паническото бягство на мишката. Направи знак на Ани да напусне стаята. После я целуна със страст, докато не усети краката ѝ да треперят. Повдигна глава и погледна настойчиво в тъмните ѝ очи.

— Женитбата ти с мен е най-благоприятното нещо в живота ти.

Тя постави ръце на реверите на самото му.

— Аз... Бих искала да имам някаква гаранция.

— И какво ще постигнеш с това?

Отново я целуна с първична страст, разтваряйки устните ѝ и разпалвайки я с език. Лили скръсти ръце зад главата му с накъсано дишане. Когато целувката свърши, остана така, за да запази равновесие.

— Алекс...

— Хм? — Устните му галеха чувствителните крайчета на устата ѝ.

— Няма да бъда нормална съпруга. Не бих могла, дори и да искам.

— Знам.

Погледна го скришом с подозрение.

— Как да съм сигурна, че няма да искаш да се променя?

Той се усмихна иронично.

— И да се превърнеш в какво?

— Ще искаш да стана уважавана дама, да престана да яздя по мъжки, да събирам рецепти за лъскане на ботуши, да седна в салона да бродирам...

— Млъкни — засмя се и взе лицето ѝ в ръце. Потърка устни в нейните. — Не се учудвам, че толкова време си избягвала брака. Ако искаш, можеш да хвърлиш в огъня всички бродерии. Остави на госпожа Ходжис да се занимава с лъскането на ботушите... — Пръстите му шареха по деликатната извивка на шията и си играеха с фините къдрици на врата. — Не искам да те променям, скъпа. Само да забавя малко устрема ти.

Както и предполагаше, коментарът я жегна.

— Опитай се, ако ти стиска — отговори наперено и той избухна в смях.

Помъкна я навън, давайки ѝ време само да си вземе ръкавиците. Отпред ги чакаше открит файтон. Алекс ѝ помогна да се качи и даде знак на момчето да пусне конете. Насочиха се на юг по брега на реката. Лили установи, че се наслаждава на пътуването. Седеше на издигнатата седалка и наблюдаваше усилията на Алекс да контролира двойката великолепни коне. Животните с неизчерпаемата си енергия отнемаха цялото му внимание.

Премести се на седалката, така че да му остави достатъчно място да движи ръцете си. Не след дълго конете понамалиха лудешкия си бяг

и вече можеха да разговарят.

— Защо не си им отрязал опашките? — попита Лили, сочейки дългите черни опашки пред себе си. Напоследък такава бе практиката, пък и модата сред лондонските й познати. — Могат да се оплетат в юздите.

Алекс тръсна глава и каза нещо под носа си.

— Какво каза? — попита тя.

— Казах, че е болезнено за конете.

— Да, но болката е само за кратко, а е по-сигурно да им се отрежат опашките.

— Това е единственото им средство да се предпазват от мухите.

— Обожаваш деца и животни — каза Лили. — Въпреки репутацията ти на студен човек. Хайде, дай ми поводите. — Протегна ръце.

Той я погледна, като че ли идеята жена да управлява файтон му изглеждаше странна. Тя се засмя.

— Справям се доста добре, милорд.

— Ще си съсипеш ръкавиците.

— Няма значение.

— Никога не съм позволявал на жена да управлява файтона ми.

— Страх ли те е? — попита сладко Лили. — Изглежда, че доверието в този брак ще е едностранчиво.

Алекс й подаде юздите с нежелание. Но като я видя как умело ги пое, малко се поуспокои.

— Отпусни се — засмя се тя. — Имам чувството, че всеки момент ще се намесиш. Никога не съм обръщала файтон, милорд.

— Винаги има първи път. — Не преставаше да я наблюдава изпод вежди.

— Така казват — отговори и насърчи конете да увеличат темпото.

След няколко километра Алекс я поздрави за отличното управление. Чувстваше се горд, гледайки с каква вещина тези малки ръце насочваха буйните животни. Не бе от тези, които предаваха командването в чужди ръце, но задоволството й от показаните умения му се струваше възбуждащо и атрактивно. Нито той, нито някой друг биха могли да я уплашат. Беше идеалната съпруга за него, способна да се изравни по страст, сила и воля.

Файтонът продължи в посока към Бромптън и Челси и Алекс хвана поводите в последната част на пътуването. Спря в една тясна уличка пред малка каменна църква. На входа ги очакваше младеж на около петнадесет години.

— Пази конете — каза му графът и подхвърли една монета. — Няма да се бавим много.

Момчето радостно се усмихна.

— Да, милорд.

Алекс слезе и протегна ръце към Лили. Тя стоеше неподвижно и го гледаше с широко отворени очи. При вида на църквата я обзе нерешителност.

— Дай ми ръка, Лили.

— Какво правя? — попита тя с дрезгав глас.

— Позволи ми да ти помогна.

Без да откъсва поглед от неговия, Лили постави ръка на сърцето си, което биеше с бясна скорост. Поведението на Алекс бе спокойно, но очите му излъчваха стоманен блясък и в гласа му се усещаше предупредителна нотка. Не можеше да избяга, той нямаше да го позволи. Подаде му ръка и слезе от файтона като насън.

— След като Х-хари ме изостави — заекна унило, — се заклек, че никога няма да се омъжа.

Алекс не отместваше поглед. Даде си сметка колко много я е наранил годеникът ѝ, след като споменът за унижението я преследваше и след десет години. Постави ръце на кръста ѝ и я целуна по челото.

— Не те е заслужавал — прошепна. — Бил е луд и страхлив.

— Или достатъчно интелигентен да се спаси. И всеки би казал, че ти си още по-луд, за да направиш това...

— Не съм идеален. — Разтри успокояващо раменете ѝ. — Имам доста дефекти и ти вече познаваш повечето. Но никога няма да те изоставя, Вилхемина Лоусън. Никога. Разбра ли?

— Разбрах — преглътна горчивия си смях, — но не ти вярвам. Мислиш си, че знаеш най-лошото за мен, но не е така. — Не се осмели да разкрие повече. Очакваше, че това ще е достатъчно, за да се откаже от сватбата.

— Знам всичко, което ми е нужно — каза той спокойно. — Останалото може да почака.

Влезе заедно с нея в църквата, като през цялото време я придържаше за талията.

Вътрешността правеше впечатление с простотата си. Светлината навлизаше през живописни прозорци с цветни стъкла. Пламъкът от свещите хвърляше златисти отблясъци върху излъсканите дъбови пейки. В средата на помещението ги очакваше възрастен свещеник с приятно, загоряло лице. Не бе по-висок от Лили, но присъствието му излъчваше сила и добронамереност.

— Лорд Рейфорд, — каза с лека усмивка. После погледът му се насочи към уплашеното лице на Лили. — Вие трябва да сте госпожица Лоусън. — Изненада я, като постави ръце на раменете ѝ и я загледа настойчиво. — От доста време познавам Алекс, дъще, почти от раждането му.

— О? — възкликна тя. — И какво мислите за него, отче?

— Графът е добър човек — погледна замислено към Алекс, — макар и на моменти да се показва горделив.

— И арогантен — появи се искрена усмивка на устните ѝ.

Свещеникът се усмихна.

— Може би. Но също така е отговорен, грижовен и ще е верен съпруг, съдейки по семейната традиция. Кръвта на рода Рейфорд, както знаете. Радвам се, че си е избрал една смела жена за спътница в живота. Достатъчно дълго е носил сам отговорностите си. — Хвърли поглед към графа. — Пътували ли сте някога по море, госпожице Лоусън? Сигурно сте чували думата „възел“, използвана от моряците. Означава да свържеш две въжета в едно, за да имат по-голяма сила. Моля се на Бог това да се превърне в реалност във вашия брак.

Лили кимна с глава. Чувстваше се трогната от атмосферата на мир и спокойствие в църквата, от думите на свещеника и от развълнуваното лице на Алекс, забил поглед в пода.

— Надявам се — успя да промълви.

Отчето им направи знак да го придружат до олтара. Лили се опитваше да успокои лудото биене на сърцето си. Бавно свали ръкавиците и ги подаде на Алекс. Той ги прибра в джоба си и я хвана за ръка. Продължаваше да е сериозен, но в очите му се появи искрица огън.

Застанаха пред олтара с преплетени ръце. Лили едва чуваше гласа на свещеника. Всичко ѝ се струваше като неясен сън. Животът ѝ

бе поднасял много изненади, но тази бе най-неочакваната. Женеше се за мъж, когото почти не познаваше, макар че на моменти ѝ се струваше, че я разбира по-добре и от самата нея. Усещаше ръката му, топла и влажна, хванала нейната, сякаш е най-естественото нещо на света. Мелодичният му глас, когато повтаряше брачните клетви, успокояваше изтерзаната ѝ душа. Когато дойде и нейния ред, повтори думите с леко треперещ глас. Алекс постави на пръста ѝ златен пръстен с огромен рубин.

Свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга и отправи молитва към Бога за новото семейство. Подписаха се в църковния регистър и поставиха имената си върху брачното свидетелство. Лили въздъхна след последната буква. В задната част се чу някакъв шум и влязоха няколко възрастни енорияши. Отчето се извини и остави Алекс и Лили сами пред отворения регистър. Дватамата се взираха в имената си и датата. Лили повдигна ръката с пръстена, разглеждайки го от всички страни. Рубинът и диамантите, които го заобикаляха, изглеждаха прекалено големи на малката ѝ ръка.

— Принадлежеше на майка ми — обясни Алекс.

— Много е хубав. — Погледна го в очите. — Някога... Каролин...?

— Не — веднага отговори той. — Изобщо не го е виждала. — Погали ръката ѝ. — Никога не бих те молил да носиш нещо, помрачено от спомена за друга жена.

— Благодаря. — Не можа да сдържи една плаха усмивка на задоволство.

Той стисна ръката ѝ почти до болка.

— Каролин значеше много за мен. Ако беше останала жива, мисля, че щях да се ожения за нея и... да бъдем щастливи.

— Разбира се — промърмори Лили, изненадана от насоката на разговора.

— Но с теб е различно... — Алекс се изкашля от неудобство.

Тя задържа дъха си в очакване на следващите му думи. Като че бе застанала над някоя бездна. Накрая не издържа.

— Какво искаш да кажеш с това „различно“? — Гледаше право в загорялото му лице. — В какъв смисъл?

Прекъсна ги гласът на свещеника.

— Лорд и лейди Рейфорд, дългът ме зове на друго място. Ако ме извините...

— Да, разбира се — каза Алекс. — Благодаря.

Изненадата, че я нарекоха лейди Рейфорд, накара Лили да забрави въпроса си. Сбогува се с отчето и се насочи към изхода заедно с Алекс.

— Вече съм графиня — засмя се недоверчиво, вече далеч от църквата. Забеляза изненаданото изражение на съпруга си. — Мислиш ли, че майка ми ще е доволна?

— Ще припадне — предположи той и ѝ помогна да се качи във файтона. — После ще поиска чаша чай. — Усмихна се, като я видя да посяга към поводите. — Не пипайте, лейди Рейфорд. Аз ще управлявам към къщи.

По молба на Лили, Алекс я придружи до банката „Форбс, Бертран и Къмпани“, за да изтеглят пет хиляди либри. Струваше ѝ се странно, че той не проявява любопитство за какво ѝ трябва. Вероятно предполагаше, че става дума за дълг на карти или че дължи парите на Дерек.

— Достатъчно ли са? — попита само, след като служителят отиде в съседната стая, където се намираха касите.

Лили кимна с глава и виновно се изчерви.

— Да, благодаря ти. Следобед трябва да свърша нещо. — Поколеба се. — Предпочитам да отида сама.

Алекс я погледна изпитателно, но лицето му остана спокойно.

— Ще се видиш с Крейвън?

Лили се изкушаваше да излъже, но потвърди.

— Искам Дерек първи да научи за сватбата. Знам, че е безскрупулен, но винаги е бил любезен с мен и мисля, че ще се почувства обиден, ако не го уведомя лично.

— Не му казвай много — посъветва я. — Това също може да го нарани. — Усмихна се без желание, като видя слисаната ѝ физиономия. — Наистина ли не си даваш сметка какво чувства към теб?

— Не, ти не разбираш отношенията ни...

— О, разбирам, затова ще те оставя да отидеш сама.

Лили се чувстваше странно да дава обяснения. Надяваше се, че няма да е нужно да го лъже.

— Вероятно няма да се прибера преди мръкване.

— Нека те придружат едно момче от конюшните и двама лакеи.

— Добре.

Усмихна му се. Не я вълнуваше дали ще пристигне в Крейвън'с в затворена кола, съпроводена от цяла армия. Но на срещата с Джузепе в Ковънт Гардън трябваше да отиде сама. Ще заеме един от конете на Дерек и скришом ще се измъкне.

Бързото ѝ съгласие накара Алекс да се колебае между задоволство и подозрение.

— А аз ще посетя лейди Лайън.

— Леля ти? — Беше чула името от майка си.

Той кимна с нежелание.

— Леля ми е много уважавана и веща в случаите, които изискват дипломация.

— Смяташ, че ще ни помогне да предотвратим скандала? След облога ни в Крейвън'с, сцената от снощи, бягството на Пени и прибързаната ни женитба? — Направи комична гримаса. — Не мислите ли, че злото е вече сторено, милорд?

— Ще го приеме като предизвикателство.

— Или катастрофа, по-скоро — каза Лили, представяйки си една матрона от висшето общество да се опитва да обяснява неприличните ѝ лудории. Смехът ѝ предизвика неодобрителни погледи от страна на клиенти и служители.

— Спри — възкликна Алекс, въпреки че не спираше да се усмихва. — Дръж се прилично. Всеки път, когато сме на публично място, правим сцена.

— От години го правя сама — отговори Лили. — Но виждам, че се притесняваш за репутацията си. Накрая ще ме молиш да не те излагам.

Остана като вкаменена, когато той се наведе да я целуне. Възкличания на неодобрение изпълниха помещението. Опита се да го отблъсне, но той усили натиска на устните си, докато не я накара да забрави къде се намират и не изтръгна от гърлото ѝ стон на удоволствие. После Алекс повдигна глава и ѝ се усмихна, а погледът

му блестеше предизвикателно. Лили избухна в смях и го погледна с възхищение.

— Touchee — каза, докосвайки пламналите си страни.

Лили намери Дерек в един от частните салони на клуба. Бе събрал две маси, за да поберат счетоводните книги, чекове и огромни купчини монети и банкноти, привързани с бели панделки. В миналото го бе виждала да брои пари с изненадваща бързина. Но днес беше непохватен и пресмяташе печалбите без обичайната си вещина.

Когато се приближи, усети сладникавата миризма на джин, разлят по масите. Погледна изненадано към Дерек. Не бе нормално да го види пьян, още повече от джин, питието на бедните. Той го мразеше, тъй като му напомняше за миналото.

Дерек вдигна глава и плъзна поглед по жълтата рокля и порозовелите ѝ страни. Изглеждаше като преситен млад султан. Забеляза, че е отслабнал. Скулите му бяха изострени и видът му малко занемарен: връзката бе разхлабена, а косата му падаше безразборно по челото. Нещо нетипично за него.

— Уърти не се грижи за теб — каза Лили. — Почакай малко, ще помоля да ти изпратят от кухнята...

— Не съм гладен — прекъсна я той, изговаряйки внимателно думите. — Не си прави труда. Зает съм.

— Дойдох да ти кажа нещо.

— Нямам време за приказки.

— Но, Дерек...

— Не...

— Омъжих се за него — каза рязко Лили. Засмя се нервно. — Омъжих се за лорд Рейфорд тази сутрин.

Дерек пребледня. Отпи бавно няколко глътки. Стискаше силно чашата си. После с неутрален глас и неразгадаемо изражение попита:

— Разказа ли му за Никол?

Усмивката ѝ се изпари.

— Не.

— И какво очакваш от него, когато разбере, че имаш извънбрачно дете?

Тя сведе поглед.

— Очаквам да поиска анулиране или развод. Не смятам да го обвинявам, че ме мрази, когато разкрие истината. Дерек, не се пали. Знаем, че това, което извърших, сигурно ти се струва лудост, но има смисъл, наистина...

— Не съм ядосан...

— С богатството на Алекс ще мога да преговарям с Джузепе...

Нададе вик, когато той внезапно се изправи и хвърли в краката ѝ шепа монети. Погледна го с ококорени очи.

— Не си го направила заради парите — каза ѝ студено. — Каж ми истината, циганче. Между мен и теб винаги е било така.

— Истината е, че искам да си върна дъщерята. И това е единствената причина, поради която се омъжих за него.

Той посочи вратата с трепереща ръка.

— Ако ще лъжеш, изчезвай от клуба ми.

Лили наведе глава и преглътна.

— Добре — промърмори. — Трябва да си призная. Харесва ми. Това ли искаше да чуеш?

Дерек кимна поуспокоен.

— Да.

— Държа се добре с мен — продължи тя, скръствайки ръце. — Не знаех, че съществува някой като него: мъж без никаква следа от злоба. Не иска да се променям. Когато съм с него, си мисля, че се доближавам до щастието. Никога преди не съм имала това усещане. Толкова лошо ли е да го имам, па макар и за кратко?

— Не — промърмори той.

— Можем пак да си бъдем приятели, нали?

Дерек кимна утвърдително. Лили въздъхна и се усмихна с облекчение.

— Трябва да ти кажа нещо. — Той се опитваше да говори правилно, както на нея ѝ харесваше. — Нуждаеш се от мъж като Уолвертън. Ще си глупачка, ако го изгубиш. Животът, който водеше, щеше да те довърши, циганче. Нещата отиваха на зло. Той ще ти помогне да бъдеш уважавана дама и ще се грижи за теб. Не му казвай за Никол. Няма нужда.

— Някой ден ще научи, когато я открива.

— Никога няма да я откриеш.

Очите ѝ светнаха от гняв.

— Напротив, ще си я върна. Няма защо да си дребнав, само защото съм направила нещо, което не ти харесва.

— Минаха вече две години. Нито аз, нито проклетият ти детектив успяхме да я намерим. Хората ми обърнаха публични домове, кръчми, всички подозрителни места по Флийт Маркет и Ковънт Гардън... — Млъкна, като видя как цветът изчезва от лицето ѝ. Но после реши да продължи. — Накарах ги да търсят по затвори, странноприемници, работилници, по доковете... Циганче, или е мъртва, или отдавна са я продали и е далеч от Лондон. — Челюстта му се стегна. — Вече е прекалено късно. Знам какво правят с децата, какво ги карат... И с мен направиха същото. По-добре да е умряла.

— Защо ми го казваш? — попита Лили дрезгаво. — Защо?

— Защото трябва да се наслаждаваш на възможността, която ти предлага Уолвертън. Трябва да забравиш миналото, в противен случай бъдещето ти ще стане на парчета.

— Грещиш — отвърна му с треперещ глас. — Никол е жива. Някъде в този град. Мислиш ли, че нямаше да почувствам, ако е мъртва? Нещо вътре в мен щеше да ми каже... Грещиш!

— Циганче...

— Няма да споря повече. Нито дума, Дерек, или приятелството ни ще приключи завинаги. Ще си върна дъщерята и някой ден смятам да ти натикам думите обратно в устата. А сега ми трябва кон за един-два часа.

— Ще дадеш на онзи кучи син петте хиляди — каза намръщен Дерек. — Би трябвало да те последвам и да го убия.

— Не. Добре знаеш, че с него изчезват и възможностите ми да намеря Никол.

Той кимна недоволно.

— Уърти ще ти приготви коня, а после очаквам всемогъщият Уолвертън да измисли начин да те държи заета нощем.

Лили дойде на уреченото място няколко минути преди полунощ. Започваше да ръми, което усилваше миризмите на боклук и оборски тор, типични за Ковънт Гардън. Изненада се да завари Джузепе там. Докато се приближаваше бавно към него, си даде сметка, че обичайното му нахакано държание се бе изпарило. Беше нервен.

Носеше тъмен костюм, добре ушит, макар и малко поизносен. Запита се защо не си купува нови дрехи, при всичките пари, които му даваше. При вида ѝ на лицето му се изписа нетърпение.

— Имаш ли парите?

— Да — отговори Лили, но пренебрегна протегнатата му ръка.

Джузепе обгърна с поглед гъстата влажна мъгла, която ги заобикаляше, и сви устни.

— Винаги вали — каза, — винаги е сиво. Проклета Англия!

— Защо не се върнеш в Италия? — попита Лили без да мига.

Той сви рамене.

— Не зависи от мен. Тук съм, защото съм им необходим.

— Значи така стоят нещата. И кои са „те“, Джузепе? Имат ли нещо общо с Никол и този шантаж?

Той се притесни, че се е разприказвал.

— Дай ми парите.

— Не искам да го правя повече — каза твърдо Лили. Очите ѝ блестяха върху бледото лице. — Не мога, Джузепе. Направих всичко, което поиска. Дойдох в Лондон, когато ми заповяда. Дадох ти всичко, което имах, без да получа никаква гаранция, че Никол е жива. Единствено ми даде рокличката, която носеше в деня на отвличането си.

— Съмняваш се, че Николета е при мен? — попита меко Джузепе.

— Да, съмнявам се. — Преглътна с усилие. — Мисля, че е мъртва.

— Имаш думата ми, че не е.

— Аха. — Лили се изсмя презрително. — Извини ме, че не вярвам на думата ти.

— Грещиш, сага — каза той надутото. — Не знам защо, но тази нощ ми хрумна да ти донеса едно доказателство, че Николета е жива. Не искам да се съмняваш в мен и затова ще ти покажа нещо. — Погледна през рамо към тъмната уличка.

Лили слисано насочи поглед в същата посока. Джузепе извика нещо на диалекта си, което тя не разбра. На няколко метра от тях се появи една фигура, обвита в нещо, приличащо на чаршаф. Лили смаяно наблюдаваше странното появяване.

— Какво ще кажеш сега, сага? — попита самодоволно Джузепе.

Тя започна да трепери, когато фигурата се оказа мъж, който държеше за ръцете едно момиченце. Когато я повдигна, черните ѝ къдрици блеснаха като полиран оникс, контрастирайки със сивото на небето.

— Не! — извика Лили. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Момиченцето гледаше към Джузепе.

— Ти ли си, татко? — попита на италиански.

Това беше дъщеря ѝ. Беше Никол. Лили изпусна торбата и се олюля. Джузепе запуши с ръка устата ѝ, за да предотврати вика на агония. Тя размаха панически ръце да се отърве от него, а очите ѝ се замъглиха от сълзи. Гласът му прозвуча в ухото ѝ:

— Да, Николета е, нашата дъщеря. Сладка е, нали?

Мъжът изчезна с момиченцето в отговор на подадения знак от страна на Джузепе. Той изчака малко, преди да пусне Лили.

— Боже мой, — хлипаше тя, обгърнала се с ръце.

— Както видя, при мен е. — Провери съдържанието на торбата и въздъхна доволно.

— Го-говори италиански — преглътна Лили, без да откъсва поглед от мястото, където се появи дъщеря ѝ.

— А също и английски.

— Има ли много италианци на мястото, където я държиш? — попита задавено. — Затова ли не е забравила езика?

Джузепе я погледна подозрително и тъмните му очи светнаха.

— Ако се опиташ да я откриеш, ще се ядосам.

— Джузепе, можем да се споразумеем. Една сума, която да задоволи... — гласът ѝ трепереше. — За да ми я върнеш. Това не може да продължава. Из-изглежда, че се грижиш за Никол. В дъното на сърцето си знаеш, че с мен ще ѝ е по-добре. Онзи мъж, който я държеше, съучастник ли ти е? Има ли още? Не вярвам да си дошъл сам от Италия. — Протегна умоляващо ръка. — Мисля, че си се набъркал в някаква конспирация или нещо подобно. Само такова заключение има смисъл. Парите, които ти дадох... Взеха по-голямата част, нали? Джузепе, ако е вярно, каквото съм чула за тези банди, намираш се в голяма опасност и няма да ти хареса Никол да страда...

— Вече видя, че е жива и здрава — каза той.

— Да, но докога? В безопасност ли си, Джузепе? Може би трябва да помислиш върху някакво споразумение с мен, както заради себе си,

така и заради нея. — Потискаше омразата си към него, която почти я задушаваше. Продължи спокойно, виждайки интереса в очите му. — Можем да обсъдим една прилична сума. Ще бъде добре и за тримата — за теб, за мен и най-важното — за нашата дъщеря. Моля те, Джузепе. — Остави й горчив вкус в устата да го моли, но настоя отново: — Моля те.

Той се забави с отговора. Не преставаше да я пронизва с поглед.

— За първи път ме молиш като жена — каза накрая. — Така мило и сладко. Май си го научила в леглото на лорд Рейфорд, а?

Лили замръзна.

— Значи си разбрал?

— Знам, че си станала негова държанка и може би си се променила, откакто бяхме заедно. Сега вероятно имаш какво да предложиш на един мъж.

— Как си научил?

— Следя всяка твоя стъпка, сага. Местата, които посещаваш... — Докосна лицето й.

Прие пасивно милувката, въпреки че й се повдигаше. Успя да потисне тръпката на отвращение.

— Ще помислиш ли върху предложението ми? — каза твърдо.

— Може би.

— Тогава да обсъдим сумата.

Той се изсмя на нетърпението й и поклати глава.

— Не сега.

— Кога? Кога ще се срещнем отново?

— Скоро. Ще ти изпратя бележка.

— Не. — Лили го задържа за ръкава, когато той понечи да си тръгне. — Искам да знам сега. Да се разберем...

— Имай търпение — прекъсна я уморено и се дръпна назад с пресилена усмивка. — До скоро, Лили. — И изчезна в тъмнината.

— За мен беше удоволствие — промърмори тя, изтривайки сълзите си.

После застина неподвижно със стиснати юмруци. В отчаянието си виждаше искрица надежда. Момиченцето беше Никол, без съмнение. Дъщеря й беше жива. Спомни си красивото лице, крехкото телце.

— Господи, запази я жива и здрава, пази я — прошепна.

Приблужи се към арабския кон, който Дерек ѝ бе предоставил и погали лъскавата кафеникава грива. През главата ѝ препускаха екзалтирани мисли. Качи се на седлото и оправи наметката и качулката. Насочи коня в посоката, в която бе изчезнал Джузепе, без да се замисля, навлизайки в райони, където и полицията не смееше да патрулира, дори и денем. Тъмните улички на това змийско гнездо бяха оживени: пияници, проститутки и всякаква измет, от джебчии до убийци. Идеално място за извършване на престъпление.

Скитниците, забелязвайки арабския жребец и богато облечената му ездачка, започнаха да я наобикалят. Един от тях хвана ботуша ѝ и тя се дръпна уплашено назад. Пришпори коня. Лудост бе да се движи из този район без оръжие и защита. Насочи се към една странична уличка, която да я изведе към относителната сигурност на Ковънт Гардън.

Дочу сърдити гласове, подвиквания и шум от борба. Между полуразрушените дървени къщички видя групички мъже, някои в дрипи, други елегантно облечени. Изглежда наблюдаваха някакъв спектакъл. Лили свъси вежди, когато долови лай и ръмжене на кучета. Бе попаднала на бой с животни. На мъжете им доставяше удоволствие този кървав спорт — да затварят животни в клетки с освирепели кучета и да наблюдават как ги разкъсват. Запита се каква е жертвата за тази нощ. Сви между сградите, за да избегне тълпата. Знаеше колко лесно тези мъже могат да станат необуздани. Не ѝ се искаше да се сблъска с някой от тях.

Дивашките кръсъци отекваха между дървените стени на сградата, превърната в обор. Между количките и боклуците Лили видя едно хлапе, свито на пода с глава на коленете. Раменете му потреперваха, като че плачеше. Тя забрави всякаква предпазливост и спря коня.

Момчето вдигна глава. Лицето му бе мръсно, а сълзите оставяха вадички по бузите му. Беше много слабо, с изострени черти. На възраст бе горе-долу колкото Хенри, но гладът и болестите бяха оставили своя отпечатък. При вида на Лили и лъскавия ѝ кон спря да плаче и я загледа със зяпнала уста.

— Защо плачеш? — попита го нежно.

— Не плача — отвърна то и изтри очите си с парцаливия ръкав.

— Нараниха ли те?

— Не.

— Чакаш ли някого? — Посочи с ръка дървената стена, зад която се чуваше глъчката.

— Да... Скоро ще дойдат да го вземат.

Детето погледна към задната част, където стоеше една шарена каруца. Виждаше се изписано името на пътуващ цирк. В предната ѝ част бе впрегнато сиво измършавяло конче.

— Него ли? — попита Лили смаяно. Слезе от коня. Момчето се надигна и, спазвайки дистанция, я придружи до каруцата. Тя извика задавено при вида на решетките и рошовата глава на една мечка. — По дяволите!

Мечката бе положила глава на лапите си. Погледна я с тъжен поглед, като че ли я питаше нещо.

— Няма да те нарани. — Детето протегна ръка и погали животното по главата. — Това е стар приятел.

— Наистина стар — съгласи се Лили, гледайки очарована към мечката.

Козината ѝ беше мръсна, имаше огромни плешивини както по врата, така и по цялото тяло. Момчето продължаваше да я гали.

— Можеш да я пипнеш — каза.

Лили внимателно пъкна ръка между решетките. Мечката дишаше спокойно, а очите ѝ бяха притворени. Нежно погали огромната глава, а в погледа ѝ се четеше мъка за бедното животно.

— Никога не бях докосвала жива мечка — прошепна.

Момчето подсмръкна.

— Не ѝ остава много.

— От цирка ли си? — попита го Лили.

— Да. Баща ми е дресьор. Поки вече не помни номерата. Баща ми каза да я доведа тук и да я продам за десет либри.

— За да я използват в боя?

Лили се намръщи. Кучетата щяха да я разкъсат на момента.

— Да — отговори тъжно детето. — За да настървят кучетата, започват първо с плъхове и язовци. После ще им дадат Поки.

Тя беше ужасена.

— Това е чудовищно! Прекалено стара е, за да се защитава!

— Не мога да се върна вкъщи без десетте либри — изхлипа момчето. — Баща ми ще ме бие.

Отвърна глава от разплаканото му лице. Не можеше нищо да направи, освен да се моли кучетата да си свършат бързо работата и мечката да не се мъчи дълго.

— Каква нощ — промърмори. Светът бе пълен с жестокости. Безполезно е да се бори срещу тях. Да види това животно победено и беззащитно я изпълваше с горчивина. — Съжалявам. — Насочи се към коня си. — Нищо не мога да направя.

— Идва Палача — прошепна момчето.

Лили погледна през рамо и видя да се приближава един огромен мъж с мърляв вид. Имаше врат на бик и ръце като дънери. Беше небръснат, а между оределите му зъби се мъдреше пура.

— Къде си, Мецо? — извика с цяло гърло. После очите му светнаха любопитно при вида на елегантния арабски жребец. — Какво е това? — Заобиколи коня и огледа обстойно Лили. — Мале каква коса! Вие ли сте дарителката, милейди?

Грубият ѝ отговор провокира гръмогласен смях. После мъжката погледна към момчето.

— Даде ли ѝ да яде, а? Я да хвърлим един поглед. — Гледката на свитата мечка го накара да свие презрително устни. — Кучетата изобщо няма да се затруднят. И баща ти иска десет либри за това?

Момчето потрепери.

— Да, господине.

Лили не можеше да понася повече. Имаше достатъчно жестокост и ненужно страдание на тоя свят, за да позволи да измъчват това нещастно животно.

— Ще ви платя десетте либри за нея — каза. — Очевидно е, че бедното животно не ви служи за нищо, господин Палач. — Дискретно потърси портмонето в корсажа си.

— Казва се Рутърс — прошепна момчето. — Невил Рутърс.

Лили потръпна, като си спомни, че палач е обичайната обида между долнопробната измет. Гръмкият му смях заглуши крясъците зад стената.

— Отгатык има повече от двеста мъже — каза Рутърс, — които са платили, за да гледат кръв. Запазете си парите, милейди. Взимам мечката.

Тя се огледа наоколо и видя тежката верига върху един сандък.

— Щом така искате — промърмори и остави портмонето си да се изплъзне от ръцете ѝ и да падне на земята. — О, Боже, златото ми! Бижутата ми! — възкликна.

Рутърс гледаше алчно.

— Злато? — Навлажни устни и се наведе, протягайки ръка към портмонето.

Чу се звън на метал, последван от заглушен вик. Мъжът се просна на пода и огромното му тяло замря неподвижно. Лили пусна тежката верига и доволно потри ръце. Момчето я гледаше изненадано със зяпнала уста. Тя бързо взе портмонето от пода и му го подаде.

— Вземи това и го дай на баща си. Ще го компенсира предостатъчно за загубата на коня и каруцата.

— И... Поки?

— Аз ще се погрижа за нея. Няма да позволя да я наранят.

Очите на момчето светнаха и се осмели плахо да ѝ се усмихне. Докосна наметката ѝ.

— Благодаря. Много ви благодаря. — И изчезна тичешком в тъмнината.

Лили побърза да върже коня си за задната част на каруцата. Мечката, усетила раздвижване от другата страна на решетките, нададе някакво подобие на ръмжене, което нервира жребеца.

— Спокойно, Поки, — прошепна Лили. — Не разваляй спасяването си.

Качи се на изтърканата седалка и взе поводите. Усети, че някой я хваща за глезена. Погледна надолу и видя Рутърс, който дръпна по-силно. Тя падна на земята върху задните си части.

— Значи ми крадеш мечката, а? — Изправи се до нея. Лицето му излъчваше ярост и от устата му пръскаше слюнка. — Напускаш префърцуненото си имение, пристигаш тук с лъскавото си конче и създаваш проблеми... Заповядай тогава, милейди! — Нахвърли се върху нея и започна да опипва тялото ѝ.

Лили крещеше и се опитваше да се освободи, но тежестта му я приковаваше и едва успяваше да диша. Помисли си, че ще ѝ счупи ребрата.

— Не — опита се да си поеме дъх.

— Крадла такава, луксозна курва от Уест Енд — извика той. — Хайде, опитай се пак да ме удариш по главата!

Чу се един спокоен глас:

— Има този лош навик. Опитвам се да я отуча.

— Кой сте вие? Сутеньорът? — Рутърс го гледаше заплашително. — Ще ти я дам, когато приключа с нея.

Лили извърна глава. Не можеше да повярва — виждаше размазания образ на съпруга си. Невъзможно! Сигурно беше илюзия.

— Алекс, — изплака.

— Махни си лапите от съпругата ми — заповяда той.

ГЛАВА 11

Рутърс наблюдаваше графа и се опитваше да прецени доколко представлява заплаха. Мечката продължаваше да се движи неспокойно из клетката в резултат на напрегнатата атмосфера наоколо. Но ръмженето ѝ не бе нищо, в сравнение със звука, който нададе Алекс, когато се хвърли към Рутърс. Лили си пое дълбоко дъх, когато тежестта, която я притискаше, изчезна. Докато дробовете ѝ се пълнеха с въздух, постави ръка на наболяващите я ребра и се опита да види какво става.

Двамата мъже се бореха ожесточено и се движеха с такава скорост, че единственото, което успяваше да види от Алекс, бе отблясъка от русите му коси. Ръмжеше и нанасяше юмруци върху лицето на Рутърс и се опитваше да го стисне за гърлото. Противникът му го хвана за яката и го преметна над главата си. Когато видя съпруга си да пада на земята, Лили изписка и се опита да го доближи. Но Алекс скочи на крака, избегна един удар, хвана Рутърс и го запрати към скупчените сандъци в ъгъла. Дървото стана на трески под тежестта на тялото му.

Лили го гледаше с отворена уста.

— Боже мой, — промърмори.

Не можеше да го познае. Представяше си няколко цивилизовани удара, обиди, дуел с пистолет дори. Но Алекс се превърна пред очите ѝ в жаден за кръв непознат, решен да победи противника си само със силата на юмруците си. Никога не бе мислила, че може да стане толкова брутален.

Рутърс с мъка се изправи и отново налетя. Алекс се отмести встрани и заби юмрук в ребрата му. После го довърши с удар по гърба. Исполинът падна с вик на земята и от устата му потече кръв. Опита се да се изправи, но накрая се предаде със стон.

Алекс бавно разтвори юмруци. Обърна глава към Лили. Тя отстъпи крачка, уплашена от дивия блясък в очите му. Когато чертите му се отпуснаха, се затича към него и го прегърна трепереща.

— Алекс, Алекс...

Той я притисна в обятията си и се опита да я успокои.

— Дишай дълбоко. Още веднъж...

— Дойде точно навреме — каза задъхано.

— Казах ти, че ще се грижа за теб — промърмори той. — Няма значение какви трудности ми създаваш.

Стисна я силно, без да престава да нашепва нежности в ухото ѝ. Пъхна ръка под изцапаната с кал пелерина и я погали по гърба. Тя започна да се смее истерично.

— Спокойно — каза той. — Спокойно.

— Как разбра? Как ме намери?

— Лейди Лайън не беше вкъщи. Отидох в Крейвън'с и разбрах, че си излязла, въпреки че каретата и слугите бяха там. Уърти призна, че си тръгнала сама към Ковънт Гардън. — Посочи с глава към края на уличката, където стоеше кочияшът с два коня. — Грейвс и аз обикаляхме улиците, докато те намерим. — Повдигна главата ѝ и я погледна в очите. — Наруши обещанието, което ми даде, Лили.

— Не. Отидох в Крейвън'с с придружители. Това беше всичко, за което ме помоли.

— Да не спорим сега — заяви усмихнато. — Много добре знаеш какво имах предвид.

— Но, Алекс...

— Мълчи.

Забелязаха двама здрави мъже да се приближават към тях.

— Какво, по дяволите...? — възкликна единият, докато другарят му се почесваше по главата. — Докарай мечката. Кучетата са нетърпеливи след язовеца.

— Не! — извика Лили, готова да им се противопостави. — Не, проклети касапи! Защо не хвърлите един от вас на кучетата? Няма да ви оставят никаква възможност. — Обърна се към Алекс и го хвана за ризата. — Купих мечката. Моя е! Когато разбрах какво смятат да правят с нея... Бедното животно... Не мога да не го съжалявам. Не позволявай да го отведат, ще го разкъсат...

— Лили. — Взе лицето ѝ в ръце. — Успокой се. Чуй ме. Това се случва всеки ден.

— Това е жестоко! Варварско!

— Съгласен съм. Но в случай, че спасим това животно, ще намерят друго.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Казва се Поки — каза с тънък глас. Даваше си сметка, че поведението ѝ е глупаво. Никога не бе имала такива емоционални изблици, нито пък бе умолявала някой мъж да ѝ помогне. Но явно бе полудяла след срещата с дъщеря си и събитията от последните дни. — Няма да им позволя да я отведат. Искам я като сватбен подарък, Алекс.

— Сватбен подарък? — Той хвърли поглед на раздрънканата каруца. Старата мечка подаваше муцуна през решетките. Оставаше ѝ малко живот, с борба или без.

— Моля те — прошепна Лили, положила глава на измачканата му риза.

Той изруга под нос и я отдалечи от себе си.

— Върви при Грейвс и се качвай на единия кон — промърмори. — Аз ще се оправя с това.

— Но...

— Направи го — гласът му беше спокоен, но решителен.

Лили се подчини. Бавно се насочи към конете.

Алекс се приближи към двамата мъже.

— Животното е наше — каза.

Единият направи крачка напред.

— Трябва ни за боя.

— Ще трябва да си намерите друго. Съпругата ми иска това. — Усмихна се, но погледът му остана студен и заплашителен. — Нещо да възразите?

Мъжете погледнаха неподвижното тяло на Рутърс, а после и Алекс. Очевидно никой от двамата не желаше да сподели участта на съучастника им.

— Тогава какво, по дяволите, да дадем на кучетата? — попита жално единият.

— Имам няколко предложения — отговори Алекс твърдо, — но никое няма да ви хареса.

И двамата отстъпиха, уплашени от погледа му.

— Мисля, че можем да осигурим още плъхове и язовци — измърмори единият.

Другият сви устни недоволно.

— Ама им обещахме мечка...

Алекс направи знак на Грейвс и кочияшът се приближи веднага.

— Да, милорд?

— Закарай каруцата вкъщи. Лейди Рейфорд и аз ще се приберем с конете.

На Грейвс не му допадна много идеята да вози подобен пътник до Суонс Корт, но не се оплака.

— Да, милорд, — каза и преглътна с усилие.

Приближи се предпазливо до шареното превозно средство и постла кърпа върху седалката. Настани се внимателно, да не изцапа ливреята си. Мечката наблюдаваше действията му с лек интерес. Алекс се усмихна и с големи крачки се насочи към очакващата го Лили.

Тя изглеждаше притеснена.

— Алекс, ще можем ли да оградим едно място за нея в Рейфорд Парк? Или по-добре да я оставим на свобода в гората?

— Прекалено дълго е живяла сред хората, за да я пуснем на свобода. Имам един приятел, който отглежда екзотични животни в имението си. — Погледна нерешително към мечката и въздъхна. — С малко късмет ще успея да го убедя, че Пинки има нужда от дом.

— Поки.

Алекс ѝ хвърли красноречив поглед и възседна коня си.

— Имаш ли планирано друго бягство за утре вечер? — попита. — Или можем да се насладим на една спокойна вечер вкъщи?

Лили наведе глава и не отговори, въпреки че се изкушаваше да му напомни, че не си е избрал нормална съпруга. Погледна скришом тъмния му силует и се опита да преодолее гаденето си. Искаше ѝ се да му благодари за всичко, което направи, но езикът ѝ залепна.

— Хайде — каза сухо той.

Тя прехапа устни.

— Алекс, сигурно вече съжаляваш, че се ожени за мен.

— Съжалявам, че не ме послуша и се изложи на опасност.

При други обстоятелства тя би поспорила върху концепцията за послушанието на съпругата. Но сега, след като я бе спасил, му отговори необичайно меко:

— Никой не можеше да ми помогне. Трябваше сама да се справя с проблемите си.

— Парите не ги дължеше на Крейвън — каза ѝ, без да повишава тон. — Дала си петте хиляди на друг човек. — Стисна зъби, като я видя да кимва утвърдително. — В какво си се забъркала, Лили?

— Предпочитам да не ме питаш — прошепна тъжно. — Не искам да те лъжа.

— Защо не ми се довериш? — попита я грубо.

Тя нервно стисна юздите и не посмя да го погледне в очите.

Алекс стоеше в тъмната библиотека с бутилка уиски в ръце. Лили бе горе, приготвяйки се за лягане. Очевидно нещо я тормозеше. Не знаеше какво да направи, за да спечели доверието ѝ. Винаги, когато я поглеждаше в очите, усещаше, че времето му изтича. Проблемът не бе в парите. Беше ѝ дал да разбере, че може да използва богатството му, както намери за добре. Надяваше се, че като изплати дълга си, паниката ще изчезне от погледа ѝ като с магическа пръчица. Но продължаваше да е там. Случилото се тази нощ не се причисляваше към типичните лудории, които човек прави заради самото удоволствие. Беше акт на непокорство срещу кръста, който носеше и който я теглеше към дъното. Отлично познаваше поведението на онези, опитващи се да избягат от болката. Самият той го бе практикувал в продължение на две години.

Остави бутилката, без да си налее и потърка очи. Внезапно замръзна: Лили беше там. Сетивата му се възпламениха, прошепна името ѝ и тялото му се напрегна.

Обърна се да я погледне. Носеше тънка нощница от бяла батиста, а косата ѝ беше безпорядък от тъмни къдрици. Изглеждаше нерешителна, крехка и съблазнителна. Черните ѝ очи примигаха при вида на бутилките зад него.

— Едно питие преди лягане?

— Не. — Прекара ръка през косата си. Гласът му прозвуча нетърпеливо и уморено. — Какво искаш?

Тя леко се засмя.

— Това е първата ни брачна нощ — напомни.

Всичките мисли на Алекс се изпариха и остана само желанието да я притежава. Познаваше извивките на тялото, скрити под тънката батиста, топлата прегръдка на кожата. Обзе го възбуда, но се застави да

не го показва. Искаше тя да поеме инициативата, да признае, че го желае.

— Имаш право — каза.

Лили нервно вдигна ръка и започна да върти една къдрица между пръстите си. Този жест я правеше едновременно невинна и пленителна.

— Изморен ли сте, милорд?

— Не.

Тя реши да продължи играта, макар че гласът ѝ звучеше все по-разсеяно.

— Мислиш ли да се качиш скоро?

Алекс се приближи.

— Искаш ли да го направя?

Лили сведе поглед.

— Няма значение, ако решиш...

— Искаш ли да дойда при теб в леглото? — Погали голите ѝ ръце.

Тя усети, че се изчервява.

— Да — прошепна и миг след това устата на Алекс покри нейната.

Тя го прегърна през кръста. Обещанието на тялото ѝ го възпламени. Занесе я горе и започна бавно да я съблича. Подтикна я и тя да направи същото с него. Лили не бе запозната с мъжкото облекло и се затрудни с копчетата на панталона му. Алекс, въпреки че бе започнал да диша накъсано при контакта на ръката ѝ до корема си, ѝ показа как да ги разкопчае.

Положи я на леглото и покри тялото ѝ с горещи целувки. Завираше лице в меката кожа, опиваше се от бледата красота на гърдите, талията и корема ѝ. Лили беше много по-освободена, в сравнение с предишните нощи. Ръцете ѝ дръзко изучаваха кожата на врата и гърдите му, а краката ѝ се вплитаха в неговите по-решително.

Алекс изстена, като усети извиващото се крехко тяло под неговото. Дишането му се затрудни, но въпреки това я целуна и ръката му се спусна към хълмчето между краката ѝ. Тя разтвори треперещите си колене и се притисна с копнеж към ръката му. Той бавно я погали, а после проникна с пръсти.

Лили изстена и се надигна към него, следвайки движението на ръката му. Алекс я целуна по шията и раменете, после отдръпна ръката си и разтвори бедрата ѝ.

— Отвори очи — прошепна настоятелно. — Погледни ме.

Тя отвори очи, за да срещне настойчивия му поглед. Тогава той проникна в нея и зениците ѝ се разшириха, като усети силата му. Повдигна бедрата ѝ, за да навлезе по-дълбоко, като се движеше настоятелно. Лили галеше гърба му, но когато удоволствието нарасна, впи пръсти. Чуваше Алекс да ѝ шепне накъсани фрази: колко е красива, колко я желае... колко я обича. Усети да я изпълва огромно задоволство, давеше се от потока необясними чувства. Той не я пусна, докато и двамата не достигнаха до шеметен оргазъм.

После настъпи най-дълбоката тишина, която Лили познаваше. Въпреки че главата ѝ гъмжеше от въпроси, лежеше със затворени очи. „Обичам те...“ Това ли каза Алекс? Дори и така да беше, не трябваше да го приема буквално. Леля Сали отдавна я бе предупредила да не вярва на думи, произнесени в момент на страст. Когато ѝ даде този съвет, Лили не разбра много добре какво имаше предвид.

След няколко минути Алекс понечи да се отдръпне. Тя се преструваше на заспала и държеше ръцете си около силния му врат, а краката ѝ бяха преплетени с неговите. Измърмори като насън и още по-силно го прегърна. Питаше се защо той диша така накъсано. Може би си припомняше какво е казал и съжаляваше.

А тя, о, Боже, искаше да е вярно.

Малко по малко успя да се отпусне. Алекс заслужаваше някоя по-добра от нея, невинна и чиста жена с безупречна репутация. Ако наистина я обичаше, то бе, защото още не знаеше коя е всъщност. Когато разбере за Никол, ще я напусне. И Лили ще остане с разбито сърце, ако си позволи да се влюби в него.

— Не е нужно да казваш нищо повече за вулгарното събитие — отсече лейди Лайън, гледайки младоженците като гувернантка, хванала възпитаницата си да се целува с някой селянин.

Бе елегантна жена, с побелели коси, блестящи като сребро. Синият ѝ поглед бе директен и структурата ѝ показваше, че навремето е била голяма красавица.

Алекс сви рамене в знак на извинение.

— Но, лельо, истината е...

— Не се опитвай да ми казваш истината, момче! Чух слуховете и вече знам достатъчно.

— Да, лельо Милдред, — отвърна Алекс, унижавайки се за сетен път и поглеждайки скришом към Лили.

Намираха се в златния салон на имението, което лорд Хемптън Лайън притежаваше на Брук Стрийт. Лили седеше от едната му страна, сгушена в стола си и не вдигаше поглед от скръстените в скута ѝ ръце. Алекс никога не я бе виждал толкова смирена и с мъка успяваше да сдържи усмивката си.

Предупреди я предварително какво ги очаква. И възрастната му леля не ги изненада. Вече четвърт час им четеше конско с типичния си арогантен стил.

— Игра, голота, сексуални задевки и Бог знае още какво — продължи лейди Лайън сурово, — и всичко това пред публика. И ти си толкова отговорен, Александър, колкото и съпругата ти. Как се осмеляваш да захвърлиш отличната си репутация и да петниш по такъв начин името на фамилията? — Поклати глава, гледайки ги много сериозно. — Единственото умно нещо е, че дойдохте при мен. Макар, че май е прекалено късно да се предотврати скандала. Вашето entree ще бъде най-голямото предизвикателство в живота ми.

— Осланяме всичките си надежди на теб, лельо Милдред, — каза смирено Алекс. — Ако някой е способен да го направи, това си ти.

— Естествено — отвърна лейди Лайън.

Лили постави ръка пред устата си, за да прикрие усмивката. Прекарваше си страхотно, виждайки да хокат съпруга ѝ като някой провинил се ученик. Но въпреки упреците, се виждаше, че старицата обожава Алекс.

Възрастната дама насочи погледа си към Лили.

— Не разбирам защо племенникът ми се е оженил за теб — заяви. — Би трябвало да се ожени за благоразумната ти сестра, а теб да направи своя любовница.

— Напълно съм съгласна с вас — каза Лили, която до този момент не бе обелила дума. — Аз бях готова да му стана любовница. Щеше да е много по-разумно. — Усмихна се сладко на Алекс, като пренебрегна ироничния му поглед. — Успя да ме убеди да стана негова

жена с идея, която сега ми се струва налудничава: да ме превъзпита. — Въртеше театрално очи. — Един Господ знае откъде му е дошла подобна мисъл в главата.

Лейди Лайън я гледаше с подновен интерес.

— Хм. Вече започвам да разбирам защо привличаш племенника ми. Имаш много таланти и не се съмнявам, че си интелигентна. Но въпреки това...

— Благодаря — прекъсна я Лили скромно, преди да започне нова серия укори. — Лейди Лайън, не може да си представите колко съм ви благодарна за вашата загриженост и желанието да се застъпите за нас. Но да ни приемат в уважаваните кръгове... — Поклати глава. — Невъзможно.

— Позволи ми да ти кажа, дръзка госпожице, че е възможно и така ще бъде — каза студено лелята. — Поне докато не се върнеш към скандалното си поведение!

— Няма да го направи, лельо Милдред, — обади се Алекс. — Нито пък аз.

— Много добре. — Лейди Лайън направи знак на една слугиня да донесе нещата ѝ за писане. — Започвам кампанията — каза с тон, който сигурно е използвал Уелингтън при Ватерлоо, — и вие двамата ще трябва точно да следвате указанията ми.

Алекс направи няколко големи крачки към леля си и я целуна по набръчканото чело.

— Знаех си, че можем да разчитаме на теб, лельо Милдред.

— Не бъди високопарен — отговори тя сухо и направи знак на Лили да се приближи. — Можеш да ме целунеш, малката.

Лили се подчини и залепи звучна целувка на бузата ѝ.

— Сега, след като те видях — продължи старицата, — съм сигурна, че не всичко, което говорят за теб, е истина. Лицето винаги издава начина на живот, а твоето е много по-малко порочно от това, което очаквах. — Завъртя очи. — С подходящи дрехи ще те направим да изглеждаш достатъчно прилично.

Лили направи лек реверанс.

— Благодаря — каза с толкова смирен тон, че граничеше с подигравка.

— С очите ще имаме проблем — обяви лейди Лайън. — Тъмни, цигански, пълни с лукавство. Може би ще можеш...

— Нито дума повече за очите ѝ, лельо, — прекъсна я Алекс и хвана Лили през кръста. — Те са най-хубавата ѝ черта. И аз много ги харесвам.

Тихият смях на Лили изчезна, когато срещна пленяващия поглед на съпруга ѝ. Чувстваше особена топлина да изпълва тялото ѝ, а сърцето ѝ заби учестено. Изведнъж солидната ръка на Алекс бе единственото, което я държеше изправена. Съзнаваше, че е обект на внимателно изучаване от страна на лелята и затова се опита да отмести поглед, но можеше само да стои в очакване той да отпусне ръката си. И накрая той го направи и се отдалечи.

— Остави ни насаме за малко, Александър, — каза лейди Лайън. Той смръщи вежди.

— Лельо, страхувам се, че нямаме повече време за приказки.

— Не се притеснявай — каза старицата сухо. — Уверявам те, че този стар дракон не възнамерява да изяде красивата ти булка. Само ще ѝ дам някой и друг съвет. — Посочи му вратата.

Лили седна на канапето, без да поглежда съпруга си. Той хвърли предупредителен поглед на леля си и напусна салона. На лейди Лайън това ѝ се стори много забавно.

— Не позволява да те критикуват — посочи с усмивка.

— Държи само той да го прави. — Лили с изненада забеляза, че обноските на старата дама омекват.

Отговорът ѝ предизвика искрен смях у лелята.

— Знаеш, че е любимия ми племенник. Най-примерния мъж, който е имало във фамилията. Много по-достоеен за комплименти от сина ми Рос — очарователен, разглезен и безполезен. Никога няма да узнаеш напълно какъв късмет си извадила с него, макар че за мен си остава загадка как си го постигнала.

— И за мен — отвърна искрено Лили.

— Няма значение. Вече си оставила отпечатък у него. — Помисли малко. — Не съм виждала такава радост у него още от дете, преди да починат родителите му.

Лили сведе поглед, за да скрие огромното си задоволство от дамата.

— Но вероятно — каза, — когато е бил сгоден за Каролин Уитмор...

— Разреши ми да ти обясня нещо за американката — прекъсна я старицата нетърпеливо. — Беше красива, безгрижна, склонна към лудории и романтизъм. Вярно, би била подходяща съпруга за Алекс. Но госпожица Уитмор не го разбираше напълно, а и нямаше желание да го постигне. — Сините ѝ очи станаха топли и замислени, почти тъжни. — Никога нямаше да оцени огромната любов, която Алекс е способен да даде. В този аспект мъжете Рейфорд са уникални. — Направи пауза и после добави: — Позволяват на жените си да оказват голямо въздействие върху тях. Любовта им често е обсебваща. Брат ми Чарлс, бащата на Александър, се самоуби след смъртта на съпругата си. Животът му без нея нямаше никакъв смисъл. Знаеше ли го?

— Не, госпожо, — отговори Лили изненадана.

— Александър не е по-различен. Загубата на любимата жена, поради смърт или невярност, ще има същия ефект.

— Лейди Лайън, мисля, че преувеличавате. Чувствата му към мен не стигат чак дотам. Искам да кажа...

— Момиче, ако още не си разбрала, че те обича, значи не си толкова умна, колкото си мислех.

Лили я гледеше слисано. Не знаеше дали да се чувства тъжна, или да се остави на извиращата от дълбините ѝ надежда.

— Младите хора днес са много по-твърдоглави, отколкото по мое време — коментира лелята с горчивина. — Затвори си устата, малката, да не влезе някоя муха.

Грубият глас на старицата напомняше на Лили за леля ѝ Сали, макар че Сали бе доста по-екстравагантна от тази елегантна матрона.

— Госпожо, не споменахте ли за някакви съвети?

— А, да. — Лейди Лайън я прониза с красноречив поглед. — Знам всичко за теб и неприличното ти поведение. Истината е, че ми напомняш за самата мен на млади години. Преди да се омъжа, оставих планина от разбити сърца, достатъчно голяма, за да се гордее майка ми с нея. Не бързах да приема някой мъж за свой господар. Цял Лондон беше в краката ми. Цветя, поеми, откраднати целувки... — Усмихна се на спомена. — Беше чудесно. Виждаше ми се ужасно да жертвам всичко заради брака. Но ще ти кажа какво открих, когато се омъжих за лорд Лайън: жертвата си заслужава, когато имаш любовта на един добър мъж.

Лили не бе говорила така откровено с никоя жена след смъртта на Сали. Осмели се да открие поне малко сърцето си. Приблужи се и заговори сериозно:

— Лейди Лайън, изобщо не исках да се омъжвам, за никого. Прекалено дълго живях сама и независима. Алекс и аз доста често ще кръстосваме шпаги. И двамата сме неотстъпчиви.

Изглежда, че лелята разбираше страховете ѝ.

— Имай предвид следното. Алекс толкова те обича, че е готов да те подложи на критиката на останалите. Което за един горд мъж означава голяма отстъпка. Най-лошото, което можеше да направиш, е да се омъжиш за някого, който не е способен да стане за смях заради теб.

Лили притеснено смръщи вежди.

— Той никога няма да стане за смях. Не бих го поставила в такава ситуация. — Изчерви се, като си спомни епизода от Ковънт Гардън и старата мечка. Не бе минал и един ден от сватбата, а тя вече се държеше скандално. — По дяволите — промърмори.

Възрастната дама изненадващо се усмихна.

— Естествено, няма да ви е лесно. Предстои ти битка, но победата си заслужава. Ще ми бъде доста интересно да наблюдавам развитието ѝ, а и не само на мен.

Лейди Лайън направи необходимото, за да ги поканят на няколко партита, по време на които бракът им бе оповестен подобаващо. Скандалът не можеше да се избегне, нали детайлите на „годежа“ им бяха в устата на всички, но лелята бе успяла да смекчи последиците. По нейно настояване Лили посети всички празненства, облечена възможно най-скромно, и завърза разговор с уважавани съпруги и вдовици.

На тези събирания тя с изненада установи, че мъжете, с които бе играла карти и разменяла закачки, с които бе пила и флиртувала в Крейвън'с, сега я третираха с неочаквано уважение. Веднъж един възрастен господин ѝ намигна скришом, като че ли участваха в конспирация. От друга страна, съпругите се държаха учтиво, но предпазливо. Никоя не се осмеляваше открито да ѝ обърне гръб, тъй като лейди Лайън и приятелките ѝ бяха винаги наблизо. Помагаше и

факта, че Лили притежаваше впечатляваща титла, придружена от още по-впечатляващо богатство.

Лили се радваше всеки път, когато изкараше събитието безпроблемно. Не можеше да не забележи промяната в погледите към нея, учтивото отношение и вниманието, които ѝ засвидетелстваха. Някои аристократи, показали се студени през последните години, сега ѝ се умилкваха и се надпреварваха за нейното приятелство. В дъното на душата си тя смяташе за недостойни всички тези машинации за превръщането ѝ в уважавана личност, което развеселяваше Алекс.

— Все едно, че се показвам пред тях и очаквам одобрението им — му казваше тя. Намираха се в един от салоните на горния етаж, обсъждайки списъка с поканените. — Виждам се като едно от онези понита с панделки по опашките. „Обърнете внимание, дами и господа, на походката...“ Наистина, милорд, очаквам всички тези усилия да си струват!

— Толкова трудно ли ти е? — попита той с искрящи очи.

— Не — призна. — Искам да се получи. Ужасявам се при мисълта какво ще ми стори леля ти Милдред, ако не успея.

— Харесва те — увери я Алекс.

— О, наистина ли? Затова ли винаги коментира поведението ми, очите ми, роклите? Онзи ден ме обвини, че си показвам гърдите. Че аз нямам нищо за показване!

— Имаш много хубави гърди.

Тя погледна иронично към деколтето си.

— Като малка мама ме караше да ги обливам със студена вода, за да ми пораснат. Не успях да го постигна. Гърдите на Пенелопе са много по-големи от моите.

— Не съм забелязал — каза Алекс, захвърли поканите и посегна към нея.

Тя отстъпи със смях.

— Алекс! Лорд Факстон ще се появи всеки момент с фактурата.

— Ще почака.

Хвана я през кръста и я бутна към канапето.

— А ако дойде Бъртън и ни завари така?

— Бъртън е прекалено възпитан, за да влезе, без да чука.

— Наистина, милорд, очарова ме гордостта ти от него. — Продължаваше да се съпротивлява. — През живота си не съм виждала

друг, който така да цени икономата си.

— Той е най-добрия иконом в цяла Англия — каза Алекс.

Опитваше се да я задържи, но и бе доволен от играта. За дребната си фигура, тя притежаваше изненадваща сила. Мъчеше се да го избута, но не можеше да сдържи смеха си. Тогава Алекс хвана двете ѝ китки в едната си ръка и ги повдигна над главата ѝ. Другата зашари свободно по стройното ѝ тяло.

— Алекс, пусни ме — каза тя без дъх.

Той свали ръкавите и дръпна роклята надолу.

— Не и докато не те убедя, че си красива.

— Добре. Убеди ме. Красива съм. Очарователна. А сега спри.

Извика задавено при звука от разкъсания плат.

Алекс, гледайки я право в очите, продължи да дърпа роклята, докато гърдите ѝ не излязоха. Галеше голата ѝ кожа, причинявайки ѝ тръпки на удоволствие. Нежно потърка с пръст зърната, а от очите му хвърчаха искри. Желанието за игра се изпари и започна да диша тежко.

— Милорд, можем да почакаме. Важно е... — Главата ѝ се въртеше. — Важно е да се срещнем с Факстон.

— Няма нищо по-важно от теб.

— Бъди разумен...

— Разумен съм.

Устните му се затвориха върху зърното. Лили трепереше. Движеше глава наляво-надясно и се опитваше да освободи китките си. Алекс повдигна полите ѝ, за да я погали по бедрата и топлината на ръката му проникна през фината коприна на чорапите.

— Никога не съм желал друга така, както желая теб — промърмори. Устата му си играеше по шията ѝ, а после засмука крайчеца на ухото ѝ. — Искам да те погълна. Обожавам гърдите ти, устата, всичко. Вярваш ли ми? — Като не получи отговор, погали устните ѝ със своите и настоя: — Вярваш ли ми?

Тогава чуха дискретно почукване по вратата. Пияна от удоволствие, Лили отказваше да се върне в реалността. Алекс спря и повдигна глава.

— Да? — Гласът му прозвуча изненадващо спокоен.

От другата страна на вратата се обади Бъртън:

— Милорд, имате доста посетители.

— Колко? И кои? — попита недоволно Алекс.

— Лорд и лейди Лоусън, виконт и лейди Стамфорд, господин Хенри и един господин, който се представи като негов настойник.

— Цялото ми семейство — възкликна Лили.

Съпругът ѝ въздъхна.

— Предполагаше се, че Хенри ще пристигне утре, нали?

Тя сви рамене.

— Покани всички в салона на долния етаж, Бъртън, — каза Алекс, — и им кажи, че ей сега слизаме.

— Да, милорд.

Лили се сгуши срещу широката гърд на съпруга си. Тялото я болеше от незадоволено желание.

— Не — изстена.

— Ще продължим по-късно — успокои я той, галейки зачервените ѝ страни с пръст. Тя взе ръката му и я насочи към гърдите си. Алекс се засмя, прегърна я и целуна косата ѝ. — Сигурно ще останат за вечеря.

Лили изпъшка в знак на протест.

— Кажи им да си вървят — каза, въпреки, че знаеше, че иска невъзможното. — Да си останем само двамата.

Той ѝ се усмихна и я погали по гърба.

— Ще имаме много нощи заедно.

Кимна, но отчаянието изпълваше душата ѝ... Не биваше да ѝ обещава нищо, след като не знаеше истината. Тайната щеше да ги раздели завинаги.

Алекс, без да бърза, погледна разпраното деколте на роклята и наведе глава да целуне падинката между гърдите ѝ.

— По-добре се преоблечи — промърмори. — Не мисля, че майка ти ще одобри този ти вид, макар, че аз го намирам за възхитителен.

Лили се появи в салона, облечена в любимата си рокля от тъмночервена коприна, украсена с тюл и плътно прилепната по тялото. Прозрачните ръкави разкриваха деликатните ѝ ръце, а гънките на полите загатваха за стройните крака под тях. Роклята никога нямаше да получи одобрението на леля Милдред, но ѝ стоеше добре и Лили бе решила да я запази за вкъщи. Очевидно и на Алекс му харесваше, тъй като не сваляше очи от нея.

— Лили! — възкликна ентузиазирано лейди Тоти. — Скъпата ми дъщеря, очарователното ми момиченце, нямах търпение да те видя!

Направи майка си много щастлива! Толкова съм доволна и горда с теб, че не мога да сдържа сълзите на радост!

— Здравей, мамо, — поздрави я иронично Лили, прегърна я и направи гримаса на Пенелопе и Закари.

Гледката на двамата заедно я изпълваше със задоволство. Пенелопе се гушеше в рамото му и любовта струеше от очите ѝ. Закари също изглеждаше щастлив, въпреки въпросителния поглед към Лили.

— Не можахме да повярваме на новината — каза той и се приближи да я прегърне. — Трябваше да дойдем и да се уверим с очите си, че си добре.

— Естествено, че съм добре — отвърна Лили, леко притеснена от погледа на приятеля си. — Всичко стана набързо. Лорд Рейфорд има особен стил на ухаждане, да не кажа нещо повече.

— Съгласен съм с теб — каза Закари, оглеждайки порозовелите ѝ страни. — Никога не съм те виждал по-красива.

— Лорд Лоусън, — каза Алекс и се здрависа с тъста си, — може да сте сигурен, че ще се грижа за дъщеря ви и нищо няма да ѝ липсва. Съжалявам, че не поисках официално разрешението ви. Надявам се да ни простите бързането и да ни дадете благословията си.

Джордж Лоусън го наблюдаваше с иронично изражение. И двамата прекрасно знаеха, че на Алекс не му пука дали ще получи, или не, одобрението му. Може би твърдят поглед на зет му накара Джордж да следва формалностите и да отговори с необичайна топлина в гласа:

— Имате благословията ми, лорд Рейфорд, и най-добрите ми пожелания за щастлив семеен живот.

— Благодаря. — Алекс се приближи към съпругата си и я притисна към себе си, поставяйки баща и дъщеря лице в лице.

— Благодаря, татко, — каза Лили покорно.

Остана изненадана, когато баща ѝ направи крачка и хвана ръцете ѝ, тъй като рядко бе получавала от него подобни прояви на привързаност.

— Желая ти само най-доброто, дъще, без значение дали мислиш обратното.

Лили се усмихна и отвърна на ръкостискането. Очите ѝ се насълзиха.

— Вярвам ти, татко.

— А сега е мой ред — прозвуча детски глас. Лили се засмя, когато Хенри се нахвърли върху нея. — Вече си ми сестра! — възкликна и я стисна в прегръдката си. — Не можех да чакам и ден повече, за да те видя. Знаех си, че Алекс ще се ожени за теб. Предчувствах го! Сега, когато ще живея с вас, ще ме водиш в Крейвън'с, ще яздим заедно, ще ходим на лов, ще ми покажеш номерата с картите и...

— Шшшт. — Лили постави ръка на устата му и погледна скришом към съпруга си. — Нито дума повече, Хенри, или брат ти ще поиска развод.

Под изненаданите погледи на роднините, Алекс погали къдриците ѝ и я целуна по бузата.

— Никога — обяви и Лили със свито сърце си позволи да му повярва.

— Лорд Рейфорд, — прекъсна ги гласът на Бъртън. Подаде му една визитка. — Лорд Факстон е тук.

— Нека влезе — каза Лили през смях. — Може би ще иска да остане за вечеря.

Насладиха се на една дълга и задушевна вечеря. Темите на разговор бяха най-различни: от това, дали фактурата на лорд Факстон е справедлива, до таланта на господин Радбърн, частния учител на Хенри, запален по историята и литературата.

Лили беше перфектна домакиня, оживяваше разговора, когато замираще, а очарованието ѝ караше всички присъстващи да се чувстват комфортно. Алекс я наблюдаваше от другия край на масата с чувство на гордост. Напрежението ѝ бе изчезнало, поне за тази вечер и отстъпи място на една ослепителна жена. Поколеба се само веднъж: когато погледите им се срещнаха и страстта взе връх.

Господата се оттеглиха за традиционната чаша порто. Пенелопе дръпна Лили с намерението да поговорят насаме.

— Лили, останахме страшно изненадани, когато разбрахме за женитбата ти с лорд Рейфорд! Мама почти припадна. Мислехме, че го мразиш!

— И аз така си мислех — каза сестра ѝ с неудобство.

— Добре, какво стана?

Лили сви рамене и се усмихна засрамено.

— Трудно е за обяснение.

— Лорд Рейфорд изглежда различен, толкова любезен и усмихнат. И те гледа с обожание! Защо се омъжи така внезапно? Нищо не разбирам!

— Никой не разбира — увери я. — Дори и аз. Пени, да не говорим за брака ми. Искам да знам как върви твоя. Щастлива ли си със Зак?

Пенелопе доволно въздъхна.

— По-хубаво е от всичко, което съм си представяла! Всяка сутрин се събуждам със страх, че всичко ще свърши, че е само един прекрасен сън... Знам, че звучи смешно...

— Напротив — каза бавно Лили. — Звучи чудесно. — Внезапно се усмихна лукаво. — Разкажи ми за бягството. Как се държа Закари? Като някой Дон Жуан или прие ролята на плах обожател? Хайде, разкрий ми всички подробности.

— Лили, — запротестира Пенелопе, изчервена като домати. Поколеба се за момент, после се наведе към сестра си и прошепна: — Зак, с помощта на слугите, се промъкна в къщата след оттеглянето на мама и татко. Дойде в спалнята ми, прегърна ме и каза, че ще съм негова жена и няма да позволи да се жертвам в името на семейството.

— Браво на него — възкликна Лили.

— Сложих някои неща в куфара и се качихме на очакващата ни карета... О, толкова се страхувах, че ще ни хванат, Лили! Мама и татко можеха да се събудят, а и лорд Рейфорд можеше да се върне неочаквано...

— Не. Погрижих се да е зает през цялата нощ.

Пенелопе ококори любопитно очи.

— Какво му направи?

— Не питай, скъпа. Каж ми само: държа ли се Закари като джентълмен до Гретна Грийн или ти се нахвърли в каретата?

— Как можа да си го помислиш? — укори я сестра й. — Познаваш Закари. Той никога няма да се възползва от жена. Спа върху един стол пред камината.

Лили направи гримаса.

— Непоправими — каза през смях. — И двамата сте непоправимо почтени.

— Добре, но и лорд Рейфорд е такъв — посочи. — Даже мисля, че е още по-голям привърженик на условностите от Зак. Сигурна съм, че ако вие бяхте на наше място, той щеше да се държи също толкова почтено.

— Може би — промърмори Лили и се усмихна. — Но, Пени, нямаше да спи на стола...

Гостите си тръгнаха доста късно. Хенри и учителят му бяха настанени в стаите им. Лили искаше всичко да е наред и тичаше напред-назад, за да се увери. Когато влезе в спалнята на Алекс, се чувстваше особено доволна от успеха на вечерта. Той отпрати слугите и докато тя му разказваше колко щастлива е Пенелопе, ѝ помогна да се съблече.

— Пени сияе — каза Лили и се обърна, за да разкопчае копчетата на гърба ѝ. — Никога не съм я виждала толкова щастлива.

— Изглежда добре — призна Алекс.

— Добре? Та тя блести, откъдето и да я погледнеш. — Свали роклята, седна на леглото и подаде крак, за да ѝ свали чорапа. — Ти щеше да я направиш нещастна с грубите си обноски. — Усмихна му се провокативно и посегна да разкопчае ризата му. — Направих доброто дело на живота си, като я измъкнах от лапите ти.

— И междуременно щеше да ме довършиш — пошегува се Алекс.

— О, не драматизирай излишно. Нищо повече от малка цицина. — Погали утешително златистите коси. — Изобщо не ми хареса да ти причинявам болка. Но не виждах друг начин да те спра. Много си твърдоглав.

Той захвърли ризата, смръщвайки вежди.

— Можеше да измислиш нещо по-малко болезнено, за да ме задържиш далеч от Рейфорд Парк онази нощ.

— Предполагам, че можех да те съблазня. — В ъгълчето на устата ѝ се появи усмивка. — Но тогава идеята не ми харесваше особено.

Алекс продължи да се съблича, без да сваля поглед от нея.

— Все още мисля да ти платя за онази нощ със същата монета. — Блясъкът в очите му будеше подозрение.

— Така ли? — Приглади скромно нощницата си. Искаше ѝ се да се скрие между завивките. — Ще ме удариш с бутилка по главата?

— Не точно.

Вмъкна се при нея в леглото и започна да я гъделичка. Тя се бореше през смях, докато той си открадваше целувки. Наслаждаваха на играта, но в един момент Алекс бавно протегна ръката ѝ и я завърза за колоната на леглото, използвайки копчинения ѝ чорап. Лили нервно се засмя, за да прикрие страха си.

— Алекс... — Но преди да успее да продължи, видя и другата си ръка, завързана по същия начин. Усмивката ѝ се изпари и тя се опита да се освободи. — Какво правиш? — попита. — Стига вече. Веднага ме развържи.

— Все още не.

Легна върху нея с поглед, прикован в очите ѝ. Тръпка на страх и страст разтърси тялото ѝ.

— Алекс, не.

— Няма да те нараня — каза ѝ нежно. — Затвори очи.

Тя не можеше да отклони очи от загорелите му черти, от еротичното обещание в погледа му. Мощното му тяло я покриваше напълно, а пръстите му докосваха шията ѝ. Лили затвори очи и се предаде със стон. Усети устата му да се разхожда по тялото ѝ, предизвиквайки спазми на огнено удоволствие. Подлуди я със сладкото мъчение, докато не я накара да затрепери от желание. Повдигна таза си и той бавно навлезе в нея, обсипвайки я с целувки. Стисна го между бедрата си и усещанията скоро се превърнаха в неудържим огън. Извика немощно и потрепери, докато той изливаше страстта си в нея.

Завръщането към действителността бе бавно, като морски прилив. Алекс я развърза и ръцете ѝ обвиха врата му.

— Защо го направи?

Погали я.

— Помислих си, че може би искаш да разбереш какво е чувството.

Лили си спомни, че му бе дала същото обяснение и изстена.

— Алекс, аз... не искам да играем на това отново.

Усети натиска на устните му върху шията си.

— Какво искаш? — попита я с дрезгав глас.

Тя хвана главата му, молеща за още целувки.

— Искам да бъда твоя съпруга — прошепна.

Дните минаваха и Лили си даде сметка, че копнее за ласките на съпруга си, усмивките му, самото му присъствие около нея. Преди се страхуваше, че дните на брака ѝ ще са сиви, като в затвор. Но напротив, бяха най-емоционалните в живота ѝ. Алекс постоянно я предизвикваше и изненадваше, не можеше да предвиди следващата му крачка. Често я третираше като някого от приятелите си, с които се събираше на по чаша да обсъждат политиката. Не се колебаеше да я води със себе си на езда или на лов. Включително я заведе и на няколко боксови мача и се смееше на промените в поведението ѝ: свита при някой жесток удар или подскачаща, за да насърчи фаворита си.

Алекс се гордееше с интелигентността ѝ я похвали за лекотата, с която водеше сметките на домакинството. Лили му обясни, че след две години на несигурни доходи е станала експерт по въпросите на спестяването и разумните разходи.

Харесваше ѝ да я хвали и му бе благодарна, че зачита мнението ѝ. Дори заяждането му ѝ бе приятно. Понякога я третираше като непозната дама, друг път я глезеше като рядка крехка роза. Често влизаше по време на банята ѝ, за да ѝ измие косата и да я изсуши, като че ли е някое бебе, а после разтриваше в тялото ѝ благовонно масло.

Никога не беше се чувствала така напълно задоволена и глезена. След всичките тези години на самостоятелна борба, ѝ се струваше странно да може да се облегне на някого. Стига да пожелаеше нещо, веднага го получаваше — нов кон, билети за театър или просто прегръдка. Събуждаше я с целувки, когато сънуваше кошмари, и я утешаваше, докато отново заспи в прегръдките му. В леглото се превръщаше в търпелив любовник и ѝ даваше еротични уроци, които възбуждаха и двамата и ги оставяха напълно задоволени.

Начините му за правене на любов варираха от дива атака до нежно прелъстяване, което можеше да трае с часове. Тя се чувстваше замаяна, отворена за всичко и ужасно уязвима. И въпреки това, беше толкова щастлива, колкото никога не бе и сънувала.

Алекс можеше да премине от арогантност към любезност само за миг. Настояваше да узнае всичките ѝ съкровени мисли. С него споделяше неща, които не бе казвала на никого. Разбираше я. В много случаи се изкушаваше да му разкаже за Никол, но в крайна сметка се

отказваше. Прекараното време с него се превръщаше в нещо изключително ценно. Все още не можеше да го загуби.

Напразно очакваше новини от Джузепе. Предупреди Бъртън да ѝ предава бележките му, без знанието на другите, веднага щом пристигнат. Обмисли и идеята отново да наеме господин Нокс, за да търси Никол, но прецени, че това ще застраши възможностите ѝ да си върне момиченцето. Оставаше ѝ само да чака. Чувстваше се толкова напрегната, че понякога всичко я дразнеше, включително и Алекс. Веднъж дори се скараха. На другата сутрин се срамуваше и не смееше да го погледне в очите. Страхуваше се да не ѝ поиска обяснение за неразумното поведение. Но той се държа, все едно нищо не е станало, и беше както винаги любезен и галювен. Лили знаеше, че прави такива отстъпки за нея, каквито не би направил за никого друго. Не бе и сънувала такъв съпруг: щедър, бързо прощаващ и загрижен повече за нея, отколкото за себе си.

Все пак откри, че и той си има своите дефекти. Беше прекалено обсебващ и ревнив, мръщеше се, когато някой мъж я гледаше или държеше ръката ѝ повече от необходимото. Виждаше ѝ се забавно, сякаш бе най-желаната жена в Лондон. Алекс непрекъснато я предупреждаваше да стои далеч от братовчед му, Роско Лайън, който ѝ правеше очарователни предложения при всяка среща.

Присъстваха на един бал, когато Рос я накара да се разсмее, полагайки безброй целувки на ръката ѝ, като че беше изгладняла лисица при вида на вкусна кокошка.

— Лейди Рейфорд, — каза и въздъхна театрално, — красотата ви е толкова ослепителна, че лунната светлина е излишна. Чувствам се поразен.

— Ще те поразя аз тебе — намеси се Алекс с намръщено лице и взе ръката ѝ в своята.

Рос дари Лили със съблазнителната си усмивка.

— Няма ми доверие.

— Нито аз — промърмори тя.

Той направи гримаса като дълбоко наранен.

— Само искам да помоля за един валс, мадам. — Протестът му бе придружен с усмивка. — Никога не съм танцувал с ангел.

— Този танц е запазен за мен — каза мрачно Алекс и дръпна Лили.

— А какво ще кажете за следващия? — Рос тръгна след тях.

— Всичките са за мен — отговори Алекс през рамо.

Лили го предупреди през смях:

— Алекс, майка ми се опита да ме научи да танцувам с грация, но безуспешно. Казва, че стилът ми е като на галопиращ кон.

— Не може да е толкова лошо.

— Уверявам те, че е!

Той си помисли, че се шегува. Но после откри, че е вярно. По време на танца трябваше да впрегне всичките си умения, за да озапти устрема на своята съпруга и доста често се налагаше да ѝ напомня кой води хорото.

— Следвай ме — ѝ каза Алекс, опитвайки се да я насочва.

Лили, въпреки здравия захват на ръцете му, продължаваше да се движи в грешната посока.

— По-лесно ще ти бъде, ако ти ме следваш — предложи му лукаво.

Тогава той се наведе към ухото ѝ да ѝ припомни последната им любовна сцена. Този нетрадиционен съвет я накара да се засмее глупаво, но после го погледна в очите и се концентрира върху факта, че са заедно. Позволи му той да води, което се оказа лесна задача и най-накрая успяха да докарат нещо, което наподобяваше танц.

— Виж, справяме се чудесно! — възкликна Лили.

Алекс ѝ отвърна с усмивка, като я видя толкова доволна и изненадана, и я покани на още валсове, което предизвика доста повдигнати вежди. Не бе модерно един съпруг да обожава така открито съпругата си, но на Алекс не му пукаше. Лили се забавляваше, като гледаше завистливите погледи на някои светски дами зад отворените ветрила заради вниманието му. Техните съпрузи им говореха небрежно и прекарваха нощите с любовниците си. Дори Пенелопе ѝ обърна внимание колко я обсебва съпруга ѝ и каза, че Закари не би търсил така настоятелно компанията ѝ.

— За какво си говорите през цялото това време? — попита я по време на антракта на една пиеса в Дръри Лейн. — Какво толкова интересно му казваш?

Двете се намираха в един ъгъл на първия етаж. Преди Лили да успее да отговори, към тях се присъединиха лейди Елизабет Бъргли и госпожа Гуинет Доусън, млади и уважавани дами, които Лили бе

започнала да смята за свои приятелки. Най-вече Елизабет с нейното чувство за хумор.

— Нетърпелива съм да чуя отговора — каза Елизабет и се засмя. — Всички се питаме какво да направим, за да задържим съпрузите си до себе си, като твоя. Скъпа, какви неща му говориш, та му се струват толкова забавни?

Лили сви рамене и погледна към Алекс. Намираше се в средата на залата, заобиколен от няколко приятели. Той ѝ върна погледа и леко се усмихна. Тя отново насочи вниманието си към дамите.

— Говорим за всичко — обясни усмихнатата. — За бiliarд, пчелен восък, коне, политика. Винаги изказвам мнението си, дори и да знам, че няма да му хареса.

— Но нали не бива да говорим с мъжете за политика — каза Гуинет смаяна. — За това са им приятелите.

— Изглежда направих още една faux pas — обяви Лили през смях. — Край на политическите спорове.

— Лили, не се променяй — побърза да каже Елизабет. — Очевидно лорд Рейфорд те харесва такава, каквата си. Може би трябва да попитам съпруга си какво мисли за пчелния восък!

Лили усмихнато плъзна поглед по множеството, което изпълваше кулоарите. Внезапно застана нащрек при вида на едни черни като катран коси и познато лице. Неочаквана тръпка на отчаяние разтърси тялото ѝ. Премигна и отново потърси въпросната личност, но не я откри. Усети топлината на нечия ръка.

— Лили? — питаше Пенелопе. — Нещо лошо ли се е случило?

ГЛАВА 12

Лили продължаваше да се взира в навалищата. Но успя да се съвземе и да изобрази усмивка на лицето си. Тръсна глава — не можеше да е Джузепе. През последните години постепенно бе загубил привилегията да се смесва с аристокрацията, въпреки синята си кръв.

— Не, Пени, няма нищо. Стори ми се, че видях познато лице.

Изхвърли неприятните мисли от главата си и успя да се забавлява през остатъка от вечерта. Макар, че се почувства наистина облекчена, едва когато Алекс отхвърли няколко покани и предложи да се прибират в Суонс Корт.

Бъртън ги посрещна и пое ръкавиците им и шапката на Алекс. Лили го загледа настойчиво, както правеше, когато питаше за някоя специална бележка. Икономът дискретно поклати глава в знак на отрицание. Боже, колко ще продължава това мъчение? Не издържаше вече.

Алекс усети притесненията ѝ, въпреки усилията от нейна страна да коментира току-що гледаната пиеса. Помоли за уиски, но той поръча на камериерката да донесе чаша топло мляко. Лили се намръщи, но не възрази. Изпи млякото, съблече се и се пхна в леглото, където се сгуши в прегръдките на съпруга си. Той я целуна и тя с желание обгърна тялото му, но за първи път не можа да му отговори подобаващо, когато правиха любов. Алекс предпазливо я попита какво ѝ става, но тя поклати глава.

— Уморена съм — прошепна. — Моля те, само ме прегърни.

Той въздъхна и удовлетвори молбата ѝ. Тя положи глава на рамото му в очакване сънят да дойде по-скоро.

В главата ѝ непрекъснато изникваше образа на Никол сред мъглата. Лили я зовеше, опитваше се да я докосне, но тя се отдалечаваше. Смразяващ кръвта смях я караше да отстъпи уплашено, а един демоничен глас подигравателно ѝ нашепваше:

— Никога няма да бъде твоя... никога... никога...

— Никол, — извика отчаяно.

Хвърли се напред с протегнати ръце, спъна се и падна върху бодливите храсти, които се увиваха около краката ѝ. Опита се да се пребори с тях и отново изкрещя името на дъщеря си. Тогава долови в мъглата уплашен детски стон:

— Мамо...

— Лили, — един спокоен мъжки глас наруши тъмнината.

Тя размахваше ръце. До нея стоеше Алекс и я успокояваше в прегръдките си. Отпусна се и се сгуши в него. Всичко е било само сън. Ужасен кошмар. Положи глава на гърдите му и се заслуша в ритмичните удари на сърцето. Вече напълно събудена, установи, че не се намират в леглото, а до парапета от ковано желязо, на площадката пред стълбите. Извика задавено. Отново беше ходила насън.

Виждаше чертите на Алекс размазано, а гласът му сякаш идваше от друг свят.

— Събудих се, а теб те нямаше — каза той. — Намерих те тук. За малко да паднеш. Какво сънува?

Не беше честно да ѝ задава въпроси, когато знаеше колко е дезориентирана.

— Опитвах се да достигна нещо.

— Какво?

— Не знам — отговори с тревога в гласа.

— Не мога да ти помогна, ако не ми се довериш. Не мога да те предпазя от сенките, нито от кошмарите.

— Разказах ти всичко...

Мълчанието се проточи.

— Казвал ли съм ти — каза студено Алекс, — че мразя да ме лъжат?

Тя погледна към килима, после към стената, защото не можеше да срещне погледа му.

— Съжалявам — каза. Искаше ѝ се да я прегърне, както правеше винаги след някой кошмар. Да правят любов и да може, поне за малко, да забрави всичко и да не мисли. — Алекс, да се върнем в леглото.

— Ти върви.

— Какво ще правиш? — попита го изненадано с тънък глас.

— Ще чета. Ще пия. Не знам. — И слезе по стълбите, без да се обърне.

Лили се завлече до спалнята и се сгуши между измачканите завивки. Чувстваше се виновна и разтревожена. Завря глава във възглавницата. Току-що откри нещо ново за себе си.

— Ти мразиш да те лъжат, милорд, — промърмори, — но не и наполовина, колкото аз мразя да спя сама.

На следващия ден студенината продължи. Лили направи без него сутрешната си разходка в Хайд Парк, придружена от едно конярче. Покъсно реши да се заеме с кореспонденцията, нещо, което мразеше. Имаше доста покани, посочващи деня и часа, когато ще е добре дошла, а също и завоалирани въпроси кога ще започне да приема посещения. Изобилстваха и поканите за балове, вечери и музикални соарета. Кливлънд ги канеха в Шропшайър да участват в есенния лов на глухари, Пакингтън — да прекарат няколко дни в ловната им хижа при блатата, а няколко приятели — да ги посетят в Бат. Лили не знаеше какво да им отговори. Как да приеме, когато ставаше въпрос за бъдещето? Изкушаваше се да мисли, че ще е с Алекс завинаги, но после унило си казваше, че някой ден всичко ще свърши.

Остави настрана поканите и разсеяно взе някакъв лист от бюрото на Алекс. Преди да излезе за срещата си, свързана с парламентарната реформа, бе отделил време на кореспонденцията си. Усмихна се, като видя почерка му: силен, наклонен и с доста чести подчертавания.

Хвърли поглед на едно писмо, предназначено за управителя му, в което отменяше годишните вноски на наемателите си за сметка на дългосрочни договори върху земята, което би им спестило средства. Освен това даваше инструкции за построяването на нови обори и складове за негова сметка. Лили замислено остави писмото на мястото му и прекара пръст по хартията. Беше чувала за егоизма и алчността на богатите земевладелци и си даваше сметка, че чувството за чест и справедливост на съпруга ѝ е странно изключение. После друго писмо привлече вниманието ѝ и се зачете.

„... за новия ви наемател, трябва да знаете, че ще поема всички разходи на Поки до края на живота ѝ. В случай, че се нуждае от специална диета, ще направя необходимото, за да не ѝ липсва нищо. Не се съмнявам, че вие ще се грижите добре за животното, но ми се иска да го посещавам от време на време...“

Лили се усмихна, като си спомни първата сутрин на Поки в Рейфорд Парк. Хенри прекара часове наред пред клетката в градината, толкова унил, колкото облекчена бе прислугата.

— Необходимо ли е да я подаряваме? — попита момчето, когато Лили се присъедини към него в градината. — Поки не създава проблеми...

— Ще е много по-щастлива в новия си дом — отговори му тя. — Без вериги. Лорд Кингсли ни описа бърлогата, която е построил — прохладна и сенчеста, с малко поточе.

— Сигурен съм, че ще ѝ хареса повече от клетката — каза Хенри, признавайки се за победен. Продължаваше да гали мечката по главата.

Изненада ги гласът на Алекс.

— Хенри, отдръпни се от клетката... бавно. Ако още веднъж те хвана тук, такъв шамар ще отнесеш, че ще ти се иска да се върнеш в Уестфилд.

Момчето прикри усмивката си и се подчини. Лили също щеше да се засмее. Доколкото знаеше, съпругът ѝ никога не бе удрял малкото си братче.

— Изобщо не е опасна — изпръхтя Хенри. — Тя е много симпатично животно, Алекс.

— Това симпатично животно може да ти откъсне ръката.

— Дресирана е и освен това, е прекалено стара.

— Все пак е животно — настоя Алекс. — Малтретирано е от човека. И това, че е старо, няма значение. Някой ден ще разбереш, момче, че възрастта няма нищо общо с кротостта. Помисли за леля си Милдред, например.

— Но Лили дори я целува — запротестира момчето. — Видях я тази сутрин.

— Доносник — промърмори Лили, пронизвайки го с поглед. — Ще го запомня, Хенри. — Обърна се към Алекс с извинителна усмивка, но вече беше късно.

— Целувала си това проклето животно? — попита я и направи крачка към нея. — След като ти казах да не го доближаваш за нищо на света?

Поки повдигна глава към тях и издаде ръмжене, което повече наподобяваше стенание.

— Но, Алекс... — каза тя. — Стана ми мъчно за нея.

— След минута теб ще съжаляват.

Лили се усмихна широко при вида на сериозното му лице и направи движение наляво, за да избяга. Той я хвана с лекота, а тя започна да пищи и да се смее.

— Ще ти покажа какво става, когато не ми се подчиняват — изръмжа Алекс и я целуна пред Хенри.

При спомена за тази сцена Лили разбра какво е било чувството, разтърсило я тогава, чувството, което вземаше връх и не я напускаше.

— Господи, помогни ми — прошепна. — Обичам те, Алекс Рейфорд.

Пригответи се грижливо за тазвечерното събитие: бала по случай шейсет и петгодишния юбилей на лейди Лайън. Бяха поканени шестстотин души. Много от тях щяха да дойдат от провинциалните си имения специално за случая. Лили знаеше, че ще е обект на внимателно оглеждане, затова избра новото произведение на Моник. Роклята бе скромна, но очарователна. Беше в бледорозово и имаше сложна бродерия, която отне почти два дни на помощничките на францужойката. Полата завършваше с къс шлейф, който сякаш плуваше, когато Лили се движеше.

Алекс я очакваше в библиотеката, зает с документите си. Повдигна глава, когато тя влезе. Лили се усмихна и се завъртя в кръг, за да покаже тоалета си. Носеше гребенчета от злато и диаманти, които проблясваха между тъмните къдрици, а краката ѝ бяха обути в златисти пантофки, чиито панделки стигаха до прасците ѝ. Алекс с мъка се удържа да не стане и да погали стройната ѝ фигура. Беше перфектна, разкошна, като направена от порцелан.

Лили се приближи и се наведе съблазнително.

— Добре ли изглеждам?

— Много добре — отговори и той и постави лека целувка на челото ѝ. Всичко друго би го накарало да изгуби контрол.

Балът се провеждаше в лондонското имение на семейство Лайън. Къщата бе построена върху останки от средновековен замък и се виждаха различни разширения, правени през вековете. За случая бе празнично осветена и украсена със свежи цветя и скъпи допълнения от

кристал, коприна и злато. Мелодиите, изпълнявани от големия оркестър в салона за танци, изпълваха всички кътчета на имението.

Лейди Лайън взе Лили под крилото си още с пристигането ѝ. Представи я на много хора: министри от кабинета, оперни певци, посланици и аристократи от най-висок ранг. Главата ѝ се замая от толкова непознати лица, а успя да запомни едва дузина от имената.

Разговаряше, усмихваше се и отпиваше от чашата си с пунш. В един момент видя как Рос и още няколко мъже повлякоха Алекс с тях за съдия на някакъв облог.

— Мъже — коментира сухо към лейди Лайън. — Сигурно са се обзаложили колко бързо се стича една капка дъжд по стъклото или колко чаши коняк може да изпие еди-кой си лорд, преди да падне под масата!

— Сигурно — каза лелята с подигравателно пламъче в очите. — Какво ли не правят хората, за да спечелят някой облог!

Лили се почувства засрамена, тъй като възрастната дама явно имаше предвид позорното им представление в Крейвън'с.

— Онзи облог, — опита се гласът ѝ да звучи с известно достойнство, — бе предизвикан от племенника ви, мадам. Надявам се с времето да успея да залича този епизод от съзнанието си.

— Когато станеш на моите години, ще разказваш историята на внуците си — предрече лейди Лайън. — Ще ги скандализираш, а те ще те обожават заради фантастичното ти минало. Едва напоследък разбрах какво имаха предвид старите хора, когато казваха: „Ако младостта знаеше, ако старостта можеше...“

— Внуци... — прошепна меланхолично Лили.

— Остава ти доста време дотогава — увери я старицата, без да разбира причината за тъгата ѝ. — Години. Когато родих Рос, бях на трийсет и пет, а на четирийсет се появи Виктория, последната. Още не си престаряла за деца, малката. Предполагам, че Алекс често хвърля семето си.

— Лельо Милдред, — възкликна Лили през смях, — изненадвайте ме!

В този момент един слуга се приближи дискретно към нея.

— Извинете, милейди, но в коридора има един непознат господин, който казва, че е поканен от вас. Ще благоволите ли да дойдете и да го разпознаете?

— Не съм канила... — започна Лили изненадана, но затвори уста. Имаше някакво ужасно подозрение. — Не — прошепна, а слугата я погледна учудено.

— Милейди, да го помолим ли да си тръгне?

— Не. — Лили преглътна и успя да изобрази подобие на усмивка, тъй като изпитателният поглед на лейди Лайън не се отделяше от нея. — Мисля, че лично ще проверя тази малка мистерия. — Погледна старицата и се принуди да свие рамене с безразличие. — Любопитството винаги е било сред дефектите ми.

— И убива котката — добави лелята, наблюдавайки я с внимание.

Последва слугата до главния коридор, чийто таван бе декориран със сложни гипсови орнаменти. Гостите продължаваха да влизат през огромните врати, където слугите ги приемаха един по един. Лили спря ужасена, когато различи една тъмна неподвижна фигура сред множеството. Той ѝ се усмихна леко подигравателно в знак на поздрав и махна с ръка.

— Познавате ли го? — попита слугата.

— Да — отговори Лили с дрезгав глас. — Един стар познат, италиански аристократ. Граф Джузепе Гаваци.

Слугата погледна подозрително към Джузепе. Въпреки, че бе облечен подходящо за случая (копринени панталони, богато бродирано сако, бяла колосана връзка), нещо във вида му издаваше вулгарност. Лили си помисли, че в сравнение с него, Дерек Крейвън притежаваше стойката и възпитанието на принц.

Нахаканият му вид говореше, че се смята за равен на останалите присъстващи. Но някога очарователната му усмивка сега бе само някаква престорена гримаса, а впечатляващите черти бяха станали твърди и вулгарни. Черните очи, някога топли, сега светеха хищнически и отмъстително. И въпреки скъпия костюм, привличаше вниманието като патица сред лебеди.

— Добре — промърмори слугата и се отдалечи.

Лили остана на мястото си в ъгъла и изчака Джузепе бавно да се приближи. Той се усмихна самодоволно и с жест посочи наоколо.

— Напомня за Италия, нали?

— Как можа? — прошепна тя с треперещ глас. — Махай се оттук.

— Дойдох, за да заема полагащото ми се място, сага. Имам пари, синя кръв, всичко необходимо. Както, когато се запознахме във Флоренция. — Отвори нахално очи. — Скъпа, много се натъжих, че не ме осведоми за сватбата си с Рейфорд. Трябва да си поговорим за доста неща.

— Не и тук — каза му тя през зъби. — Нито сега.

— Ти ме накара да дойда тук — обвини я студено и посочи балната зала. — Затова ще ме представиш и ще ми бъдеш... — Потърси точната дума.

— Покровителка? — попита тя невярващо. — Боже мой! — Постави ръка на устата си. Трябваше да запази самообладание, защото хората ги гледаха. — Къде е дъщеря ми, лудо копеле?

Джузепе поклати глава.

— Лили, от сега нататък ще се наложи да направиш доста неща за мен. После ще си получиш Николета.

Тя се задави от истеричния си смях.

— Вече двацет и четири месеца чувам същото. — Невъзможно й бе да не повишава тон. — Писна ми вече.

Той й изсъска да запази спокойствие и я хвана за ръката, за да я предупреди, че някой се приближава.

— Това да не е Рейфорд? — попита.

Лили погледна през рамо и почувства внезапна болка в стомаха си. Беше Рос, на чието лице се четеше любопитство.

— Не, братовчед му. — Обърна се да го поздрави с измъчена усмивка.

— Лейди Рейфорд, майка ми ме изпрати да ви попитам за тайнствения посетител. — Погледна и двамата.

— Това е един приятел от Италия — бързо отговори Лили, макар че се чувстваше унизително. — Лорд Лайън, позволете ми да ви представя граф Джузепе Гавази, току-що пристигнал в Лондон.

— Приятно ми е да ви видя сред нас — отговори Рос с такава нотка на ласкателство, че граничеше с обида.

Джузепе не се побираше в себе си от гордост.

— Надявам се познанството ни да е полезно и за двамата, лорд Лайън.

— Разбира се — отвърна Рос с царствения тон на майка си. Обърна се към Лили. — Добре ли се чувствате, милейди?

— Чудесно.

Той я погледна с лека усмивка.

— Лейди Рейфорд, мислила ли сте някога да се отдадете на сцената? — И се отдалечи, без да дочака отговора.

Лили изруга под нос.

— Ще каже на съпруга ми. Върви си, Джузепе! И престани с този фарс веднъж завинаги! Няма да измамиш никого с парцалите, които носиш.

Това страшно го ядоса, разбра Лили по злобния блясък в очите му.

— Мисля да поостана, сага.

Няколко новодошли я извикаха. Тя им махна с ръка и извинително се усмихна. После спокойно каза на Джузепе:

— Тук наблизо трябва да има някаква закътана стая. Ела, преди съпругът ми да ни намери.

С чаша уиски в ръка, Рос стоеше заедно с Алекс и още няколко господа в залата за пушене. Говореха за военна тактика, като поставяха различни предмети върху масата, за да илюстрират аргументите си.

— Ако частите се разположат тук... — говореше един, поставяйки в ъгъла кутия за енфие, чифт очила и малка порцеланова фигурка.

Алекс го прекъсна с усмивка:

— Не, по-лесно е да се разделят и да застанат тук... и тук... — Постави кутията и фигурката така, че врагът, в лицето на една ваза, да се окаже заобиколен. — Така. По този начин на вазата не ѝ остава никаква възможност.

— Забравихте за ножиците и чашата — каза друг. — Намират се в чудесна позиция, за да атакуват отзад.

— Не, не... — започна Алекс, но Рос го прекъсна и го отведе настрана.

— Стратегията ти е интересна — каза сухо. — Но има един дефект, братовчеде. Винаги трябва да си оставяш път за отстъпление.

Алекс хвърли преценяващ поглед към масата.

— Да не бях местил кутията за енфие, така ли?

— Нямам предвид проклетата кутия, нито въображаемите битки. — Рос понижи глас. — Говоря за съпругата ти.

Изражението на Алекс се втвърди, а очите му се превърнаха в лед. Извади пурата от устата си и я смачка в един сребърен пепелник.

— Давай — подкани възпитано. — Но си мери приказките, Рос.

— Казах ти, че непокорната Лили не е от жените, които ще останат завинаги с един мъж. Алекс, беше грешка да се ожениш за нея. Ще те подлуди. И е започнала вече.

Братовчед му го наблюдаваше ядосан. Мислеше да му забие един, задето приказваше така за Лили. Но преди това трябваше да открие какво става. Вероятно се е забъркала в проблеми.

— Къде е?

— Трудно е да се каже — отговори Рос и сви рамене. — Навярно в някой ъгъл, където се наслаждава на целувките на своя италианец, представящ се за граф. Мисля, че се казва Гавази. Познаваш ли го? Не вярвам. — Самоувереността на Рос започна да се разклаща при вида на тъмния поглед на Алекс, който приличаше на самия дявол.

Без да каже нито дума, Алекс се обърна и бързо излезе. Рос се облегна на стената и за сетен път си напомни, че може да постигне всичко, което си науми, стига да има достатъчно търпение.

— Както казах — промърмори, — аз ще съм следващия й покровител.

— Никога няма да спреш, нали? — казваше Лили. Намираха се в един малък салон на горния етаж. — Това ще продължи вечно. Никога няма да си я върна!

Джузепе се опитваше да я успокои.

— Не, *bellissima*. Скоро ще свърши, много скоро. Ще ти дам Николета. Но преди това трябва да направиш така, че тези хора да ме приемат. Да ми осигуриш приятелства. Това е причината, поради която работя толкова години: да събера достатъчно пари и да се превърна във важна личност в лондонското общество.

— Разбирам — каза Лили слисано. — Не си достатъчно добър за италианската аристокрация... Господи, ти си търсен криминален тип... И сега искаш да те въведа тук. — Гледаше го с отвращение. — Чудесно знам какво си намислил. Ще ти се да се ожениш за някоя богата вдовица или млада наследничка и да си играеш на господаря на къщата до края на дните си. Това ли е плана ти? Искаш да ти стана

покровителка и да ти осигуря entree? И смяташ, че тези хора ще приемат моите препоръки? — Засмя се подигравателно. — Господи, Джузепе, та те едва ме понасят! Нямам никакво влияние!

— Нали си графиня Уолвертън!

— Почтителни са само заради уважението към съпруга ми!

— Ще ти обясня какво искам. — Бе неумолим. — И ще го направиш. Тогава ще получиш Николета.

Лили тръсна глава.

— Джузепе, това е смешно. Моля те, върни ми дъщерята и да приключваме. Не мога да направя нищо за теб. Ти използваш хората и те те презират... Мислиш ли, че не го виждат изписано на лицето ти? Не си ли даваш сметка, че веднага ще открият какъв си?

Ококори очи от изненада, когато той се приближи и я прегърна. Погали брадичката ѝ с потните си ръце, а после ги спусна по шията ѝ.

— Винаги питаш кога ще ти върна дъщерята, кога мисля да приключа с всичко това. Повтарям ти, ще свърши. Когато ми помогнеш да стана част от твоя свят.

— Не — каза Лили и изхлипа от отвращение, когато ръката му се спусна към гърдите ѝ.

— Помниш ли нашата история? — прошепна ѝ той. Вярваше в способностите си на съблазнител и притисна възбуденото си тяло към нейното. — Помниш ли как те учих да правиш любов? Как се търкаляхме между чаршафите, с какво удоволствие те дарих, когато зачевахме нашето красиво момиченце...

— Моля те — каза тя задавено, опитвайки се да се отдръпне. — Пусни ме. Мъжът ми ще се появи всеки момент. Много е ревнив и...

Обзе я ужасен студ и започна да трепери, когато видя Алекс на вратата. Гледаше я невярващо с побеляло лице.

Джузепе проследи погледа ѝ и възкликна леко от изненада.

— Лорд Рейфорд, — каза и пусна Лили. — Мисля, че е станало малко недоразумение. Веднага си тръгвам и оставям на съпругата ви да ви обясни.

Намигна ѝ скришом и излезе със самоуверена усмивка, убеден, че тя ще смекчи ситуацията с някой от женските трикове. В края на краищата имаше какво да губи.

Алекс не преставаше да я наблюдава. Не говореха. Отвън долитаха смях и музика, но сякаш принадлежаха на друг свят. Лили

знаеше, че трябва да говори, да се движи, да изтрие това ужасено изражение от лицето му, но не можеше да направи друго, освен да трепери.

Най-накрая той заговори. Гласът му бе неузнаваем.

— Защо му позволяваше да те прегръща по този начин?

Тя, в плен на паниката, се опитваше да намери някакво обяснение, да го убеди, че греша. И преди го е правила. Но се бе променила. Затова стоеше като парализирана. Разбра какво усеща лисицата, когато открият дупката ѝ: схваната от страх в очакване да дойде краят.

Алекс отново заговори:

— Имаш връзка с него.

Лили го наблюдаваше без думи, а ужасът бе изписан на лицето ѝ. Той прие мълчанието ѝ за потвърждение и със стон на болка понечи да излезе.

— Курва — прошепна.

Като го видя да се отдалечава, очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше го загубила. Лейди Лайън имаше право... единственото, което можеше да го убие, бе смъртта или предателството.

— Алекс, — успя да промълви.

Той се спря, но не се обърна. Отпусна рамене, като под тежестта на огромен товар.

— Остани, моля те — каза тя накъсано. — Моля те, нека ти кажа истината. — Обърна се към стената и се обгърна с ръце. Пое си дълбоко дъх, защото мъката я задушаваше. — Казва се Джузепе Гавази. Запознах се с него в Италия. Бяхме любовници. Преди много време... пет години. Той е човека, за когото ти говорих. — Прехапа устната си до кръв. — Знам какво отвращение чувстваш, да видиш този презрян човек, да си мислиш, че той и аз... — Изхлипа. — И мен ме отвращава. Преживяването бе ужасно и за двамата. Мислех, че съм се отървала от него завинаги. Но после разбрах... разбрах... — Поклати глава. Заекваше като страхливка. Принуди се да продължи. — Бях бременна. — Алекс не казваше нищо. Тя беше много уплашена и засрамена. — Родих момиченце.

— Никол — каза Алекс със странна нотка в гласа.

— Откъде знаеш? — попита тя изненадано.

— Говореше насън.

— Ясно. — Усмихна се горчиво, а сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ. — Изглежда не спирам, дори и насън.

— Продължавай.

Лили изтри лицето си с ръкав и се опита гласът ѝ да звучи по-сигурен.

— Живях две години в Италия в компанията на Никол и леля Сали. Никой не знаеше за дъщеря ми, освен Джузепе. Мислех, че има право да знае, че ще прояви интерес към нея. Естествено, изобщо не му пукаше. Никога не дойде да ни види. Леля Сали почина и останах сама с Никол. Един ден се върнах от пазара и... — Гласът ѝ трепереше. — Тя беше изчезнала. Джузепе я отвел. Знаех, че е той, защото после ми донесе рокличката, която носеше в онзи ден. Криеше я и не искаше да ми я върне. Искеше пари. Никога не бяха достатъчно... Не ми разрешаваше да я видя. От полицията не можаха нищо да направят. Джузепе бе намесен в някои нелегални дейности и бе принуден да напусне Италия, за да не го съдят. Каза ми, че с Никол идват в Лондон и аз ги последвах. Наех частен детектив, за да открие скривалището им. Единственото, което откри, е, че Джузепе е станал член на международна криминална организация.

— Дерек Крейвън знае — каза Алекс.

— Да. Искеше да ми помогне, но бе невъзможно. Опитах какво ли не. Направих всичко, което искаше Джузепе, но иска още и още. Всяка нощ се питам дали Никол е добре, дали не плаче, дали ме помни. — Гърлото ѝ се стегна. Гласът ѝ беше само шепот. — Онази нощ в Ковънт Гардън Джузепе ми я показа... сигурна съм, че беше тя... Но не ми разреши да я докосна, нито да говоря с нея... Не мисля, че ще ме познае.

Имаше чувството, че ще се разпадне при най-малкия контакт. Искеше да остане сама. Никога в живота си не бе била толкова беззащитна. Когато превъзможна парализата си и се опита да избяга, две силни ръце хванаха раменете ѝ. Започна да се тресе от разкъсващи ридания. Алекс я обърна и я приюти върху широката си гръд.

Горещите ѝ сълзи мокреха ризата му. Вкопчи се в него в търсене на единственото сигурно пристанище, което познаваше. И той не смяташе да я пусне.

— Всичко ще бъде наред, скъпа, — прошепна ѝ в ухото и погали тъмните къдрици. — Вече не си сама.

Тя искаше да преглътне звуците на агония, които раздираха гърлото ѝ, но конвулсивният плач не спираше.

— Спокойно — утешаваше я Алекс, като не преставаше да гали треперещото ѝ тяло. — Сега разбирам. Разбирам всичко. — Очите му пареха. С радост би дал живота си, за да ѝ спести това страдание. Целуна косата ѝ, влажното лице. Продължи да я прегръща с цялата защитна сила, която притежаваше, желаейки да може да поеме болката ѝ в себе си. Бавно риданията ѝ започнаха да стихват. — Ще открием какво е станало с нея — увери я Алекс. — Ще я върнем, каквото и да струва. Кълна се.

— Би трябвало да ме мразиш — каза Лили накъсано. — Да ме напуснеш...

— Мълчи. Толкова ниско мнение ли имаш за мен? Проклятие! — Притисна устни в косата ѝ. — Изобщо не ме познаваш. Мислеше, че няма да ти помогна? Че ще те изоставя, когато науча?

— Да — прошепна тя.

— По дяволите!

Почти се задави от гняв и любов. Накара я да вдигне глава. Отчаянието в погледа ѝ накара сърцето му да се свие.

Алекс повика един от слугите да им покаже как дискретно да се измъкнат от къщата, без да ги видят останалите гости. Нареди му да съобщи на лейди Лайън, че Лили е получила страшно главоболие и затова е трябвало спешно да напуснат бала. Тя се чувстваше толкова отпаднала, че се опираше на него по пътя към изхода. Той я взе на ръце, за да я качи в каретата, без да дава обяснения на изненаданите лакеи.

По обратния път към къщи Алекс трябваше да се бори с куп мисли и чувства, които го разтърсваха. Преживяното от Лили го убиваше. Бе избрала да оцелее сама, бе изградила защитните си сили без чужда помощ, в продължение на години... Не беше сигурен, че ще успее да ѝ върне Никол, въпреки че бе готов да обърне небето и земята, за да я намери. Чувстваше се изпълнен с яд — към Лили, към Дерек, към безполезните детективи, към онова италианско копеле, а и към себе си.

От друга страна бе ужасен. Лили толкова време живееше с надеждата... Ако не успее да си върне Никол, вече нямаше да е същата. Искрящата ѝ жизненост и страстта, която той толкова

обожаваше, ще се изпарят завинаги. Познаваше случаи на хора, които след загубата на най-скъпите си същества, рухваха напълно. Това се случи и с баща му, който накрая представляваше само куха обвивка и не желаше нищо друго, освен смъртта. Алекс искаше да умолява Лили да бъде силна, но знаеше, че е изцедена. Лицето ѝ бе бледо, а очите — угаснали.

Когато пристигнаха в Суонс Корт, той я придружи до главния вход. Бъртън ги наблюдаваше обезпокоен.

— Връщате се рано, милорд, — каза.

Алекс нямаше време за обяснения.

— Пригответи ѝ едно уиски, Бъртън. И я накарай да го изпие, ако се наложи. Не ѝ позволявай да си тръгне. Кажи на госпожа Ходжис да ѝ пригответи банята. Нека някой остане при нея до завръщането ми. Разбра ли ме?

— Не се притеснявайте, милорд.

Размениха погледи, което поуспокои малко Алекс. Трогваше го мисълта, че икономът е направил всичко по силите си, за да се грижи за Лили през последните две кошмарни години.

— Нека уискито да е двойно, Бъртън, — каза Лили. В гласа ѝ нямаше и помен от обичайната му свежест. Спря за миг и погледна съпруга си. — Къде отиваш?

Решителният му вид я накара да се почувства малко по-добре.

— Ще ти обясня, когато се върна. Няма да се бавя.

— Няма да постигнеш нищо — предупреди го унило. — Дерек вече опита всичко.

Алекс, въпреки съчувствието и обожанието си, ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Явно не ти е дошло наум, че аз имам влияние в някои кръгове, където Дерек не е добре дошъл. Върви да си изпиеш уискито, скъпа.

Лили отвори уста да отговори, но той вече слизаше по стълбите. Спря се на последното и отново се обърна към нея.

— Как се казваше детективът, когото нае?

— Нокс. Алтън Нокс. — Усмихна му се горчиво. — Първа категория. От най-добрите, които могат да се купят с пари.

Сър Джошуа Натан бе започнал да се изявява като най-добрия съдия в града преди няколко години, когато Алекс използва влиянието си да го подкрепи и да прокара в парламента нов закон, в резултат на който се създадоха нови обществени длъжности. В случая политическата битка бе жестока и кървава. Трябваше да се изправят срещу голям брой съдии, свикнали да променят становищата си в замяна на пари, жени и алкохол. Алекс прекара месеци наред в срещи и дискусии, само и само да прокара проектозакона. Направи го не само, защото каузата си заслужаваше, а и защото Натан бе негов близък приятел от ученическите години.

Името на Натан винаги се свързваше с това на Доналд Лиърман, младия и енергичен съдия на Уестминстърския съд. Двамата бяха привърженици на нетрадиционни методи в дейността на полицията и твърди поддръжници на реформите. По тяхно предложение бяха обновени и разширени полицейските патрули. Отначало обществото, свикнало с немощната защита на обикновено възрастни пазители на реда, бе скандализирано. Но усилията скоро дадоха резултат и доста общини последваха примера им. Банките и богатите граждани все по-често наемаха членовете на патрулните групи на Натан и Лиърман, известни като лиъри.

Натан, слаб и елегантен, но непретенциозен, прие Алекс с приятелска усмивка.

— Здравей, Алекс. Радвам се да видя едно познато лице.

Алекс пристъпи и му подаде ръка.

— Съжалявам, че те безпокоя в този час.

— Свикнал съм с ненормалното разписание. Част от работата ми е. — Въведе го в библиотеката и двамата се разположиха в кресла от тъмна кожа. — Така — каза, след като размениха новини за семействата си. — Колкото по-скоро ми обясниш проблема, толкова по-бързо ще се заемем да го разрешим.

Алекс му описа ситуацията възможно най-подробно. Приятелят му го слушаше внимателно, задавайки по някой въпрос от време на време. Името на Гавази не му говореше нищо, но споменаването на Алтън Нокс го накара да свие вежди. Накрая се наведе напред замислено.

— Отвличането на деца се превръща в често срещано явление напоследък — коментира. — Красивите момченца и момиченца са

доходоносна стока. Магазините и парковете, а дори и домовете им, са обект на внимание от страна на похитителите. Често ги продават в чужбина. Бизнесът е практичен: лесно се изоставя, когато срещнат трудности и се подновява със същата лекота, когато теренът е чист.

— Смяташ ли, че Гавази е замесен в подобен бизнес?

— Да. Сигурен съм, че принадлежи на някоя от тези банди, за които говорехме. Не изглежда като тип, който се оправя сам.

Настъпи продължително мълчание.

— По дяволите! За какво става дума? — не издържа Алекс.

Лицето на Натан се помрачи.

— Обмислям няколко тревожни предположения — каза накрая. — Мъжът, когото е наела съпругата ти, Нокс, е гордостта на съда в Уестминстър. Лейди Рейфорд го смята за доверен човек.

— А такъв ли е?

— Не съм сигурен. — Въздъхна дълбоко. — Виж, Алекс, детективите в процеса на работа се запознават с всякаква измет и начина им на действие. В някои случаи могат да се изкушат и да използват тези познания с користна цел, например да търгуват с човешки живот в замяна на пари. Страхувам се, че съпругата ти и дъщеря ѝ са станали жертва на такова споразумение с дявола. — Лицето му се сви от отвращение. — Нокс е спечелил една хубава сумичка тази година от възнаграждения, получени за връщането на изчезнали деца. Такъв изключителен успех като неговия ме кара да подозирам, че е свързан с похитителите: подава им информация, предупреждава ги кога да се преместят, помага им да не ги хванат. Нокс трябва да е съучастник с онзи Гавази.

— И какво, по дяволите, мислиш да правиш? — Челюстта на Алекс се стегна още повече.

— С твое разрешение, бих искал да му заложа капан, използвайки лейди Рейфорд като стръв.

— Съгласен съм, но при условие, че не я грози никаква опасност.

— Никаква — увери го Натан.

— А дъщеря ѝ? Ще помогне ли всичко това да я намерим?

Натан се поколеба.

— Ако имаме късмет, ще стигнем до нея.

Алекс потърка челото си и притвори очи.

— Проклятие — измърмори. — Не са кой знае какви новините, които да занеса на съпругата си.

ГЛАВА 13

— Искаш да кажеш, че Нокс е помагал на Джузепе? — попита Лили смаяно. — Докато е работел за мен?

Алекс кимна утвърдително с глава и взе ръцете ѝ в своите.

— Натан подозира, че Джузепе принадлежи на една от онези банди и Нокс им сътрудничи. Доказателство е тлъстата сума, която е събрал. Компенсации от гражданите, чиито отвлечени деца е намерил.

Лили повдигна вежди с отвращение.

— Значи тази банда отвлеча деца... Нокс ги намира... И си разделят парите от наградата? Защо не са направили така и с моята дъщеря? Защо не и с Никол?

— Явно Джузепе смята, че могат да измъкнат още пари от теб.

— Вече съм му дала цяло богатство. Всичко, което е поискал. — Скри глава между ръцете си. — Боже, — прошепна. — Била съм глупачка. Улеснила съм нещата.

Остана наведена. Алекс я погали по главата. До този момент бе отхвърляла ласките му, но сега прие този утешителен контакт.

— Не се обвинявай — каза ѝ меко. — Била си сама и уплашена. Невъзможно е да се разсъждава трезво, когато се страхуваш за живота на детето си.

В главата на Лили се струпваха все повече въпроси. Какво мислеше за нея сега, когато знаеше тъмното ѝ минало? Съжaliaваше ли я или я обвиняваше? Дали ще е така любезен, само докато си възвърнеш силите, за да издържи на отхвърлянето му? Повтаряше си, че не бива да се приближава до него, без да има всички отговори. Но с тези галеци я пръсти ѝ бе невъзможно да остане твърда. Разтърси я вълна на желание и повдигна глава в безмълвна молба. Нямаше значение дали я съжaliaва. Искаше ѝ се само да я прегърне.

— Любов моя, — каза Алекс и я приюти нежно в прегръдките си. Все едно четеше мислите ѝ. — Обичам те — прошепна, отмятайки косите ѝ назад.

— Не можеш...

— Спокойно. Слушай ме внимателно, Вилхемина. Грешките ти, миналото ти, страховете ти, и нищо друго няма да промени чувствата ми към теб.

Тя преглътна.

— Т-това име не ми харесва.

— Знам — каза нежно той. — Защото ти напомня за детството. Вилхемина е изпълнена със страхове и илюзии, иска да я обичат. А Лили е силна и смела, и би казала на света да върви по дяволите.

— Коя от двете предпочиташ?

Алекс повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите, и се усмихна.

— Теб. До последната ти капка кръв.

Искреността в гласа му я накара да затрепери и се сви, когато се опита да я целуне. Не биваше да получава страстни целувки и прегръдки... Раните ѝ още бяха пресни и лечението им изискваше време.

— Още не — промърмори умоляващо, страхувайки се, че отказът ѝ ще го ядоса. Но той я прегърна още по-силно и Лили въздъхна изтощена.

Бе десет часа сутринта. Магазинчетата в лондонския Ист Енд бяха отворили още в осем, улиците гъмжаха от търговци, колички, рибари и продавачи на мляко, които бързаха по своите задачи. В Уест Енд пък населението не бързаше да става. Лили бе стигнала до Хайд Парк и наблюдаваше улицата през прозорчето на каретата. Слугини от елегантните къщи посрещаха разносвачи на мляко, коминочистачи, продавачи на вестници и хляб. Деца се разхождаха със своите бавачки, докато родителите им още спяха. В далечината се чуваше звука от барабаните на гвардията, дефилираща от казармите към Хайд Парк.

Лили присви очи при вида на самотната фигура до един от дървените стълбове на ъгъла. Беше Алтън Нокс, със своята униформа на лиъри — черни ботуши и панталон и сиво сако с лъскави копчета. На главата си носеше ниска шапка. Лили си пое дълбоко дъх, показа глава през прозорчето и му направи знак с кърпичката си.

— Господин Нокс, — извика. — Тук. Приближете се, моля.

Мъжът се приближи и размени няколко любезности с кочияша, преди да се качи. Свали си шапката, приглади коси и измърмори нещо за поздрав. Беше як мъж на около четирийсет години, среден на ръст и с вулгарно лице, което повече би подходило на някой младеж.

Лили, седнала срещу него, го поздрави с кимване на глава.

— Господин Нокс, благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем тук, вместо в имението. Не мога да си позволя, по очевидни причини, моят съпруг да ни открие. Ще настоява за обяснения... — Остави гласа си да угасне и го погледна беззащитно.

— Естествено, госпожице Лоусън. — Нокс се усмихна и веднага се поправи: — Лейди Рейфорд.

— Бракът ми — каза Лили — промени живота ми в много аспекти, с изключение на един. Все още съм твърдо решена да намеря дъщеря си Никол. — Извади една торбичка с пари и я разклати. — За късмет, сега имам необходимите средства, за да продължа разследването. Бих искала да разчитам на помощта ви, както преди.

Нокс погледна торбичката и изрази някаква гримаса, която считаше за усмивка.

— Смятайте ме за нает, лейди Рейфорд. — Протегна ръка и тя му предаде парите. — А сега ми кажете как вървят нещата с Гаваци.

— Постоянно поддържаме контакт, господин Нокс. Дори снощи ме атакува директно с напълно нови искания.

— Снощи? — попита Нокс изненадано. — Нови искания?

— Да. — Лили въздъхна театрално. — Знаете, че Джузепе искаше само пари. Мога да ги набавя, понеже тая надеждата да си върна момиченцето. Но снощи... — Млъкна и поклати глава с отвращение.

— Какво поиска? — попита детективът. — Извинете ме за грубостта, лейди Рейфорд, но настояваше за персоналните ви услуги ли?

— Не, въпреки че се опита, което смятам за недопустимо. Още по-лошо. Граф Гаваци заплашва да ми отнеме всичко, което притежавам: дома ми, брака ми, социалното ми положение, заради абсурдната си амбиция да стане част от beau monde! — Лили скри задоволството си при вида на изненаданото лице на Нокс.

— Не мога да повярвам — каза мъжът.

— Но е истина. — Поднесе дантелената си кърпичка към очите, опитвайки се да пусне някоя сълза. — Снощи, възползвайки се от празненството по случай рождения ден на лейди Лайън, дойде да ме види. Наконтен като паун пред стотици поканени! Поиска да го представя и да му стана покровителка, с цел да го приемат в аристократичните кръгове. О, господин Нокс, не си представяте какъв срамен спектакъл беше!

— Той е полудял! — възкликна детективът.

— И всичко това в присъствието на много хора, включително лорд Лайън и собствения ми съпруг. Успях да го заведа в един малък салон и там ми разкри чудатите си намерения. Каза, че скоро ще ми върне дъщерята, но първо трябва да го въведе в доброто общество. Идеята е налудничава. В Италия всички знаят, че е негодник. Престъпник! Как може да му мине през главата, че тук ще го посрещнат с отворени обятия?

— Не е нищо повече от един безсрамен чужденец — обяви Нокс. — И освен, че е некадърник, е и умствено нестабилен.

— Точно така, господин Нокс. Нестабилните хора сами се издават и правят глупави грешки, нали?

— Имате право — отвърна той и изведнъж се успокои. — Най-вероятно ще стане жертва на собствената си алчност.

Студенината в погледа му я смрази. Чертите му добиха убийствено и хищническо изражение. Лили не се съмняваше, че обмисля как да сложи край на опасното поведение на Джузепе. Ако беше вярно, че са съучастници, то приходите им бяха свързани и затова бе немислимо Джузепе да действа глупаво. Много сериозна, тя се наведе и докосна ръката му.

— Умолявам ви да намерите моята Никол — каза. — Господин Нокс, обещавам ви солидно възнаграждение, ако успеете. — Подчерта думата „солидно“ и той несъзнателно облиза устни.

— Този път няма да ви разочаровам. Ще подновя разследването си още днес, лейди Рейфорд.

— Моля ви, бъдете дискретен, когато ми предавате новините. Съпругът ми... Всичко трябва да остане в тайна.

— Естествено — увери я Нокс.

Нагласи шапката си, пожела й приятен ден и слезе от каретата. Отдалечи се с решителната походка на някой, който има една-едничка

идея в главата си.

Безпомощното изражение на Лили се изпари. Погледна го студено през прозорчето.

— Да гориш в ада, кучи сине, — промърмори. — Вземи и Джузепе със себе си.

След като предаде в подробности разговора си с Нокс на Алекс и сър Натан и те обсъдиха всички възможности, оставаше само да чакат. Хенри бе отишъл с учителя си в Британския музей да изучават керамиката на древните гърци. Слугите нямаха идея какво става, но всички изглеждаха унили, като че ли предчувстваха напрежението на господарите си. Лили би се радвала на една освежителна езда, но се страхуваше да напусне имението, да не би в нейно отсъствие да се случи нещо. Отчаяно търсеше нещо, с което да запълни времето си и затова се опита да бродира, но постоянно си бодеше пръста и ръкоделието ѝ се изцапа с кръв. Не разбираше как Алекс може да остане спокоен и да се занимава с книгата си в библиотеката, както всеки ден.

Тя пиеше чаша след чаша чай, блуждаеше из всекидневната, четеше и разбъркваше безцелно карти. Успя да хапне нещо на вечеря, само защото той я подтикваше с иронични коментари, подчертавайки, че няма да е в помощ на никого, ако умре от глад.

Седна в края на едно от канапетата в салона, тъй като самотата на спалнята ѝ се струваше непоносима, и се заслуша в гласа на Алекс, който четеше на глас книга със стихове. Помисли си, че нарочно е избрал най-скучната поезия. Клепачите ѝ натежаха. Дълбокият мъжки глас, тиктакането на часовника, виното, което бе изпила на вечеря, помагаха за това. Настани се по-удобно между възглавниците и се остави в плен на съня.

Без да знае дали са минали само минути или часове, чу гласа на Алекс и усети ръката му на рамото си.

— Лили, скъпа, събуди се.

— Хмм? — Разтърка очи и промърмори замаяно: — Алекс, какво...?

— Новини от Натан — каза той, докато се опитваше да ѝ обуе обувките. — Хората му, които следят Нокс, са го проследили до

квартала Сейнт Джилс. Натан и една дузина полицаи са обкръжили района. Трябва веднага да отидем.

— Сейнт Джилс — повтори Лили, вече напълно събудена.

Ставаше дума за най-опасния квартал на Лондон, свърталище на крадци, познат като „свещената земя“. Дори и полицаите не се осмеляваха да прекрачат границата, определена от улиците „Грейт Ръсел“ и „Сейнт Джилс“. Знаеха, че това е своеобразна крепост за престъпниците, място, където крадците и убийците криеха плячката си и можеха да се измъкнат по тъмната мрежа от дворове, тесни улички и къщи с по няколко изхода.

— В съобщението споменавахте ли се нещо за Никол?

— Не.

Алекс я наметна с едно тъмно палто и я поведе към очакващата ги карета. Лили видя половин дузина въоръжени мъже. Съпругът ѝ не се шегуваше по въпроса за сигурността.

Конете препускаха бързо. Двама от мъжете язدهа отпред, за да разчистват пътя от пешеходци и други карети. Лили стискаше ръце в скута си и се опитваше да запази спокойствие, но усещаше паническият си пулс. Улиците станаха по-запуснати и мръсни, а къщите бяха скупчени толкова нагъсто, че едва влизаше въздух и светлина между тях. Хората имаха умърлушен вид и една призрачна бледност, включително и децата. Лили сбърчи нос. После видя самотната кула във форма на спирала на църквата Сейнт Джилс, която първоначално е била параклис в болница за прокажени през Средновековието.

Каретата спря пред една полуразрушена странноприемница. Алекс слезе и размени няколко думи с един от охраната и с кочияша, давайки им инструкции да не изпускат от поглед съпругата му. При първия признак на опасност, трябваше незабавно да изчезнат с каретата.

— Не! — възкликна Лили и понечи да слезе. Алекс задържа вратата. — Искам да дойда с теб! — Кръвта ѝ закипя от гняв. — Да не си посмял да ме оставиш тук!

— Лили, — каза ѝ той студено. — Ще те взема след малко. Първо искам да се уверя, че няма опасност. Ценя те повече от живота си.

— Пълно е с полицаи — посочи тя. — В този момент няма по-сигурно място в Лондон от това! Освен това търсим дъщеря ми!

— Знам. — Изруга през зъби. — По дяволите, Лили, нямам идея какво ще намерим там вътре. Не искам да видиш нещо, което ще те нарани.

Тя го погледна настоятелно и отговори, без да повишава тон:

— Заедно ще се справим. Не ме предпазвай, Алекс. Единствено искам да съм до теб.

Той остана за миг неподвижен. После постави ръка около нея и ѝ помогна да слезе. Тя хвана ръката му и така влязоха в бордея. Вратата бе разбита и лежеше на пода. Двама полицаи поздравиха графа, поднасяйки му почитанията си. Единият погледна с опасение към Лили и каза, че вътре има убити и може би тя ще предпочете да не влиза.

— Не се притеснявайте за нея — отговори му Алекс и продължиха.

Атмосферата бе зловонна и задушлива. Изкачиха няколко полуразрушени стъпала, които водеха към тясна зала, пълна с боклуци. По стените имаше нашествие на всякакви насекоми. Преминаха покрай стая, от която се носеше смрад на умряла херинга и влязоха в малка зала с няколко маси и разпръснати кутии по пода. На прозорците имаше слама вместо стъкла. Алекс усещаше как ръката на Лили стиска все по-силно неговата.

Приблжиха се към едно по-голямо помещение, където няколко полицаи разпитваха няколко заподозрени с ужасен вид. Други лиъри извеждаха мрънкащи деца от тъмните ъгли на сградата. Натан надзираваше всичко това и даваше заповеди със спокоен глас. Алекс видя на пода телата на трима зле облечени мъже, убити по време на престрелката при нахлуването. Чу задавения вик на Лили и ги разгледа по-внимателно, после с върха на ботуша си обърна по гръб единия и срещна безжизнените очи на Джузепе. Лили отстъпи назад и прошепна името му. Алекс огледа покритото с кръв тяло със завидно самообладание.

— Рани от нож — посочи и веднага я издърпа към центъра на помещението.

Натан се приближи към тях.

— Милорд, — каза, сочейки телата зад гърба си, — планът се оказа успешен до известна степен. На мръкване Нокс се насочил насам. Благодарение на Клайбхорн, специалист в проследяването из

тези райони, успяхме да го последваме по покриви, дворове и мазета. Когато пристигнаха подкрепленията, Нокс бе приключил с Гавази. Страхувал се е да не го издаде. Призна, че после е смятал да върне момиченцето на лейди Рейфорд и да вземе наградата.

Натан посочи единия ъгъл, където седеше намръщения Нокс заедно с още четирима членове на бандата. Мъжът погледна към Лили с омраза, но тя не си даде сметка, тъй като не откъсваше очи от половината дузина деца, които се намираха в стаята.

— И тези деца? — попита Алекс.

— Всичките са от богати семейства, според Нокс — отговори Натан. — Ще ги върнем на родителите им, без да искаме пари в замяна, тъй като в престъплението има замесен наш служител. — Хвърли презрителен поглед към Нокс. — Всички се срамуваме от него.

Лили продължаваше да гледа към децата. Почти всички бяха руси и сладки и страхливо се притискаха в полицаите, които ги утешаваха. Групичката ѝ късаше сърцето.

— Няма я — каза бледа и уплашена. — Това ли са всички деца? — обърна се към сър Натан.

— Да — отговори той. — Сигурна ли сте, че дъщеря ви не е между тях?

Тя трескаво поклати глава.

— Никол е с тъмна коса — каза отчаяно — и... и е по-малка. Само на четири години е. Трябва да е тук. Може би в някоя друга стая. Предполагам, че се е уплашила и се е скрила. Алекс, помогни ми да я намеря...

— Лили. — Той постави ръка на врата ѝ, опитвайки се да я успокои.

Проследи погледа му. В този момент широкият гръб на минаващ полицай затъмни полезрението ѝ, но после различи една фигурка в тъмния ъгъл. Сърцето ѝ спря. Момиченцето бе малко перфектно копие на майка си. Големите тъмни очи изпъкваха на лицето ѝ. Прегръщаше купчина омотани парцали, които за нея вероятно представляваха кукла. Изправена сред сенките, сънено наблюдаваше мъжете наоколо. Никой не я забелязваше, понеже стоеше тихо като мишка.

— Никол. — Лили се задъха. — О, Боже!

Направи крачка напред, но малката отстъпи и се сви, наблюдавайки я предпазливо. Лили несръчно триеше сълзите, които се

стичаха по страните ѝ.

— Ти си моето момиченце. Моята Никол. — Клекна пред детето. — Тук съм — каза ѝ на италиански с треперещ глас. — Много дълго чаках да те прегърна. Помниш ли ме? Аз съм мама.

Момиченцето гледаше недоверчиво и накрая каза с тънко гласче:

— Мамо?

— Да, да... — изхлипа Лили и я притисна силно в обятията си. — О, Никол... толкова съм щастлива... — Галеше тъмните коси и крехкото телце. Никол почиваше кротко в ръцете ѝ. Чу собствения си глас, накъсан и неузнаваем: — Всичко свърши. Най-накрая свърши.

Повдигна глава, за да погледне в очите, които толкова приличаха на нейните. Ръчичката на Никол докосна брадичката ѝ с любопитство, за да се насочи след това към челото и блестящите черни къдрици, които обрамчваха лицето ѝ.

Лили обсипа с целувки мръсните бузки и се опита да преглътне сълзите. Кошмарът бе свършил. Сякаш ледените нокти, сграбчили сърцето ѝ в продължение на толкова време, бяха изчезнали. Никога досега не бе имала такова усещане за душевен мир. Почти не си спомняше какво е да си свободен от огорчението и болката. В този момент имаше всичко, което искаше: топлината на детското телце, чистата и дълбока любов между майка и дъщеря.

Алекс ги наблюдаваше с буца в гърлото си. Никога не бе виждал по-нежно изражение на лицето на Лили, не си я бе представял така, като майка. Внезапно любовта му към нея се смеси с по-дълбоко чувство, каквото не бе усещал преди, нито пък подозираше, че може да изпитва. Откри, че чуждото щастие може да означава повече от неговото собствено. Обърна се с неудобство, опитвайки се да прикрие чувствата си.

Натан стоеше до него, доволен от развитието на нещата.

— Алекс, — каза, — мисля, че моментът е подходящ да ти кажа, че лорд Фиц Уилям предлага нов проектозакон, който предлага създаването на три нови съдилища в града...

— Каквото поискаш — отговори Алекс дрезгаво.

— Опозицията смята...

— Ще имаш съдилищата — прекъсна го, отбягвайки погледа му. Изтри очите си с ръкав и добави: — Заклевам ти се, дори и да се

наложи собственоръчно да извия ръцете на всички членове на парламента.

ГЛАВА 14

Алекс изненадано вдигна поглед от вестника, когато чу Бъртън да уведомява за визитата на господин Крейвън.

Бяха прекарвали една приятна сутрин: той четеше „Таймс“ и от време на време се присъединяваше към Лили и Никол, които строяха на пода кули от дървени кубчета.

— Покани го — каза Лили на Бъртън. Усмихна се на Алекс като извинение. — Забравих да ти кажа, че Дерек ще идва. Исква да се запознае с Никол.

Алекс се изправи. Никол се забавляваше да преследва Том, котката, из целия салон. Бедното животно винаги търсеше някое слънчево място, а детето не можеше да устои на меката му козина. Лили събра пръснатите играчки от пода. Усмихна се развълнувано при мисълта колко играчки бе купил съпругът ѝ за Никол. Бе разтърсен от факта, че няколко парцали са ѝ служили за кукла. Не се успокои, докато не купи от всички модели в магазините на Бърлингтън Аркед: кукли с истинска коса и порцеланови зъби, восъчни кукли, от китайски порцелан, дори пълен гардероб с дрехи за тях. Детската стая на горния етаж преливаше от марионетки, люлеещо се конче, огромна кукленска къща, топки, музикални кутии и един барабан, който отекваше в цялата къща и опъваше нервите на Лили.

Скоро откриха любимото занимание на Никол: да играе на криеница. Изчезваше внезапно и се усмихваше, когато ги видеше притеснено да я търсят под някоя маса или канапе. Лили никога не бе виждала някое дете да се движи толкова безшумно. Алекс можеше да работи цял час на бюрото си в библиотеката, без да разбере, че се е скрила под стола му.

Страховете им, че животът ѝ с Джузепе я е наранил по някакъв начин, постепенно затихваха. Беше предпазливо дете, но не бе страхлива и имаше весел нрав. С всеки изминал ден очарователният ѝ смях и безкрайните ѝ въпроси на някаква смесица от италиански и английски, все повече огласяха къщата. Разви особена привързаност

към Хенри — искаше да я носи на ръце, дърпаше косата му и се кикотеше на гримасите, с които той я плашеше.

Дерек влезе в салона и отправи поглед към Лили. Тя забърза към него засмяна и го смути с прегръдката си.

— Спри — каза ѝ той подигравателно, — съпругът ти ни гледа, циганче.

— Произнасяш го перфектно — похвали го тя доволно.

Дерек се приближи към Алекс и стисна ръката му.

— Добър ден, милорд, — каза иронично. — Днес е голям ден за мен. Не съм свикнал да ме приемат в такива изискани салони.

— Винаги сте добре дошъл — отговори му любезно Алекс, — тъй като бяхте така гостоприемни да ми предоставите личните си покои.

Дерек открито се усмихна, а Лили почервеня като домати.

— Алекс, — укори го нежно и дръпна Дерек за ръкава. — Господин Крейвън, искам да ви представя на дъщеря си.

Той погледна момиченцето, което стоеше отстрани до канапето и го наблюдаваше с внимание.

— Госпожице Никол, — промърмори. Клекна бавно и ѝ се усмихна. — Ела да кажеш здравей на чичо си Дерек.

Никол колебливо тръгна към него, после промени решението си и се затича към Алекс и го прегърна през краката. Усмихна се срамежливо на Дерек.

— Малко е срамежлива — посочи Лили през смях. — И определено има слабост към русокосите.

— Тогава нямам късмет — тъжно каза Дерек и прекара ръка през тъмните си коси. Изправи се и добави: — Красива е, циганче. Също като майка си.

Алекс с мъка сподави прилива на ревност. Прекара пръсти през косата на Никол. Знаеше, че няма причина да ревнува от Крейвън и миналото го доказваше. Въпреки, че Дерек обичаше Лили, не представляваше заплаха за брака им. При всички случаи не му беше никак лесно да стои безучастен, когато някой мъж гледаше жена му по този начин.

Стисна зъби. Би могъл да го понесе по-леко, ако той и Лили бяха възобновили съпружеския си живот. Не бяха правили любов от деня, когато я откри насаме с Джузепе Гаваци. От онази нощ тя бе обсебена

от мисълта за дъщеря си. Бяха сложили легло за нея в стаята до детската. Лили ставаше по няколко пъти на нощ, за да провери как е Никол. Пазеше я, като че ли се страхуваше да не изчезне отново.

И през деня рядко я изпускаше от поглед. Алекс не възразяваше. Знаеше, че с времето страховете ѝ ще изчезнат и последното, което му минаваше през главата, след емоционалния хаос, преживян от съпругата му, бе да я задължава с нещо. Само се страхуваше, че няма да се сдържи. Никога не бе желал толкова друга жена, а тя бе така близо, с блестящите си коси, съблазнителни устни и... Наложил си да спре да мисли за нея, тъй като тялото му реагираше на представите.

Истината бе, че изобщо нямаше идея какво иска Лили. Изглеждаше ужасно доволна от сегашното състояние на нещата. Отчаяно му се искаше да разбере дали има нужда от него, дали го обича, но не попита нищо. Реши тя да направи първата крачка, макар че така рискуваше да прекара години в мълчание и въздържание. Проклинаше я всяка нощ, когато си лягаше сам и всяка нощ я сънуваше. Въздъхна и отново насочи вниманието си към разговора.

— ... ще тръгвам — казваше Дерек.

— Не, остани да обядваш с нас — настоя Лили.

Той пренебрегна молбата ѝ и широко се усмихна на Алекс.

— Довиждане, милорд. Желая ви късмет с тези двете. Ще ви е нужен.

— Благодаря — отговори графът.

Лили придружи Дерек до коридора. На входа той я прегърна и положи бащинска целувка на челото ѝ.

— Кога мислиш да наминеш към Крейвън'с? — попита. — Без теб не е същото.

Тя сведе поглед.

— Ще минем някой следобед с Алекс да те посетим.

Възцари се неловко мълчание. И двамата премисляха какво е по-добре да не казват.

— Значи си я върна — подхвърли той.

Тя кимна с глава.

— Дерек, — каза развълнувано, — без теб нямаше да преживея последните години...

Знаеше, че приятелството им никога нямаше да бъде същото. Нямаше да се повторят разговорите пред камината, нито споделените

тайни, нито причудливите им отношения. Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата.

Дерек потрепери, сякаш докосването ѝ му причини болка.

— Сбогом, циганче, — промърмори и с големи крачки се отдалечи към очакващата го карета.

Никол се приближаваше към котката с триумфална усмивка. Протегна ръка и хвана пухкавата опашка, която примамливо мърдаше наляво-надясно. Том изсъска ядосано, обърна се и показа нокти, оставяйки малка драскотина по ръката ѝ.

Никол зяпна изненадано и захлипа от болка. Алекс бързо се приближи да види какво става. Малката се затича към него и се сгуши в обятията му.

— Какво стана, слънчице?

Погали я успокоително по гърба, а тя през сълзи му показва ръчичката си.

— Том ли те одраска? — попита я нежно.

— Да — изхълца момиченцето. — Лош, много лош.

— Дай да видим. — Алекс разгледа одрасканото място и леко го целуна. — Том не обича да го дърпат за опашката, миличка. После ще ти покажа как да го галиш, за да не те драска повече. Хайде, прегърни ме и ще ти мине. — Никол забрави за драскотината, усмихна му се и обви врата му с ръчички.

Лили ги наблюдаваше мълчаливо от вратата. В гърдите ѝ се събираше толкова любов, че чак я болеше. Алекс, неподозиращ присъствието ѝ, продължаваше да говори нежно на Никол. После я пусна на пода и се наведе да потърси под канапето изчезнала кукла. Сцената накара Лили да се засмее. До този момент не знаеше дали той иска да бъде баща за детето ѝ, а и нямаше никакво право да го моли за това. Без съмнение, отдавна трябваше да е разбрала, че в сърцето му има достатъчно любов и за двете. Не беше човек, който ще обвинява едно невинно същество за произхода му. Помисли си колко много има да научи от него за любовта, доверието и безрезервното приемане на другия. Искаше цял живот да е до него и да го направи щастлив.

Забеляза слугинята, минаваща наблизко, и ѝ направи знак да се приближи.

— Сали, наглеждай за малко Никол, моля те. Време е за следобедния ѝ сън, така че вземи няколко кукли и я заведи в стаята ѝ...

— Да, госпожо, — усмихна се девойката. — Много сладко момиченце.

— Ако лорд Рейфорд продължава да я глези, няма да е задълго такава.

Сали се засмя, влезе в салона и затърси между играчките.

— Моя е! — извика Никол.

Освободи се от прегръдката на Алекс и тръгна да спасява куклата си.

— Милорд, — каза Лили учтиво, въпреки нервността си. Съпругът ѝ я погледна въпросително. — Можем ли да поговорим насаме?

Не изчака отговора, а се насочи към стълбите и започна да се изкачва с елегантна походка. Алекс повдигна вежди и бавно я последва.

Когато влязоха в спалнята, декорирана в бяло и синьо, Лили затвори вратата и я заключи. Тишината стана наелектризираща. Той я наблюдаваше мълчаливо, но с напрегнато тяло и накъсано дишане.

Тя се приближи и сръчно започна да разкопчава елечето му. После, също така мълчаливо, развърза копринената връзка и я махна. Алекс затвори очи.

— Дълго време те пренебрегвах, нали? — прошепна Лили, заета с ризата.

Той стоеше напрегнат и възбуден, а топлината се разливаше по тялото му. Дъхът ѝ галеше голите му гърди. Сподави един стон.

— Няма значение — успя да изрече.

— Има, и то голямо — каза тя и извади ризата от панталоните. Прегърна го през кръста и потърка тяло в меките косъмчета. — Не е това начина, по който да покажа на съпруга си колко го обичам.

Той внезапно обхвана талията ѝ и силно я притисна към себе си. Тъмните ѝ очи развълнувано блестяха.

— Обичам те, Алекс. Обичам те — повтори Лили с треперещ глас. — Страхувах се да ти го кажа. Мислех, че когато разбереш за Никол, няма да искаш да имаш нищо общо с мен. Или, още по-лошо, че чувството ти за чест ще те принуди да продължиш с брака ни, въпреки че в душата си ще ти се иска да се освободиш от нас и от скандала.

— Да се освободя от вас — едва изговаряше думите. — Не, Лили. — Хвана лицето ѝ между дланите си. — Да те загубя ще означава смърт за мен. Искам да съм баща на Никол и твой съпруг. Последните дни бяха като бавна агония. Питам се как да те убедя, че имаш нужда от мен...

Сълзи на щастие изпълниха очите ѝ.

— Няма нужда да ме убеждаваш — каза.

Алекс целуна ямката на шията ѝ.

— Липсваше ми... Любов моя...

Тя усети топлината и нуждата на тялото му, напрежението на мускулите под дланите си. Алекс бързо я разсъблече и захвърли останалите си дрехи. Тя се излегна на леглото и, макар, че ѝ се искаше да се покрие, не го направи, тъй като знаеше колко много му харесва да я гледа така. Тогава той се присъедини към нея и я притисна до тялото си.

— Каж ми го пак — промърмори.

— Обичам те — прошепна Лили. — Обичам те, Алекс.

Ръката му се спусна между бедрата ѝ, докато устните им се сляха в продължителна целувка. Лили се изви, когато пръстите му я обладаха. Повдигна се и зърната ѝ се опряха в гърдите му. Алекс наведе глава да ги погали с език. Продължи с мъчението си, докато розовите връхчета не затрепериха.

Тя леко захапа рамото му, опивайки се от аромата на златистата кожа. После устните ѝ потърсиха едно от малките зърна и Алекс изстена от удоволствие. С дръзки пръсти Лили очерта мускулите на гърдите, стомаха и слезе по-надолу. Погали твърдата му мъжественост от върха до основата, докато накрая той не издържа, разтвори краката ѝ и я облада с вик на задоволство.

Лили го обгърна с ръце и крака, молейки за още. Той се отдръпна малко и това я накара силно да го стисне. Повтори движението няколко пъти, наслаждавайки се на хищническата жажда, с която го придърпваше отново. Тя бе изпаднала в състояние на безумен екстаз. В този момент не съществуваше нищо друго, освен съединяването на телата им, твърдите мускули под дланите ѝ, пронизващите тласъци, докато я заля разтърсващата буря на освобождението.

По-късно лениво прокара пръсти по любимите черти и доволно се протегна. Алекс пое ръката ѝ и я обсипа с горещи целувки.

— Толкова години съм живяла в страх — промърмори Лили. —
И сега изведнъж вече от нищо не се боя.

Той се понадигна и се опря на лакът. Погледна я усмихнат.

— И как е? — попита.

— Странно. — Очите ѝ го гледаха с любов. — Струва ми се
странно да съм толкова щастлива.

— Ще свикнеш — увери я той. — Имаш цял живот.

— Откъде знаеш? — прошепна закачливо.

— Защото аз ще се погрижа.

Наведе се към нея и Лили с готовност разтвори ръце.

ЕПИЛОГ

Свежият есенен въздух нахлуваше през открянатия прозорец. Лили се сгуши в съпруга си, търсейки топлината му. Намираха се в къщата на лорд и лейди Фармингтън в Уилтшайър да прекарат един ловен уикенд. Наблюдаваше мрачното небе навън и въздъхна при мисълта, че скоро трябва да напуснат леглото и да излязат на лов.

— Изморена ли си? — попита Алекс. — Не спяхме много нощес.

Тя му се усмихна.

— Никой не спа.

Цяла нощ се чуваха предпазливи стъпки, скърцане на врати, прошепнати думи. Алекс се засмя, когато Лили посочи, че те са единствената от съпружеските двойки, която спи в едно легло. За да ѝ покаже колко цени компанията ѝ, той я държа будна почти през цялата нощ.

Дискретното почукване по вратата от камериера му им подсказа, че е време за ставане. Алекс лениво се протегна и посегна за дрехите си. Обикновено Лили очакваше с нетърпение ловните уикенди, но сега остана в леглото. Косата ѝ, облак от тъмни къдрици, беше разпиляна върху пухената възглавница.

Алекс я погледна въпросително.

— Скъпи, — каза бавно тя. — Май днес няма да излизам на лов.

— Какво? — Приблужи се, закопчавайки в движение панталоните и седна на ръба на леглото. На лицето му се появи сянка на безпокойство. — И защо?

Тя внимателно подбра думите си.

— Мисля, че не трябва да го правя.

— Лили. — Хвана я за раменете и я привлече към себе си. Чаршафът се изплъзна и разкри стройното ѝ тяло. — Знаеш, че предпочитам да не го правиш. Не понасям мисълта да видя дори и дракотина по тялото ти. Но не искам да те лишавам от нещо, което те прави щастлива. Нямам нищо против, стига да си внимателна и да избягваш най-опасните препятствия.

— Благодаря ти, скъпи, — отговори му с нежна усмивка. — И въпреки това, смятам, че не е препоръчително.

Тревогата му се засили.

— Какво има? — попита.

Лили плъзна пръст по долната му устна.

— Само това, че жените в моето положение трябва да избягват всякаква опасна дейност.

— Жените в твоето... — Погледна я слисано и замръзна.

Тя му се усмихна.

— Да — прошепна в отговор на немия въпрос.

Той я сграбчи в обятията си и завря глава в косите ѝ.

— Лили. — Гласът му бе щастлив шепот. — Как се чувстваш? — Отдалечи я малко, за да я огледа и да прекара ръка по стомаха ѝ. — Добре ли си, любов моя? Как...

— Всичко е наред — увери го тя.

Алекс покри лицето ѝ с целувки.

— Значи си добре? — Разтърси глава, все още не можейки да повярва. — Сигурна ли си?

— Не ми е за първи път — напомни му с усмивка. — Да, сигурна съм. На какво да се обзаложим, че ще е момче?

Той се наведе да ѝ прошепне нещо в ухото. Лили избухна в смях.

— Това ли е всичко? — се пошегува тя. — Мислех, че ти харесва повече да играеш. — Притисна го към себе си и погали широкия му гръб. — Приближете се, милорд, — прошепна, — да видим дали не можем да повишим залозите.

Любителски превод от испански език: Ели Атанасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.